

Ràng Buộc Chi Gong Xieng (Gong Xieng Rang Buoc)

Contents

Ràng Buộc Chi Gong Xieng (Gong Xieng Rang Buoc)	2
1. Quyển 1 - Chương 1: Trữ Hoài Tĩnh	3
2. Quyển 1 - Chương 2: Thái Học Viện	4
3. Quyển 1 - Chương 3: Giáo Trào	6
4. Quyển 1 - Chương 4: Sinh Thần	8
5. Quyển 1 - Chương 5: Lân Đầu Gặp Gỡ	10
6. Quyển 1 - Chương 6: Lợi Dụng	12
7. Quyển 1 - Chương 7: Biên Thành	13
8. Quyển 1 - Chương 8: Chậm Trễ	15
9. Quyển 1 - Chương 9: Yến Hội [thượng	16
10. Quyển 1 - Chương 10: Yến Hội [hạ	18
11. Quyển 1 - Chương 11: Nghị Hòa	20
12. Quyển 1 - Chương 12: Thiệu An	22
13. Quyển 1 - Chương 13: Mượn Danh	23
14. Quyển 1 - Chương 14: Đau Xót	25
15. Quyển 1 - Chương 15: Ngoài Ý Muốn	27
16. Quyển 1 - Chương 16: Đăng Cơ	28
17. Quyển 1 - Chương 17: Khi Dễ	30
18. Quyển 1 - Chương 18: Dự Mưu	32
19. Quyển 1 - Chương 19: Đại Sự	34
20. Quyển 1 - Chương 20	36
21. Quyển 2 - Chương 1: Lâm Xuyên	37
22. Quyển 2 - Chương 2: Xuất Cốc	39
23. Quyển 2 - Chương 3: Gặp Nhau	40
24. Quyển 2 - Chương 4: Hội Chùa	43
25. Quyển 2 - Chương 5: Hội Hoa Đăng	45
26. Quyển 2 - Chương 6: Đá Kịch	47
27. Quyển 2 - Chương 7: Tức Giận	49
28. Quyển 2 - Chương 8: Hoài Dương	52
29. Quyển 2 - Chương 9: Bỏ Qua	54
30. Quyển 2 - Chương 10: Giải Vây	56
31. Quyển 2 - Chương 11: Nói Rõ	59
32. Quyển 2 - Chương 12: Chuyển Biến	62
33. Quyển 2 - Chương 13: Thụ Thương	64
34. Quyển 2 - Chương 14: Hồn Nhiên	67
35. Quyển 2 - Chương 15: Cầu Thân	70
36. Quyển 2 - Chương 16: Tàn Chúc	72
37. Quyển 2 - Chương 17: Chuyện Xấu	74
38. Quyển 2 - Chương 18: Tàn Tâm	76
39. Quyển 2 - Chương 19: Nguyên Điểm	80
40. Quyển 2 - Chương 20: Văng Tịch	82

41. Quyển 2 - Chương 21: Mỏng Manh	84
42. Quyển 2 - Chương 22: Tâm Thương	86
43. Quyển 2 - Chương 23: Hỗn Độn	88
44. Quyển 2 - Chương 24: Phập Phồng	89
45. Quyển 2 - Chương 25: Buông Tay?	91
46. Quyển 2 - Chương 26: Lưu Luyến	94
47. Quyển 2 - Chương 27: Năm Năm	96
48. Quyển 3 - Chương 1: Quỷ Y	98
49. Quyển 3 - Chương 2: Yết Băng	100
50. Quyển 3 - Chương 3: Thiện Thủy Điện	102
51. Quyển 3 - Chương 4: Ngoài Ý Muốn	104
52. Quyển 3 - Chương 5: Chia Sẻ Tâm Tư	106
53. Quyển 3 - Chương 6: Gông Xiềng	108
54. Quyển 3 - Chương 7: Dực Nguyệt	110
55. Quyển 3 - Chương 8: Cực Kỳ Hâm Mộ	112
56. Quyển 3 - Chương 9: Đại Hội	114
57. Quyển 3 - Chương 10: Tương Tích [đôi Bên Luyến Tiếc	116
58. Quyển 3 - Chương 11: Luận Võ	118
59. Quyển 3 - Chương 12: Vi Lan	120
60. Quyển 3 - Chương 13: Tụ Hạp	123
61. Quyển 3 - Chương 14	125
62. Quyển 3 - Chương 15	127
63. Quyển 3 - Chương 16	128
64. Quyển 3 - Chương 17: Lưu Luyến	130
65. Quyển 3 - Chương 18: Sắc Phong	131
66. Quyển 3 - Chương 19: Thiêu Thân	133
67. Quyển 3 - Chương 20: Phủ Đệ	134
68. Quyển 3 - Chương 21: Nóng Nảy	135
69. Quyển 3 - Chương 22: Hoàng Tuyền Trấn	140
70. Quyển 3 - Chương 23: Bí Ẩn	143
71. Quyển 3 - Chương 24: Đêm Tuyết	147
72. Quyển 3 - Chương 25: Bị Thương	150
73. Quyển 3 - Chương 26: Gặp Lại	153
74. Quyển 3 - Chương 27: Thất Tung	155
75. Quyển 3 - Chương 28: Quá Độ	157
76. Quyển 3 - Chương 29: Xoay Chuyển	158
77. Quyển 3 - Chương 30: Lãm Nguyệt	160
78. Quyển 3 - Chương 31: Tương Tự	162
79. Quyển 3 - Chương 32: Linh Lung Trấn	163
80. Quyển 3 - Chương 33: Bạch Hoan	165
81. Quyển 3 - Chương 34: Chú Tâm	167
82. Quyển 3 - Chương 35: Đột Phá Vòng Vây	168
83. Quyển 3 - Chương 36: Lan Nguyệt	170

Ràng Buộc Chi Gông Xiềng (Gông Xiềng Ràng Buộc)

Giới thiệu

Edit: MiyuTình trạng: 4 quyển 111c + 1 PNEdit: HoànThế loại: Xuyên không, phụ tử, cung đình, tiểu ngược, thanh thủ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/rang-buoc-chi-gong-xieng-gong-xieng-rang-buoc>

1. Quyển 1 - Chương 1: Trữ Hoài Tĩnh

QUYỂN 1: THIÊN HẠ PHONG VÂN XUẤT NGÃ BỐI

[MƯA GIÓ THIÊN HẠ TRÊN LƯNG TA]

“Hoàng thượng, Chân phi nương nương lâm bồn, người có đi xem hay không...” Một thái giám thanh tú đứng trước ngự án của nam nhân, thấp giọng nói.

“Bà mụ không phải đã đến rồi sao, còn có thái y chiếu cố, ta đi làm gì.” Nam tử phía sau ngự án ngồi yên không động, đầu mày nhíu lại.

Đôi mắt hắc sắc lóe lên hàn quang khiến cho người ta không dám nhìn thẳng, tiểu thái giám nghe được Thánh thượng quyết định như vậy tự nhiên cũng không dám nhiều ỏi, im lặng đứng ở một bên.

Khoảng chừng trà sau [10'], một cung nữ hoa dung thất sắc chạy đến, trên trán còn lấm tấm mồ hôi, môi run run, quên cả quy củ, nàng vừa đến Ngự thư phòng liền cất tiếng: “Hoàng thượng, không tốt, Chân phi nương nương khó sinh... khó sinh...”

“Nô tài lớn mật, không phải chỉ khó sinh thôi sao! Cần gì phải hoang mang, rối loạn như vậy?” Người nam tử phía sau ngự án ngẩng đầu, liếc nhìn cung nữ lạnh lùng nói: “Còn không mau lui ra.”

“Dạ... Nô tài đáng chết.” Cung nữ bị răn dạy sợ đến mức cuốn quýt cả lên, quên hết những lời thái y đã nói, mời hoàng thượng đến xem hài tử.

Bích Vân cung:

“Nương nương, người cố sức...”

“Dùng sức a, nương nương...”

...

Toàn bộ Bích Vân cung trở nên hỗn loạn, tiếng kêu la không ngừng vang lên xen lẫn tiếng bước chân của những cung nữ thái giám, gương mặt mỗi người đều rất trang nghiêm.

Tối hôm ấy các thái y đã cùng bàn bạc với nhau, bọn họ quyết định sẽ giữ hài tử, dù sao đó cũng là long chủng, là hoàng tử, nếu như hài tử có gì nguy hiểm thì cái đầu của bọn họ đều phải dọn nhà.

Sau một phen cân nhắc lợi hại, bọn họ cấp cho người đang mang long thai một phương thuốc thúc sinh, hài

tử rớt cuộc cũng bình an ra đời, là một nam hài, thế nhưng vị nương nương kia bởi vì xuất huyết nên đã tạ thế.

Một đám thái y đều đến Ngự thư phòng bẩm báo tin tức, Hoàng đế bệ hạ chỉ trầm tư chốc lát liền quyết: “Chân phi thuận lợi hạ sinh hoàng tử, truy phong làm Chân Tĩnh hoàng hậu, tiểu hoàng tử ban tên Hoài Tĩnh.”

Hoàng đế nói xong liền đuổi tất cả ra ngoài, không ai dám lên tiếng phản bác, bởi vì họ biết vị Hoàng đế này thường hỉ nộ thất thường, băng lăng vô tình. Ai cũng không dám nghịch lại lời nói của y.

Sau khi Chân phi mất, tứ hoàng tử Hoài Tĩnh bị đưa làm con thừa tự trên danh nghĩa của Nguyên Phi, tuy nói là con thừa tự nhưng Nguyên Phi đều luôn thờ ơ với Hoài Tĩnh, toàn bộ hoàng cung cũng không vì việc này mà biến hóa.

Chỉ là tại trường thành cao cao này có thêm một vị hoàng tử, Trữ Hoài Tĩnh. <ins class=“adsbygoogle”

2. Quyển 1 - Chương 2: Thái Học Viện

Sau khi Chân phi mất do khó sinh, Bích Vân cung được để lại cho Tứ hoàng tử Trữ Hoài Tĩnh. Trữ Hoài Tĩnh tuy làm con thừa tự của Nguyên phi nhưng trên thực tế, Nguyên phi chưa từng chăm lo cho hắn mà chỉ an bài một cung nữ và một thái giám gánh vác việc này.

Từ nhỏ đến lớn Trữ Hoài Tĩnh đều không uống qua một giọt sữa nào mà chỉ ăn cháo qua ngày, các thị nữ trong cung đều mắt nhắm mắt mở, dù sao một vị hoàng tử thất sủng cũng chẳng đáng để quan tâm, huống chi hắn còn là kẻ ngu si.

Đường đường là Tứ hoàng tử mà lại là kẻ ngu si, việc này gây nên không ít sóng gió trong cung, về phần tại sao nói hắn ngu si là vì hắn đã năm tuổi nhưng vẫn chưa nói một lời, lại còn không khóc không cười.

Lúc đầu vẫn có người bẩm báo, Hoàng thượng từ bi cho thái y đến chẩn đoán vài lần, thế nhưng thái y vẫn như cũ, chẩn không ra nguyên nhân nên không thể làm gì hơn ngoài việc bẩm báo Thánh thượng tiểu hoàng tử tâm hư trí nhược, là si nhi. Vị quốc quân này cũng không để ý mà gặt đầu bảo họ lui ra, vì thế chuyện này dần chìm xuống, không còn ai quản.

-X-

“Tứ điện hạ, ngày mai phải đến Nhạc Thanh điện học tập, hôm nay ngài nên nghỉ ngơi sớm một chút, đến muộn sẽ không tốt.” Thiếp thân cung nữ, Bạch Linh lên tiếng nhắc nhở Trữ Hoài Tĩnh, người vẫn đang nằm trên tháp.

Trữ Hoài Tĩnh nay đã năm tuổi, hắn luôn thích nằm trên tháp chăm chú đọc sách, thân thể thẳng tắp, có chút thành thực, gương mặt bé nhỏ mềm mịn, làm người ta đoán không ra tuổi.

Trữ Hoài Tĩnh nhìn ra bên ngoài, một mảnh tối đen như mực, vào thời gian này các cung đều đã lên đèn, cũng chỉ còn Bích Vân cung là tăm tối như vậy. Mà trăng đêm nay lại đặc biệt sáng, ánh trăng mềm nhẹ trải dài như tầng lụa mỏng.

Trữ Hoài Tĩnh im lặng ngồi dậy, thân thể nhỏ bé nhảy xuống, thoạt nhìn không được linh hoạt, Bạch Linh muốn tiến lên hỗ trợ nhưng lại bị thần sắc lạnh nhạt của Trữ Hoài Tĩnh làm cho kinh sợ, đành đứng một bên.

Chạm đất, Trữ Hoài Tĩnh đi từng bước nhỏ trở về ngoại thất, sách bị hắn tiện tay bỏ lại, Bạch Linh nhặt lên rồi mở ra xem, nàng phát hiện mình hoàn toàn không hiểu nội dung bên trong. Tuy Tứ hoàng tử trước giờ bị người khác đồn đại là kẻ ngu si, nhưng nàng biết thật ra hắn rất thông minh.

Ngoại trừ lúc một tuổi cần người khác đút ăn thì về sau hắn đều tự mình làm, mặc y phục cũng không cần người hỗ trợ, hơn nữa ba tuổi đã bắt đầu đọc sách, sinh hoạt của hắn trên cơ bản không có gì ngoài sách. Lúc đầu bọn họ đều bị kinh sợ thật lâu, một đứa trẻ ba tuổi làm sao có thể biết chữ đây? Nhưng bọn họ hiểu rõ, nếu muốn tồn tại trong cung thì phải học tập cách sinh hoạt như một người mù.

Hơn nữa, Tứ hoàng tử thoạt nhìn tuy rất lạnh lùng nhưng thật ra tính tình rất tốt, lại không kiêu ăn, cũng không vì bọn họ làm sai mà giận dữ, những chuyện đó đối với hắn đều không đáng kể.

-x-

Tại Dư quốc, hoàng tử đến 5 tuổi thì phải vào Thái học viện học tập, đây là quy củ không có ngoại lệ, vì vậy khi trời vừa sáng, Bạch Linh đã và ngoại thất đánh thức Trữ Hoài Tĩnh.

Hài tử bị người đánh thức vốn là một chuyện thống khổ, nhưng Trữ Hoài Tĩnh chỉ nhíu nhíu mày liền tiếp nhận y phục từ tay Bạch Linh mặc vào. Đây là một bộ hắc sắc cẩm phục, không có những hoa văn dư thừa, chỉ có một vòng ám văn tại cổ tay.

Sau khi rửa mặt hoàn tất, Trữ Hoài Tĩnh dẫn theo Lưu Diệp đến Nhạc Thanh điện. Vừa đến ngoại môn đã nghe những tiếng ồn ào bên trong, Trữ Hoài Tĩnh hơi nhíu mày nhưng rất nhanh liền khôi phục vẻ mặt hờ hững.

Hắn đứng trước cửa, quan sát toàn bộ đại điện. Nơi đây không xa hoa giống các cung khác, trái lại lộ ra một vẻ nghiêm trang, nhưng cũng không không vì vậy mà thiếu đi sự xa xỉ, bàn ghế đều được làm từ gỗ cây tử đàn, trên tường chạm khắc lưu ly, hương thơm của cây phật thủ như có như không.

Sau khi Trữ Hoài Tĩnh ngồi vào vị trí của mình thì mọi người đều quay lại nhìn, mang theo vài phần hiếu kỳ, vài phần khinh thường.

“Yêu, không phải tứ đệ đó sao?” Đột nhiên một thiếu niên vận cẩm sam hồng sắc đến trước mặt Trữ Hoài Tĩnh, trên mặt đầy vẻ kiêu căng.

“Nhị ca, ngươi không biết tứ đệ là một kẻ ngu si hay sao?” Một thiếu niên vận thanh sam cười tà lên tiếng, cả điện nghe lời hắn nói đều cười rộ lên.

Chỉ có Trữ Hoài Tĩnh trước sau an tĩnh một chỗ, không hề phản bác, thậm chí cũng không màng liếc nhìn bọn họ, thế nhưng Lưu Diệp đứng sau hắn đã có chút tức giận, song cũng chỉ biết an phận.

“Được rồi! Hoài An, Hoài Thần không được vô lễ, thái phó sẽ đến đây ngay, hai người cũng nên một vừa hai phải mà thôi.” Thiếu niên ăn vận hoàng sắc cẩm phục lên tiếng, luận cách ăn mặc của hắn thì không ai không biết đó là Dư quốc thái tử, đại ca của Trữ Hoài Tĩnh, Trữ Hoài Du. Trữ Hoài Du gương mặt tuấn tú, làm cho người ta có cảm giác tựa như xuân phong.

Mà hai người thiếu niên vừa nãy là nhị hoàng tử Trữ Hoài An và tam hoàng tử Trữ Hoài Thần. Cả hai nghe được thái tử ca ca mở miệng đều trở về vị trí của mình.

Trữ Hoài Du lôi kéo một hài đồng, tuổi tác đại khái bằng Trữ Hoài Tĩnh, đẩy đến trước mặt Trữ Hoài Tĩnh: “Tứ đệ, ngươi nếu có cần gì thì cứ nói với đại ca, chúng ta dù sao cũng đều là con của phụ hoàng.”

Trữ Hoài Tĩnh nhìn hắn một cái rồi cúi đầu không có trả lời, Trữ Hoài Du nhất thời có chút xấu hổ, hắn quay sang hài tử bên cạnh nói rằng: “Hoài Xa, đây là tứ ca của ngươi, ngươi ngồi bên cạnh đi.”

Tiểu hài tử không hề hoảng sợ, đôi mắt mở to nhìn Trữ Hoài Tĩnh, sau đó thốt ra một câu kinh người: “Tứ ca, ngươi thật xinh đẹp.”

Toàn bộ đại diện đều ồ cả lên, dù sao một nam nhân bị nói là xinh đẹp cũng thật mất mặt, thế nhưng Trữ Hoài Tĩnh chỉ là bình thản nhìn hắn rồi thu hồi ánh mắt.

Trữ Hoài Du giống như muốn nói gì đó để đánh tan cục diện xấu hổ này nhưng cúi cùng vẫn không nên lời, vừa vận thái phó cầm sách bước vào giải vây cho Trữ Hoài Du. <ins class=“adsbygoogle”

3. Quyển 1 - Chương 3: Giáo Trào

Hiện tại, Trữ Hoài Tĩnh đang ở Nhạc Thanh điện chờ người. Duyên cớ là sớm nay, mọi người đều thấy gương mặt trầm tĩnh của hắn nhưng không thể làm gì được nên trực tiếp áp dụng thái độ xem thường, chỉ có Trữ Hoài Xa vẫn nháy nháy một đôi mắt to nhìn Trữ Hoài Tĩnh.

Các hoàng tử đến năm tuổi ở Dư quốc đều phải nhập học, nhưng do niên kỷ quá nhỏ nên đến bảy tuổi mới được học võ, mà Trữ Hoài Tĩnh năm tuổi lại đến giáo trào làm mọi người đều mở rộng tầm mắt.

Trữ Hoài Xa và Trữ Hoài Du là huynh đệ đồng mẫu, rất được hoàng thượng sủng ái, vì vậy, buổi chiều hần liền kéo Trữ Hoài Du cùng đến giáo tràng.

Giáo tràng là nơi để các hoàng tử luyện võ nằm ở phía Bắc, chỉ cách Nhạc Thanh điện một bức tường. Võ sư là người từng ra chiến trận, các hoàng tử không chỉ học võ mà còn học các binh pháp sách lược, dù vậy bài học cũng rất thú vị.

Trữ Hoài Tĩnh đứng trong giáo tràng, thân thể nho nhỏ thản nhiên dựa tường, quan sát bọn họ tập võ, ở đây đều là nhi tử của những đại thần quyền cao chức trọng trong triều.

Trữ Hoài Xa nhỏ dại, thích thú quan sát những vị đại ca đứng tấn, lâu lâu cũng chạy ra mô phỏng tư thế của họ, nhưng không quá một chén trà nhỏ liền không chịu được, thẳng tắp ngã về phía sau, dẫn đến tiếng cười vang khắp giáo tràng.

Chỉ có Trữ Hoài Tĩnh vẻ mặt hờ hững như cũ, chỉ là khóe môi hiện lên một độ cung nhật rất khó phát hiện.

Các thị vệ hai bên vội vàng chạy đến đỡ hần, không ngờ hần cự tuyệt né ra, bàn tay trắng mềm, nhỏ bé xoa hông, chu chu cái miệng nhỏ nhắn: “Ta không cần các người, ta muốn tứ ca dìu ta.”

Nháy mắt, toàn giáo tràng đều xoay người tập trung nhìn Trữ Hoài Tĩnh, nhưng hần vẫn làm bộ như không nghe thấy.

Trữ Hoài Du yêu thương đến cạnh Trữ Hoài xa, nhẹ giọng nói: “Hoài xa ngoan, đại ca dìu người đứng lên được không?”

“Không, ta muốn tứ ca.” Bản tính trẻ con của Trữ Hoài Xa trỗi dậy, nhất quyết ngồi trên mặt đất không muốn đứng lên, một lúc sau thì bắt đầu khóc lớn.

Trữ Hoài Xa không thấy động tĩnh cũng không thể làm gì khác hơn ngoài việc nhìn sang Trữ Hoài Tĩnh đang đứng bất động, không biết qua bao lâu, Trữ Hoài Tĩnh mới thông thả đi đến, gương mặt thản nhiên đưa ra bàn tay bé nhỏ.

Trữ Hoài Xa vì vậy mà không khóc nữa, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Trữ Hoài Tĩnh rồi đứng lên, khôi phục bộ dáng tươi cười: “Ta biết tứ ca sẽ không thấy chết mà không cứu, tuy bọn họ nói tứ ca là một kẻ ngu si nhưng ta thấy tứ ca là một nhân tài.”

Lời của Trữ Hoài Xa khiến cho tất cả bất động, họ vì lo ngại mặt mũi của mình nên đều giả vờ như không nghe thấy.

Trữ Hoài Tĩnh thấy hần đứng lên liền rút tay lại, nhìn tất cả một lượt rồi bỏ đi, bọn họ đều dại ra, ánh mắt không ngừng dõi theo Trữ Hoài Tĩnh.

Nhưng là chuyện này lại khiến cho Trữ Hoài Tĩnh trở thành cái đình trong mắt mọi người, chỉ có Trữ Hoài Xa cười khúc khích, nhìn theo thân ảnh đang ly khai, trong miệng liên tục nói tứ ca thật đẹp. <ins class="adsbygoogle">

4. Quyển 1 - Chương 4: Sinh Thân

Ngày qua ngày cuộc sống vẫn như thường lệ, duy chỉ có điều khác biệt chính là bên người Trữ Hoài Tĩnh xuất hiện thêm một cái đuôi, vô luận là ở Nhạc Thanh điện học tập hay ở giáo tràng xem các huynh đệ luyện võ thì Trữ Hoài Xa vẫn bám theo Trữ Hoài Tĩnh một tác không rời.

Lúc đầu tất cả đều nghị luận nhưng về sau cũng không còn ai nói gì. Chỉ cần nơi nào có Trữ Hoài Tĩnh thì nhất định sẽ tìm được Trữ Hoài Xa.

Bởi vì có Trữ Hoài Xa nên Bích Vân cung cũng dần trở nên náo nhiệt, có gì thú vị hẳn cũng lập tức đem đến cho Trữ Hoài Tĩnh cùng xem dù Trữ Hoài Tĩnh chưa từng để ý đến hẳn.

Tuy chỉ một thân một mình nói liên hồi nhưng Trữ Hoài Xa vẫn không nhàm chán.

“Tứ ca, người xem khối noãn ngọc này đi, là phụ hoàng cho ta đó.” Trên tay Trữ Hoài Xa là một khối ngọc chưa được tạo hình, màu sắc trong suốt, hồng quang nhàn nhạt, vừa nhìn đã biết rất có giá trị.

Trữ Hoài Tĩnh không buồn để ý mà vẫn chuyên chú đọc quyển sách trên tay. Trữ Hoài Xa thấy hẳn thờ ơ cũng không buồn bực, tiếp tục nói: “Tứ ca, ta nói người nghe nha. Hôm qua thái tử ca bị phụ hoàng mắng bởi vì đến muộn giờ học, nhưng ta cũng thường xuyên đến muộn sao phụ hoàng không mắng ta nhỉ?”

Về mặt Trữ Hoài Xa khổ não khiến Trữ Hoài Tĩnh buồn cười, ánh mắt hẳn mang theo thái độ nghiền ngẫm giảo hoạt, thái tử không bị mắng chỉ vì lý do đơn giản như vậy!

“Tứ ca, người vì sao không nói lời nào nha? Người cầm điếu à?” Đôi mắt Trữ Hoài Xa to tròn, đầy vẻ ngây thơ nhìn Trữ Hoài Tĩnh, trên mặt lộ ra ý đồ gì đó nhưng kết luận chung quy của hẳn vẫn là: “Tứ ca, người thật đẹp.”

Lời này khiến Trữ Hoài Tĩnh phiền muộn thật lâu, trong cung dạng mỹ nhân chẳng có, hơn nữa hẳn hiện giờ chỉ là hài tử sao có thể nói là đẹp cơ chứ, trực giác Trữ Hoài Tĩnh mách bảo rằng cái đầu của Trữ Hoài Xa chắc chắn có vấn đề.

-x-

Hôm nay là đại thọ sáu mươi của thái hậu, Hoàng thượng đã sớm hạ chỉ tổ chức một bữa yến hội long trọng nên mấy tháng nay người người trong cung đều rất bận rộn, các quan lại và phi tần đều tất bật lựa

chọn lễ vật dâng cho thái hậu.

Những hoàng tử lớn tuổi cũng chuẩn bị tặng lễ, việc này Bạch Linh có nói qua cho Trữ Hoài Tĩnh, nàng bảo, hần dù sao cũng là tôn tử của thái hậu, nếu không tặng gì thì rất vô lễ, hơn nữa Hoàng thượng cũng sẽ mất hứng.

Với những lời nàng nói hần chỉ nhàm chán đảo mắt, thái hậu mừng thọ không hề liên quan đến hần. Bạch Linh biết việc muốn Trữ Hoài Tĩnh để tâm những chuyện này là không có khả năng nên đã chuẩn bị giùm hần.

Đến ngày mừng thọ mọi người trong cung đều dậy thật sớm, Trữ Hoài Tĩnh cũng không ngoại lệ. Hôm nay hần không cần đến Nhạc Thanh điện học tập. Sau khi rửa mặt, Bạch Linh phải nói hết lời mới khiến hần đồng ý mặc bộ lễ phục, Trữ Hoài Tĩnh nhìn một đồng gấm vóc trên bàn đột nhiên cảm thấy có chút nhức đầu, bộ này có phải quá mức phức tạp màu mè hay không?

Rốt cuộc, người luôn tự mình mặc mọi y phục như hần nay phải nhờ Bạch Linh trợ giúp. Ở Dư quốc, chỉ có hoàng thượng và thái tử mới được mặc lễ phục hoàng sắc, những người khác chỉ có thể vận hắc sắc.

Lễ phục của Trữ Hoài Tĩnh được may từ loại gấm vóc tốt nhất, tay áo dài rộng, mặt trên dùng kim tuyến thêu hình kỳ lân, vạt áo vừa vặn bao lấy thân thể.

Sinh thần của thái hậu được tiến hành rất phức tạp. Buổi sáng, Thánh thượng dẫn các hoàng tử đến Khứ Lạc Hà tự cầu phúc, sau đó mọi người sẽ tặng lễ vật, đến tối là bữa yến hội linh đình.

Trữ Hoài Tĩnh đứng vào hàng cùng các hoàng tử khác, bên cạnh hần là Trữ Hoài Xa. Trữ Hoài Xa vẫn giữ dáng vẻ vui tươi hơn hờ như trước hỏi Trữ Hoài Tĩnh: “Tứ ca, người chuẩn bị lễ vật gì cho hoàng tổ mẫu thế?”

Trữ Hoài Tĩnh không đáp, ánh mắt hướng về nam tử ăn vận hoàng sắc long bào, bởi y đang xoay về phía bên kia nên Trữ Hoài Tĩnh chỉ thấy được bóng lưng, đây là Thánh thượng của Dư quốc sao? Là người nắm giữ mọi quyền sinh sát? Nghe nói y gọi cái gì mà Trữ Giác Phi, thoát nhìn chỉ mới hai mươi mấy tuổi mà thôi.

Phương trượng đứng bên cạnh y đọc một loạt kinh Phật, qua một hồi lâu lão mới niệm xong, sau đó tắt cả quỳ xuống khấu lạy ba lần.

Quỳ lạy xong, Hoàng đế xoay người đứng trước đại diện, Trữ Hoài Tĩnh lúc này mới có cơ hội nhìn kỹ gương mặt của y. Rất đẹp, không có sự mềm yếu của những nữ nhân cũng không giống sự cường tráng của các nam tử, thân thể tuy gầy nhưng chẳng có cảm giác đơn bạc, ánh mắt sắc bén, đôi môi dày mỏng vừa phải, rất có cảm giác uy nghiêm.

Lễ cầu phúc kết thúc thì đã đến hoàng hôn. Lúc trở về cung, mọi người trên có tể tướng dưới có cung nữ đều dùng mọi biện pháp để khiến thái hậu vui lòng, các loại trân bảo thay nhau dâng lên.

Với loại chuyện này Trữ Hoài Tĩnh không hề hứng thú, hắn ngồi yên một chỗ mà gật gù muốn ngủ. Tiểu thái giám đang hăng say đọc danh mục lễ vật dâng lên thái hậu đột nhiên trở nên chậm rãi: “Tứ hoàng tử dâng lên một chậu hoa cúc.”

Lời này thốt ra khiến cả đại diện nhất thời ồ lên. Trữ Hoài Tĩnh nhướn mày, Bạch Linh không có khả năng chuẩn bị thứ này cho hắn, tất cả đều biết thái hậu dị ứng với hoa cúc, tặng cái này không phải tự tìm đường chết hay sao! Có người hăm hại hắn, kẻ này không cần nói cũng rõ. <ins class=“adsbygoogle”

5. Quyển 1 - Chương 5: Lần Đầu Gặp Gỡ

Toàn bộ đại diện đều chú ý vào Trữ Hoài Tĩnh nhưng hắn vẫn lù lù bất động. Ngồi cạnh hắn là Trữ Hoài Xa, tuy Trữ Hoài Xa còn nhỏ tuổi nhưng đã mơ hồ hiểu ra gì đó.

Ngồi trên long ỷ, Trữ Giác Phi không hề đặt mắt vào Trữ Hoài Tĩnh mà chỉ nhàn nhạt phân phó cho tên thái giám bên cạnh vài câu rồi để hắn tiếp tục đọc hết danh mục lễ vật. Mọi người cho rằng Hoàng thượng đối việc này sẽ không truy cứu nhưng dù sao ý vua vẫn luôn khó đoán.

Ngay sau sinh thần, Trữ Hoài Tĩnh vì bất kính với Thái hậu mà bị phế đi ngôi vị hoàng tử, biếm làm thứ dân, nhưng niệm tình tuổi còn nhỏ nên cho ở lại trong cung đến khi thành niên. Vì vậy, Trữ Hoài Tĩnh vốn ở Bích Vân cung nay chuyển đến Lạc Mai viện.

Nguyên phi bởi vì dạy dỗ không tốt nên bị biếm xuống một cấp. Lễ đời vốn vô thường, mới khắc trước còn cao cao tại thượng mà ngay khắc sau đã rơi xuống vực thẳm, cái gọi là thân tình trong chốn Hoàng gia thật sự là vô nghĩa.

Với lần biến cố này, Trữ Hoài Tĩnh không có ý kiến cũng không có cái gọi là cảm giác té đau, hắn vẫn an an phận phận qua ngày, chỉ là do bị biếm chức cho nên địa vị trong cung xuống dốc không phanh, tuy là cốt nhục thân sinh của Hoàng thượng nhưng vẫn không tránh được việc bị người khi dễ.

Duy chỉ có một việc không đổi chính là Trữ Hoài Xa vẫn thích kề cận với Trữ Hoài Tĩnh, hắn luôn len lén đến tìm và cũng như cũ bị Trữ Hoài Tĩnh hoàn toàn lơ đi.

-X-

Xuân qua thu đến, thoát cái đã mười năm, Trữ Hoài Tĩnh từ một hài đồng năm tuổi đã trở thành thiếu niên. Tướng mạo vốn tuyệt mỹ nay lại càng thêm tuấn tú, dường như mười năm cơ cực không hề ảnh hưởng đến hắn.

Trữ Hoài Tĩnh vẫn không mở miệng, lúc rảnh rỗi thì ngồi đọc sách, đại thể thời gian thì làm việc vặt trong cung, cuộc sống cứ thế mà trở thành thói quen.

Mùa đông năm nay đặc biệt tới trễ, Trữ Hoài Tĩnh lần đầu không cần làm việc, hắn cầm quyển sách đến hoa viên đọc, nơi này vốn hẻo lánh nên ít có người qua lại.

Gió thổi loạn mái tóc của Trữ Hoài Tĩnh, không khí dù có chút lạnh nhưng vẫn không làm ảnh hưởng đến hắn. Cũng không biết trải qua bao lâu, bầu trời đột nhiên thổi tuyết, mới đầu chỉ lác đác vài bông nhưng ngày càng trở nên dày đặc.

Trữ Hoài Tĩnh bấy giờ mới phát hiện thái dương sắp xuống núi, hắn xoay người trở về Lạc Mai viện, bước đi nhẹ nhàng như bay, trên người chỉ vận độc một kiện lam bào, thoạt nhìn có chút đơn bạc.

Khung cảnh này vừa vận bị Trữ Giác Phi nhìn thấy. Y vốn muốn đến Tử Uyển cung nhưng khi đi ngang qua đây liền bất ngờ thấy được một thiếu niên tuyệt sắc. Nháy mắt, y có loại cảm giác kinh hoàng.

“Người là ai?” Trữ Giác Phi đến gần Trữ Hoài Tĩnh hỏi.

Trữ Hoài Tĩnh nghe được âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng nên quay đầu lại, đáy mắt hiện lên một tia nghi hoặc rất phát hiện. Tuy Trữ Giác Phi không nhận ra hắn nhưng không có nghĩa là hắn không nhận ra y. Thế nhưng hôm nay Trữ Giác Phi chỉ vận một kiện hắc sắc thường phục, không đeo bất cứ thứ gì biểu hiện thân phận, tục ngữ có câu rất hay, người không biết không có tội, vừa vận có thể áp dụng vào trường hợp này.

Trữ Giác Phi thấy thiếu niên không nói lời nào liền có chút hờn giận: “Người là người cung nào?”

“Ta ở Ngự thiện phòng.” Đây là lần đầu tiên trong suốt mười lăm năm qua Trữ Hoài Tĩnh mở miệng, thanh âm linh động có chút từ tính.

“Vậy người tới Ngự hoa viên làm gì?” Trữ Giác Phi vì cách ăn mặc của hắn nên không hề nghi ngờ.

“Sư phụ bảo ta đến hái hoa, các vị nương nương muốn đồ ngọt làm từ thảo mộc.” Trữ Hoài Tĩnh không kiêu ngạo, không siểm nịnh đáp, đôi mắt nhìn thẳng nam tử vốn nên gọi là phụ thân này.

“Đêm nay...” Trữ Giác Phi chưa nói xong đã có một tiểu thái giám vội vã chạy tới, thì thầm nói lời gì đó.

Trữ Giác Phi sắc mặt khế biến vội vã rời khỏi hoa viên, Trữ Hoài Tĩnh dõi theo bóng lưng của hắn, ánh mắt lóe lên quang mang.

Ai cũng chưa từng nghĩ hai người lần đầu tiên gặp mặt lại trong tình cảnh như vậy, hơn nữa lần sau gặp lại đã là cảnh còn người mất, thực làm cho người ta không khỏi cảm thán. <ins class=

6. Quyển 1 - Chương 6: Lợi Dụng

Trữ Hoài Tĩnh ngày ngày đều sống rất yên bình dù trong thời gian gần đây người người trong cung đều trở nên bất an, Trữ Hoài Xa cũng đã vài ngày không tới tìm hắn, tuy rằng rất kỳ quái nhưng hiếm khi có một ngày yên tĩnh như vậy nên hắn cũng rất hài lòng.

Song, thời gian yên bình không được bao lâu thì đã bị một đạo thánh chỉ phá vỡ. Ngày đó Trữ Hoài Tĩnh vẫn rời giường sớm như bao hôm, đang lúc hắn chuẩn bị làm việc thì một đội nhân mã đột nhiên xuất hiện, dẫn đầu là một thái giám.

Hắn tiến vào Mai Lạc viện, khi thấy Trữ Hoài Tĩnh thì ngây người trong nháy mắt, sau đó lộ ra một chút ý cười: “Tứ hoàng tử Trữ Hoài Tĩnh tiếp chỉ.”

Trữ Hoài Tĩnh tuy nghi hoặc nhưng cũng không có ý khiêu chiến hoàng quyền nên vội quỳ xuống, chăm chú nghe tiểu thái giám truyền chỉ. Chờ đến khi những kẻ khác đều đã rời đi thật lâu thì Trữ Hoài Tĩnh mới chậm rãi đứng dậy, tuy trên mặt không hề lộ chút biểu cảm nhưng trong mắt đã chứa một loại bi thương khó nói nên lời.

Thánh chỉ truyền ý, niệm tình Trữ Hoài Tĩnh còn trẻ người non dạ, biết nhận lỗi lầm, nên ban hoàng ân, khôi phục thân phận hoàng tử, đại biểu hoàng thượng sang Sở quốc thương thảo việc nghị hòa.

Gần đây Dư quốc không ngừng dâng sớ nghị hòa với Sở quốc. Tuy Trữ Hoài Tĩnh không quan tâm việc này cho lắm nhưng hắn đang ở hoàng cung, có một số chuyện vẫn nghe ngóng được, đoạn thời gian trước, Dư quốc đã đại bại dưới tay Sở quốc.

Bọn họ đồng ý việc nghị hòa nhưng lại kèm theo điều kiện, phải cử một hoàng tử đích thân nghị hòa để biểu hiện thành ý, tuy nói vậy nhưng mọi người đều biết Sở quốc chỉ muốn có một con tin mà thôi.

Mà có vị Hoàng đế nào lại đành lòng đem thân sinh cốt nhục của mình dâng cho lang sói, nên việc Trữ Hoài Tĩnh bị biếm ngôi vị hoàng tử nay đã có chỗ dừng.

Trữ Hoài Tĩnh chưa từng nghĩ mình lại có một công dụng hạ cấp như vậy... Chẳng lẽ muốn có một cuộc sống bình yên hắn cũng không đủ tư cách hay sao?

Trữ Hoài Tĩnh đứng lặng trong sân, hai tay bất giác nắm chặt, thì ra thế đơn lực bạc sẽ bị kẻ khác xem thường như vậy...

-x-

Hôm sau, đám người xung quanh hắn không ngừng nịnh hót, đều nói cái gì Hoàng thượng từ bi đặc xá cho hắn, cả những vị ca ca nhiều năm không thấy cũng đến góp vui.

Hoàng thượng cũng phái người đưa đến một vài cung nữ thái giám và liên tục ban cho các loại tơ lụa cống phẩm.

Trước hôm đến Sở quốc, Trữ Hoài Xa vài ngày không gặp rốt cuộc xuất hiện. Hắn vào Lạc Mai viện đã được một lúc nhưng Trữ Hoài Tĩnh vẫn chăm chú đọc sách, đứng cạnh là hai cung nữ.

Trữ Hoài Xa phất tay cho lui hạ nhân, toàn bộ đình viện chỉ còn hai người bọn họ. Hắn đến cạnh Trữ Hoài Tĩnh, nhẹ giọng nói: “Tứ ca, người không thể đến Sở quốc, ta giúp người rời khỏi nơi này được không, ta đã chuẩn bị tốt, khắp cửa thành đều đã an bài người đến tiếp ứng...”

Trữ Hoài Xa còn chưa nói xong thì đã bị một đạo âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng cắt đứt: “Không cần.”

Hắn không dám tin há hốc miệng nhìn Trữ Hoài Tĩnh rồi lắp bắp nói: “Tứ... Tứ ca... người có thể nói...”

“Ân.” Trữ Hoài Tĩnh lắng lắng trả lời, đối với sự khiếp sợ của hắn không chút phật lòng.

“Na...”

“Ta biết người muốn làm gì nhưng ta khuyên người nên thu hồi ý định đi, ý tốt của người ta xin nhận, người đi đi, ta mệt rồi.” Trữ Hoài Tĩnh nói xong liền đứng dậy bước vào phòng, mặc cho Trữ Hoài Xa vẫn đang đứng ngốc bên ngoài.

Hôm sau, Trữ Hoài Tĩnh cùng một đội nhân mã rời khỏi Biện Lương thành, Hoàng thượng không ra tiễn hắn, tiểu thái giám chỉ nói rằng y thân nhiễm phong hàn nên không được khỏe, dặn dò Tứ hoàng tử cố gắng bảo trọng, Hoàng thượng ở đây chờ hắn trở về.

Mọi việc dường như đã được an bài từ trước, tất cả chỉ đang đợi thời cơ để bắt đầu, từ việc khi xưa đến việc hôm nay, có lẽ hắn nên cảm thán một câu thiên ý trêu ngươi! <ins class=“adsbygoogle”

7. Quyển 1 - Chương 7: Biên Thành

Đường đến Sở quốc xem như thuận lợi, Trữ Hoài Tĩnh cũng không gặp bất kì khi dễ nào. Hắn vốn là người thanh tâm quả dục, đối với những chuyện ăn, mặc, đi lại cũng không có yêu cầu gì đặc biệt. Đi được một tháng, đoàn người rốt cuộc cũng tới biên quan Sở quốc – Biên thành.

Biên thành bởi do nhiều năm liên tiếp xảy ra chiến sự nên khung cảnh có chút hoang tàn, dân chạy nạn trôi dạt khắp nơi, có cả những hài tử đã mất đi thân nhân, nơi nơi đều là một mảnh tiêu điều, Trữ Hoài Tĩnh cẩn thận đánh giá một lượt, mày hơi nhíu lại.

Tới đón họ tại Biên thành chính là đại tướng Tần Linh. Tần gia đời đời đều là võ tướng dưới tay Dư quốc, tại Dư quốc có địa vị hết sức quan trọng. Khi hắn thấy Trữ Hoài Tĩnh thì nhíu chặt đầu mày, không nghĩ tới Thánh thượng lại phái đến một vị hoàng tử tay trái gà không chặt như vậy, chuyện Tứ hoàng tử tuy hắn đã sớm nghe thấy nhưng khi chân chính gặp mặt thì... cảm thụ thực khác.

Phần trán của Trữ Hoài Tĩnh có vài phần giống Trữ Giác Phi nhưng hắn là hắn giống mẫu thân nhiều hơn, một người lớn lên với dáng vẻ thoát tục như vậy sao có thể là kẻ tâm hư trí nhược? Tần Linh tuy nghĩ như vậy nhưng có nhiều việc hắn tốt hơn không nên xen vào.

Tần Linh quỳ xuống trước mặt Trữ Hoài Tĩnh: “Thần, Tần Linh tham kiến Tứ hoàng tử.”

Trữ Hoài Tĩnh chăm chú quan sát đối phương, Tần Linh tướng mạo khôi ngô, làn da do quanh năm phơi nắng nên đã trở thành màu đồng, hắn luôn kính nể những người chinh chiến sa trường nên bất giác sinh ra vài phần hảo cảm đối với Tần Linh.

Tiểu thái giám bên cạnh Trữ Hoài Tĩnh vội nói: “Tần chiêu tướng xin đứng lên.”

Là người chinh chiến sa trường nhiều năm nên đương nhiên hắn sẽ không giống với những quan văn câu nệ tiểu tiết, khi tạ ân xong, Tần Linh liền đứng lên: “Nơi chiến trường không giống trong cung, Tứ hoàng tử cần gì xin cứ phân phó.”

Tần Linh mang theo Trữ Hoài Tĩnh bọn họ trở về doanh trại, binh sĩ trong đại doanh đối với vị hoàng tử mà Trữ Giác Phi phái tới đều cười nhạt, ai cũng nghĩ hắn là một kẻ vô năng, tuy mang danh là người đàm phán nhưng cùng lắm chỉ là công cụ lợi dụng thôi. Đối với những phản ứng này Trữ Hoài Tĩnh cũng không để ý.

Vốn Tần Linh định chuẩn bị cho Trữ Hoài Tĩnh một yến hội nhỏ nhưng với tình cảnh này thì phỏng chừng sẽ có chút xấu hổ, vì để không ảnh hưởng đến đại sự nên chẳng thể làm gì hơn ngoài việc bãi bỏ.

Trữ Hoài Tĩnh được an bài ở lều lớn của Tần Linh, hắn cũng phái người canh gác bên ngoài nhưng tất cả đều thấy không phục. Dựa vào cái gì mà bắt họ... Họ đến là để bảo vệ quốc gia, ở trên sa trường cử tử nhất sinh thì dù có lấy lòng người cũng là vô ích dù kẻ đó có là hoàng tử.

Tất cả những lời phản đối đều bị Tần Linh chen ép, Trữ Hoài Tĩnh cũng chẳng từ chối việc này. Buổi tối, Tần Linh tự mình mang cơm nước tới rồi chưa nói vài câu đã vội rời đi. Trữ Hoài Tĩnh nhìn đĩa mìn thêu đặt trên tiểu án, cúi đầu rơi vào trầm tư.

Suy nghĩ một hồi Trữ Hoài Tĩnh liền cảm thấy đầy bụng nên lên giường nghỉ ngơi. Con đường tới đây giằng đầy khó khăn, dù có là nam tử khỏe mạnh thì cũng không chịu nổi chứ huống chi hắn chỉ là thiếu niên. Chốc lát sau, Trữ Hoài Tĩnh đã tiến vào mộng đẹp.

Hôm sau, Trữ Hoài Tĩnh rời giường từ sớm. Binh lính đã tập trung rèn luyện ở giáo trường, Trữ Hoài Tĩnh vừa ra khỏi lều thì đã có người ngăn cản: “Tứ hoàng tử ngài nên ở lại đây, miễn cho đao kiếm vô tình khiến

ngài bị thương.”

Trữ Hoài Tĩnh mạn bất kinh tâm giương mắt nhìn hấn, nhân thần mang theo nhân nhật tự cao tự đại nhưng đủ để đối phương cảm thấy rét run, tên tiểu binh như bị ma xui quỷ khiến vội vã lui ra. Trữ Hoài Tĩnh cứ như vậy mà lướt qua hấn đi tới giáo tràng, mặc kệ vô số ánh mắt dõi theo trên đường.

Tiểu thái giám hôm qua theo hấn cũng không biết đã chạy đi đâu. Trữ Hoài Tĩnh đến giáo tràng vừa lúc thấy được Tần Linh đứng trên đài cao huấn luyện binh sĩ, tiếng nói hữu lực của hấn vang vọng khiến cho nhân tâm kích động, nhiệt huyết sôi trào.

Rất nhanh đã có người nhận ra nơi Trữ Hoài Tĩnh đang đứng, Tần Linh đương nhiên cũng không ngoại lệ, hấn hô to một câu: “Tự do luyện tập.” rồi từ đài cao đi đến bên cạnh Trữ Hoài Tĩnh.

“Tứ diện hạ, ở đây đều là mãng phu, bọn hấn sẽ không cẩn thận làm ngài bị thương, ngài nên quay về lều trại đi.” Tần Linh thành khẩn nói. Trữ Hoài Tĩnh cũng không thể làm gì khác ngoài việc rời đi, hấn dù sao cũng không muốn người khiến cho kẻ khác chú ý, sống một đời yên phận mới là mục đích của hấn. <ins class=

8. Quyển 1 - Chương 8: Chạm Trĩ

Trong nháy mắt liền tới ngày nghị hòa với Sở quốc, hôm nay khí trời sáng lạn, vạn lý không mây, Trữ Hoài Tĩnh cùng đại học sĩ Trương Thư Đồng mà Trữ Giác Phi phái đến đi tới thành Lâm Xuyên của Sở quốc.

Tần Lan, đệ đệ của Tần Linh, là tả tướng trong quân ngũ, cũng có rất nhiều chiến công hiển hách, hấn lần này lĩnh nhiệm vụ bảo vệ Trữ Hoài Tĩnh.

Lâm Xuyên tuy là chỗ ngạo giao nhưng không vì chiến sự mà có vẻ tiêu điều, trái lại nơi đây dị thường hồn hoa, Lâm Xuyên là kinh thành Sở quốc, lần này bọn họ mạo hiểm tiến vào nội quốc nghị hòa cũng do hoàng thượng Sở Quốc đề nghị, ý muốn Dư quốc biểu thị thành ý.

Bọn họ tại lúc chạng vạng mới đến được Lâm Xuyên thế nhưng lúc đến cửa thành lại không có một người Sở quốc nào nghênh tiếp, Sở quốc vốn không để Dư quốc vào mắt nên cả đoàn người đều phải đứng yên tại cửa thành.

Đối với lễ ngộ như vậy Trữ Hoài Tĩnh từ lâu đã đoán được nên cũng không phẫn nộ như những người khác, so sánh với mọi người Trương Thư Đồng có vẻ trấn định hơn nhiều, Tần Lan cũng đã có chút nôn nóng, hấn chưa từng bị người nào không nể mặt như vậy.

Khoảng chừng qua thời gian một chén trà nhỏ, thái thú của Lâm Xuyên dẫn theo vài người đi tới cửa thành cười đến đắc ý: “Thật mất mặt, bởi vì triều đình có việc quan trọng nên đến bây giờ tại hạ mới ra mắt, tứ hoàng tử thứ lỗi.”

“Triệu đại nhân khách khí, đại nhân công sự bận rộn nhường chúng ta chờ đó là chuyện đương nhiên mà?” Trữ Hoài Tĩnh vén lên màn xe, chậm rãi bước xuống, người đến đón bọn họ chính là thái thú Triệu Lương Đồng.

Hắn cất tiếng nói làm cho những người ở đây đều ngây ra, Trương Thư Đồng hoàn toàn dờ ra, bọn hắn cho rằng nguyên vị hoàng tử này vốn không ngốc cũng không câm điếc, chỉ là không ngờ đến miệng lưỡi hắn lại sắc bén như vậy, nếu không phải tận mắt nghe thấy thì chắc chắn sẽ không tin.

Mà Triệu Lương Đồng hoàn toàn bị khí thế của Trữ Hoài Tĩnh làm cho kinh sợ, bọn họ vốn nghe nói người đến nghị hòa là một hoàng tử không chút danh tiếng ở Dư quốc nên vô cùng đắc ý, nhưng người này thật sự là vị hoàng tử ngu si trong lời đồn đó sao?

Ra bọn họ đối với Dư quốc hoàn toàn không hiểu rõ!

“Lẽ nào Sở quốc đón đãi khách nhân tại cửa sao? Chuyện này nếu như đồn sang những nước khác các vị không sợ sẽ bị chê cười?” Tuy lời nói thản nhiên nhưng Trữ Hoài Tĩnh ý tứ rõ ràng muốn nói Sở quốc không có lễ nghi, ‘mãng phu’.

Tuy Trữ Hoài Tĩnh nói thật nhẹ nhàng nhưng gương mặt Triệu Lương Đồng thoáng cái trắng bệch, hắn vội vã cười: “Thì, là do hạ quan chậm trễ, thỉnh tứ hoàng tử không nên tính toán. Đường đi mệt nhọc, mời các vị đến dịch quán nghỉ tạm.”

Trữ Hoài Tĩnh không đáp lời, một lần nữa bước lên xe ngựa, hiện tại đổi thành Trương Thư Đồng về mặt đắc ý.

Cuối cùng cũng tiến vào thành. <ins class=“adsbygoogle”

9. Quyển 1 - Chương 9: Yến Hội [thượng

Trương Lương Đồng mang Trữ Hoài Tĩnh tới một dịch quán ở Lâm Xuyên, nói là dịch quán nhưng thật ra chỉ là một đình viện nhỏ mà thôi. Tần Lan muốn lên tiếng về sự vô lễ của Sở quốc lại bị ánh mắt của Trữ Hoài Tĩnh đảo qua nên đành phải ngậm miệng..

Tần Lan bây giờ mới có dịp đánh giá lại Trữ Hoài Tĩnh, không ngờ thiếu niên thoát nhìn yếu đuối cư nhiên lại lợi hại như vậy, trên người thiếu niên này còn tỏa ra một cỗ khí thế bề ngễ thiên hạ, dù là một người lẫn lộn trên sa trường như hắn nhìn vào cũng phải lạnh run.

“Tứ hoàng tử, các ngài tạm thời chịu ủy khuất một chút, buổi tối mong điện hạ chuẩn bị tham dự yến hội, hoàng thượng thỉnh cầu điện hạ cùng tham gia.” Trương Lương Đồng cười với vẻ mặt nịnh nọt.

“Ân.” Trữ Hoài Tĩnh không để ý đến, trực tiếp đi vào trong viện, dù đang trong trời đông giá rét nhưng thúy trúc vẫn không ngừng sinh trưởng làm nơi này có thêm chút sinh khí.

“Điện hạ, yến hội tối nay...” Trương Lương Đồng đang chuẩn bị cùng Trữ Hoài Tĩnh thương lượng về buổi yến hội không ngờ Trữ Hoài Tĩnh đi nhanh về phía hắn, nhàn nhạt nói một câu: “Sắp tối rồi, đừng quấy rầy ta, ta nghỉ ngơi một chút.”

Vì vậy nguyên bản sự mong đợi đối với Trữ Hoài Tĩnh ngay sau câu nói đó cũng sụp đổ, không sót lại thứ gì.

Trời tối, Trương Thư Đồng, Tần Lan cùng Trữ Hoài Tĩnh thông thả đi đến nơi thì thấy buổi yến hội đã sắp mở màn.

Lúc đầu khi Tần Lan thấy thời gian sắp đến, hắn vừa định tiến lên mời thì cửa đã ‘chi nha’ một tiếng rồi mở ra.

Một thân cẩm y hắc sắc được trảm thêm kỳ lân bằng những sợi chỉ kim tuyến thật mỏng, bên hông mang theo một khối noãn ngọc ám hồng chưa được tạo hình, một đầu tóc đen tuyến dùng kim quan bó buộc lộ ra một vẻ cao nhẽ, đẹp để không nói nên lời.

“Đợi lâu rồi sao? Đi a!” Trữ Hoài Tĩnh chậm rãi nói với hai người đang đứng ngốc lảng trước mặt.

“Thị. Tứ hoàng tử, thỉnh.” Trương Thư Đồng đầu tiên là khiếp sợ sau đó lại nhanh chóng hồi phục, trong viện đều đã chuẩn bị tốt mã xa, Trữ Hoài Tĩnh chậm rãi bước lên xe ngựa hướng Bạch Y Thắng Tuyết lâu mà đi.

Bạch Y Thắng Tuyết lâu nguyên bản là một thanh lâu, có người nói nó đã tồn tại mấy trăm năm nhưng không vì triều đại thay đổi mà xuống dốc, trái lại càng thêm phồn hoa. Hiện tại Bạch Y Thắng Tuyết đã không còn là một thanh lâu mà chuyển thành một tửu lâu, khách *** bình dân của những người ăn chơi.

Mã xa vừa đến Bạch Y Thắng Tuyết lâu liền dừng lại, Trữ Hoài Tĩnh bước xuống thấy khung cảnh tiểu lâu thì có chút hoảng sợ, kiến trúc này có đúng hay không rất giống phương Tây?

Bất quá hắn chưa nghĩ ra đã bị một đạo âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng hấp dẫn, “Nói vậy vị này là tứ hoàng tử, tại hạ Sở Dật.”

Một thân ngoại bào hồng sắc thật nổi bật hòa vào đôi mắt lam sắc hiếm thấy, trong suốt như biển cả, vóc người cân đối, tư thế oai hùng bồng bồng phần chân.

“Thái tử điện hạ khách khí, thái tử điện hạ tự mình ra đây nghênh tiếp là vinh hạnh của ta.” Đứng bên cạnh Trữ Hoài Tĩnh hai người Trương, Tần đều ngăn ra, bọn họ chưa từng nói qua vị này là thái tử sao hắn lại biết?

Kỳ thực Trữ Hoài Tĩnh cũng không biết hắn là Sở quốc thái tử, hắn luôn ẩn mình trong thâm cung sao lại biết được chứ, chỉ là hắn nhìn thấy một mảnh ngọc bội thanh sắc bên hông người nọ, còn có đôi mắt lam sắc kia nên mới đoán ra.

“Tứ hoàng tử, thỉnh đi vào.” Sở Dật bất động thanh sắc đánh giá Trữ Hoài Tĩnh, đây là tứ hoàng tử khiến cho Trương Lương Đồng phải kinh ngạc sao? Thật đúng là kinh vi thiên nhân [phi thường kinh ngạc], nhưng có tướng mạo nhiều lúc cũng không làm được gì. <ins class=“adsbygoogle”

10. Quyển 1 - Chương 10: Yến Hội [hạ

Sở Dật đưa Trữ Hoài Tĩnh bọn họ lên lầu hai, nơi đây khá vắng vẻ, ở giữa là một đoàn ca múa, hai bên là những cung nữ đứng thật quy củ, tứ diện treo đầy Lưu Ly Cung đăng, trong không khí phiêu tán hương vị của Long Duyên hương. Trữ Hoài Tĩnh hơi nhíu mày, hắn không thích nơi này, mùi hương quá nồng, có cảm giác giác hít thở không thông.

“Tứ hoàng tử điện hạ, thỉnh!” Sở Dật nhẹ nhàng dương tay tỏ rõ chủ khách, Trữ Hoài Tĩnh cũng không câu nệ, ngồi vào chỗ, trước mặt là một tiểu án bằng thanh ngọc, trên tiểu án có bày đặt các món ngon rượu quý.

Sở Dật vẻ mặt thâm ý ngồi xuống đối diện, Trương Thư Đồng cùng Tần Lan đứng phía sau Trữ Hoài Tĩnh, “Hôm nay có dịp được gặp tứ điện hạ thực sự là vinh hạnh cho bản cung, chén rượu này ta xin kính trước.” Sở Dật quay sang Trữ Hoài Tĩnh nâng chén, khéo léo đưa lên miệng một hơi uống cạn.

Trữ Hoài Tĩnh cũng giơ lên chén rượu bạch ngọc, nước rượu hổ phách đập chồm, thủy quang liễm diễm, hắn nhìn Sở Dật rồi nâng chén, cũng một hơi cạn sạch.

“Tứ hoàng tử điện hạ quả nhiên là người rộng rãi. Hôm nay đến Bạch Y Thắng Tuyết ta cũng đã mời hai người đứng đầu bảng nơi đây ra trợ hứng.” Sở Dật nói xong liền hạ lệnh chiêu vào, chỉ chốc lát một lão bản dẫn theo hai thiếu niên bước vào chào hai người.

Hai người thiếu niên đều là tuyệt sắc nhưng vẻ đẹp lại bất đồng, một người lớn lên thanh lệ thoát tục, gương mặt xuất trần, người còn lại mị nhân như tơ, mềm mại không xương. Nếu như trước mặt họ là người bình thường chỉ sợ đã hai mắt tỏa sáng, hận không thể đem về.

Mà Trữ Hoài Tĩnh chỉ là nhíu mày nói: “Tuyệt sắc như vậy nhưng chỉ có thể ở lại nơi đây, thực đáng tiếc.”

“Tứ điện hạ nếu thích như vậy thì cứ đem về đi.” Sở Dật tựa tiểu phi tiểu nhàn Trữ Hoài Tĩnh, song song liếc mắt bình lui phó thị.

“Thái tử điện hạ chê cười, tuyệt sắc như vậy ta vô pháp tiếp nhận.” Trữ Hoài Tĩnh đậm đậm cười.

“Tứ diện hạ quá lời. Kỳ Lam, còn không cấp tứ diện hạ châm rượu.” Sở Dật quay sang một thiếu niên xinh đẹp phân phó.

“Thị.” Người thiếu niên tên Kỳ Lam đến cạnh Trữ Hoài Tĩnh, vươn cánh tay trắng nõn như ngọc bích chấp khỏi bầu rượu, đang chuẩn bị lấy chén thì Trữ Hoài Tĩnh thân thủ đột nhiên ôm chầm lấy chiếc eo nhỏ nhắn, trên mặt lộ một mặt cười ý như xuân phong: “Chuyện như vậy sao có thể bắt Lam nhi làm ni?”

Trữ Hoài Tĩnh phúc trụ đôi môi của Kỳ Lam, chậm rãi nâng lên chén rượu.

“Ha ha ha, ta thật không ngờ tứ hoàng tử cũng hiểu rõ chuyện minh nguyệt như vậy.” Sở Dật nhìn động tác của Trữ Hoài Tĩnh rồi ha ha cười, hần kéo đến một thiếu niên khời mào minh nguyệt rồi chậm rãi hôn xuống.

Trương Thư Đồng cùng Tần Lan ở bên cạnh đều đồng loạt mục trừng khẩu ngốc, nam phong lúc đó tuy không phải thịnh hành lắm nhưng bọn họ cũng có nghe qua, hơn nữa cũng có rất nhiều quan lớn nuôi dưỡng nam sủng, luyện đồng, cộng lai ngoạn nhạc. Thế nhưng hôm nay tận mắt nhìn thấy có chút không chịu nổi.

Trữ Hoài Tĩnh mỉm cười nhìn quanh một lượt, Kỳ Lam cũng không phụ sự nhờ vả của Sở Dật, hầu hạ Trữ Hoài Tĩnh rất tận tình, thất lưng hần hết như một con rắn nước quấn lấy Trữ Hoài Tĩnh, Trữ Hoài Tĩnh cũng không giận, trái lại còn cười nói: “Bạch Y Thắng Tuyết lâu quả nhiên là một nơi hảo ngoạn.”

Kỳ Lam nghe được Trữ Hoài Tĩnh nói càng không kiêng nể gì, uống một ngụm rượu rồi cùng Trữ Hoài Tĩnh hôn tới, Trữ Hoài Tĩnh không tránh kịp trực tiếp ôm lấy eo hần, hết sức thân mật, chuyển khách thành chủ làm Kỳ Lam chó chút thở không thông.

Ngồi đối diện Trữ Hoài Tĩnh ánh mắt Sở Dật có chút giao hoạt...

Cuối cùng một buổi tiệc rượu *** – mỹ cũng kết thúc, Sở Dật đem Kỳ Lam ban cho hần, Trữ Hoài Tĩnh tình tường hiểu được Sở Dật chỉ là muốn có một cơ sở ngầm mà thôi.

Vì vậy Trữ Hoài Tĩnh ôm thất lưng Kỳ Lam trở về dịch quán, về đến nơi hần sai người cấp Kỳ Lam một phòng rồi một mình quay về nghỉ ngơi, đã lâu như vậy không say rượu, đêm nay còn uống nhiều như thế thật đau đầu!

Tĩnh nhi đùa giỡn lưu manh a >”< <ins class=“adsbygoogle”

11. Quyển 1 - Chương 11: Nghị Hòa

Liên tục vài ngày Sở Dật luôn mượn đủ loại cơ đến tìm Trữ Hoài Tĩnh, đại bộ phận thời gian hai người đều trầm mê trong rượu – sắc, bất luận Trữ Hoài Tĩnh đi đâu Kỳ Lam cũng bám theo hẩn.

Trương Thư Đồng cùng Tần Lan đều để mặc, bộ dạng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. Mỗi lần ứng phó Sở Dật xong Trữ Hoài Tĩnh đều luôn ở lì trong phòng, cả lúc cơm nước cũng không rời đi.

Nháy mắt thì hôm sau đã đến ngày ký kết hiệp ước, Trương Thư Đồng cùng Tần Lan ngồi trong đại sảnh thương lượng đối sách, bọn họ đã đặt sai hy vọng lên người Trữ Hoài Tĩnh. Sáng nay hẩn lại mang theo Kỳ Lam đến buổi yến tiệc của Sở Dật.

Mãi cho đến khi trăng lên Trữ Hoài Tĩnh mới say mềm cùng Kỳ Lam trở về, Tần Lan nhìn Trữ Hoài Tĩnh với vẻ mặt chán ghét: “Tứ diện hạ thật an nhàn thoải mái, đã trẻ như vậy mới trở về. Nếu như ngài xảy ra chuyện gì thì chúng ta làm sao hướng thánh thượng mà mở lời đây?”

“Tần chiếu tướng.” Trương Thư Đồng ở phía sau hô to, ý bảo hẩn bên cạnh còn một ngoại nhân không nên quá mức vô lễ như vậy, miễn cho người khác khẩu thiệt. Tần Lan bây giờ mới ngậm miệng, cảm giận đứng một bên.

“Kỳ Lam công tử vất vả rồi, sớm nghỉ ngơi một chút, tứ diện hạ ngài giao cho chúng ta!” Trương Thư Đồng cười đến thành khẩn nhưng tiểu ý trong mắt mang theo một tia xa cách.

“Không cần, Trương đại nhân và Tần chiếu tướng nên nghỉ ngơi đi, ta tự mình chiếu cố tứ hoàng tử là được.” Kỳ Lam lớn lên quả thực rất đẹp nhưng lại có nét gì đó yêu nghiệt, vậy mới nói hồng nhan đều là kẻ gây họa.

“Vậy làm phiền Kỳ Lam công tử.” Trương Thư Đồng cũng không tái từ chối, lôi kéo Tần Lan ly khai, Kỳ Lam liền đỡ Trữ Hoài Tĩnh về phòng.

Vừa tiến vào phòng đã nghe một mùi hương nhàn nhạt của cây phật thủ, có người từng nói mùi hương của cây phật tử là mùi hương quân tử vậy nên dùng trên người Trữ Hoài Tĩnh cũng không cảm thấy quá đột ngột. Kỳ Lam dìu Trữ Hoài Tĩnh lên giường, thay hẩn cởi áo khoác rồi mang một chậu nước nóng vào chà lau.

Dáng nằm lúc ngủ của Trữ Hoài Tĩnh vẫn giống như một hải đồng, luôn cuộn tròn người mà ngủ. Kỳ Lam tinh tế quan sát, trong lúc ngủ hẩn vẫn cứ băng lãnh như vậy, không hề có một nét ôn nhu. Ngón tay bất giác chạm vào gương mặt Trữ Hoài Tĩnh, nhẹ nhàng miêu tả đường nét ấy như muốn khắc sâu vào lòng.

Một người phong hoa tuyệt đại như vậy lại ở chỗ này thì sớm muộn gì cũng có một ngày bị người khi – nhục, gương mặt sạch sẽ không tỳ vết này không chừng sẽ trở nên đối trá, không tránh khỏi việc vấy đuôi mùng chủ. Đây là số mệnh, đã bước vào thành Lâm Xuyên thì sẽ vô pháp cải biến.

Tin Kỳ Lam đột nhiên đập nhanh một trận, không được, vô luận thế nào cũng không thể quên thân phận mình, là người Sở, trong cơ thể có huyết nhục người Sở, cho dù có cảm thấy tiếc hận cho người thiếu niên này cũng không thể cứu hãn, cũng không thể động tâm.

Kỳ Lam vội vã thu hồi, xoay người bước đi. Cửa vừa đóng thiếu niên liền chậm rãi tỉnh lại, đôi mắt trong suốt, sáng sủa như dạ minh châu nhưng lại trống rỗng đến đáng sợ.

Ngày thứ hai Trữ Hoài Tĩnh đã sớm rời giường, sau khi rửa mặt hoàn tất và ăn xong điểm tâm thì đoàn người liền tiến đến dịch quán của Sở Dật. Sau một hồi khách sáo bọn họ liền nhập đề.

Sở Dật đưa ra điều kiện Dư quốc phải dâng lên hoàng kim vạn lượng, còn có hai thành trì ở vùng trung gian Lâm Xuyên và Trữ Hoài Tĩnh phải ở Sở quốc một năm để thể hiện thành ý.

Trong lần đàm phán này Trữ Hoài Tĩnh vẫn thủy chung làm một người đứng xem, coi tất cả như một trò khôi hài. Còn Tần Lan đối với điều kiện Sở quốc đưa ra chột chút bất mãn, không phải là vì hoàng tử của họ phải ở lại một năm mà là vì hai tòa thành trì.

Đây là hai tòa thành chủ chốt của Dư quốc, dễ thủ khó công, hơn nữa nơi đây còn là một mỏ vàng, niên sản hoàng kim, có ai mà không muốn?

Sở Dật chỉ đơn giản cười nói Dư quốc nếu không có thành ý như vậy thì xin mời trở về. Trầm mặc một lúc Trương Thư Đồng mở miệng: “Thái tử điện hạ, ngài cũng biết mấy năm qua chiến sự liên miên dẫn đến lương quốc đều tổn hại, sao chúng ta không ngồi xuống tìm một biện pháp chung?”

“Nga? Na Trương đại nhân có đề nghị gì?” Sở Dật thiêu mi, đạm cười hỏi.

“Chúng ta nguyện ý trao đổi Dương Thành, mặt khác còn đưa ra hai vạn hoàng kim, hơn nữa thánh thượng chúng ta nghe nói ngũ công chúa tộ quốc tài sắc vẹn toàn nên muốn cầu thân để tăng thêm tình hữu nghị.” Trương Thư Đồng nói xong về mặt thành khẩn.

Sở Dật tỉ mỉ suy nghĩ một hồi liền đáp: “Hảo, thành giao.”

Sau đó lương quốc cứ như vậy vân đàm phong khinh nói thêm vài câu, ai cũng không có hỏi qua ý kiến của Trữ Hoài Tĩnh, phảng phất Trữ Hoài Tĩnh chỉ là ngồi đấy làm cảnh, hãn cũng không thèm để ý, một người tự châm tự ẩm.

“Na, đã như vậy xin mời tứ hoàng tử tại đây đóng dấu.” Sở Dật sai người viết hảo hiệp ước rồi đưa cho Trữ Hoài Tĩnh, hãn cũng không nhìn một cái liền ‘ba’ một cái, đóng dấu.

Mọi chuyện cứ như vậy diễn ra thẳng cho đến vài năm sau đó, khi Trữ Hoài Tĩnh hồi tưởng lại mới thấy mình giống như một hài đồng bị vứt bỏ đến đáng thương, tuy rằng năm đó hãn cũng không đôi với thế giới này hy vọng điều gì!

Cây phật thủ ↓ <ins class="adsbygoogle">

12. Quyển 1 - Chương 12: Thiệu An

Ngày thứ hai Trương Thư Đồng cùng Tần Lan mang theo công văn nghị hòa ly khai. Trước khi đi, Trương Thư Đồng nhân nhậ nói với Trữ Hoài Tĩnh hai chữ: “Bảo trọng!”, mặc kệ hai chữ ấy xuất phát từ sự đồng tình hay vì cái gì khác thì vẫn làm cho Trữ Hoài Tĩnh nhớ rõ nhiều ngày.

Sau khi Trương Thư Đồng vừa rời đi, Sở Dật mang theo Trữ Hoài Tĩnh về thành Thiệu An, mà Kỳ Lam cũng theo bọn họ trở về, hắn vẫn ở bên cạnh Trữ Hoài Tĩnh chiều cổ cuộc sống hằng ngày.

Đoàn người đi mất nửa tháng rốt cuộc cũng về đến thành Thiệu An. Trữ Hoài Tĩnh ngồi tựa trong xe, không có bất kỳ phản ứng nào, Kỳ Lam ngồi bên cạnh hắn, lẳng lặng nhìn vào vẻ mặt điềm tĩnh của Trữ Hoài Tĩnh, hình ảnh này quá mức mỹ nhưng lại thiếu đi sự chân thật.

Trải qua nhiều ngày, Kỳ Lam tuyệt không lý giải được con người trước mắt này, dù trong hoàn cảnh nào hắn vẫn rất bình tĩnh mà đối đãi, tựa hồ không hề có hỉ, nộ, ái, ố, đa số thời gian chỉ đơn giản là cầm quyển thư mà xem, giống như hiện tại.

Đại diện hạ nhượng hắn hảo hảo giám thị Trữ Hoài Tĩnh, nhất cử nhất động đều phải báo cáo lại nhưng căn bản là không có gì để báo cáo. Hắn có cảm giác tựa như phù vân, sinh hoạt quá mức điềm tĩnh, quá mức an nhàn, nhưng khi mã xa dần tiến vào kinh thành, Kỳ Lam biết khoảng thời gian này đã sắp kết thúc.

Sở Dật khi vừa đến Thiệu An đã cho người đưa Trữ Hoài Tĩnh đi, còn hắn thì cùng các đại thần vội vã hồi cung. Trữ Hoài Tĩnh bị đưa đến một nơi hẻo lánh, khi đến nơi Kỳ Lam liền đánh thức hắn.

Trữ Hoài Tĩnh mở mắt nhập nhèm do vẫn còn buồn ngủ, hắn nhìn vào Kỳ Lam làm Kỳ Lam có chút bối rối, chỉ có thể cười nói: “Tứ diện hạ, tới rồi.”

Trữ Hoài Tĩnh xốc lên màn xe, nhìn ra bên ngoài, đây là nơi rất an tĩnh. Hôi tường lục ngồi [tường xám ngồi xanh], khung cảnh rộng lớn đầy khí phái, đại môn chạm khắc hình hỏa kỳ lân.

Trữ Hoài Tĩnh từ trên xe đi xuống, một thân hắc sắc trường bào làm thân thể thon gầy càng thêm đơn bạc. Vị đại thần kia trong mắt mang theo một tia đùa cợt nhưng vẫn duy trì lễ nghi mà nói: “Đây là phủ đệ riêng cấp tứ diện hạ, diện hạ cứ an tâm ở lại nơi này, ngài có gì cần xin cứ phân phó hạ nhân đi làm.”

Trữ Hoài Tĩnh không trả lời, trực tiếp đi vào bên trong, lúc đi vào mới thấy bên trong không xa hoa như vẻ bề ngoài mà mang theo một nét lịch sự, tao nhã. Gian trước và gian sau phân rõ, trung gian là khu nhà

sàn hai tầng.

Phía trước chỉ dùng để chiêu đãi khách nhân, trong sân tràn ngập giống cây hải đường, tuy hiện tại không phải mùa hoa nở nhưng trong viện vẫn nhàn nhàn hương thơm.

Nghĩ đến mình sắp tới sẽ ở tại nơi đây một năm, Trữ Hoài Tĩnh trái lại có chút chờ mong, hoàn cảnh ở đây an bình, không khí thanh tĩnh, thảnh thơi còn có vài hoạt động tiêu khiển, ngày sẽ không tịch mịch!

“Tứ điện hạ, thái tử điện hạ vừa sai người tới báo ngày mai tại hoàn cung sẽ chuẩn bị một yến hội để chào mừng, mong ngài có thể tham gia.” Kỳ Lam từ bên ngoài đi vào, nhìn người đang đứng dưới những tán cây hải đường nói.

Không nghĩ đến trò tiêu khiển nhanh như vậy đã tới? Thật đúng là mong chờ nì! Ở một góc độ không ai để ý, Trữ Hoài Tĩnh nhẹ cong khóe môi.

Bạn lao lực, tối post tiếp T~T

Hoa hải đường: <ins class=“adsbygoogle”

13. Quyển 1 - Chương 13: Mượn Danh

Buổi tối, Trữ Hoài Tĩnh muốn nghỉ ngơi sớm, đối với những người tại đây hắn xem như không thấy. Trữ Hoài Tĩnh phân phó Kỳ Lam đảm nhận mọi việc rồi tiếp nhận gian phòng của mình.

Hiện tại Kỳ Lam nghiêm nhiên trở thành quản gia của nơi này, hắn cũng không ăn mặc cầu kì như lúc ở Bạch Y Thắng Tuyệt lâu nữa mà chỉ mặc một trường sam thanh sắc đơn giản, mái tóc dùng một cây trâm gỗ đào mà búi lại, thoạt nhìn thiếu đi một chút yêu mị, thêm vài phần cao nhã.

Trữ Hoài Tĩnh ngủ thẳng đến chạng vạng ngày thứ hai, hắn vận một trường bào bạch sắc làm từ vải thiên tâm tì. Hắn đi vào viện, màu da cam của ánh dương nhuộm đỏ một mảng trời, Trữ Hoài Tĩnh nhượng Kỳ Lam chuẩn bị một chén chúc rồi tùy ý ăn qua loa.

Khoảng một nén nhang sau đội mã xa liền đến tiếp Trữ Hoài Tĩnh nhập cung, vừa định đến gọi người thì cánh cửa đã bật mở, Kỳ Lam trong nháy mắt thất thần.

Trường sam hồng sắc, mặt trên được khảm phượng, đai lưng đồng sắc bó buộc, bên hông lộ ra một khối noãn ngọc hồng sắc chưa tạo hình, mái tóc đen dài được bạch ngọc trâm trụ hờ một phần, tóc mái dài che bên khóe mắt.

Nguyên bản đôi mắt sáng ngời nay mang theo chút vẻ mị hoặc, nhưng nhãn thần vẫn như cũ, lạnh lùng. Phiến môi tinh tế như điêu khắc hé mở. Giá thân trang phục thật quá mức cầu nhân.

Kỳ Lam có chút vô thố nói: “Tứ điện hạ, có muốn hay không đổi y phục khác.”

“Không cần, không nên để thánh thượng chờ lâu, chúng ta đi thôi!” Lời nói Trữ Hoài Tĩnh lộ ra vài phần cường thế làm Kỳ Lam cũng không nói được gì, không thể làm gì khác hơn ngoài việc theo đuôi hắn lên xe.

Mã xa một đường chạy thẳng trên thành Thiệu An, cả hai người ngồi trong xe ngựa đều trầm mặc, Kỳ Lam nỗ lực muốn làm gì đó để phá vỡ sự trầm tĩnh này nhưng cuối cùng vẫn không nói được gì.

Mã xa dừng lại tại Thanh Huyền môn, Trữ Hoài Tĩnh được người dẫn vào cung. Hai bên tường thành treo đầy trường minh đăng để soi sáng.

Không khí phiêu tán một vị đạo như có nhưng không của long duyên hương, mùi hương này cùng Sở Dật không có gì khác biệt. Sau khoảng thời gian bằng một chén trà nhỏ, người nội thị đưa Trữ Hoài Tĩnh đến tiền đại điện, cúi đầu cung kính nói: “Tứ điện hạ, thái tử điện hạ ở bên trong chờ ngài.”

Nói xong hắn mang theo Kỳ Lam ly khai, Trữ Hoài Tĩnh nhìn vào toàn điện cao đến ba tầng, phía trên, một tấm biển đỏ thẫm có ghi: “Mỹ Xuân Cảnh điện”.

Sau đó, Trữ Hoài Tĩnh không chút do dự mở ra đại môn màu đỏ thẫm, trong nháy mắt đại môn mở ra, vị đạo long duyên hương liền phát ra nồng nặc. Đại môn ‘chi nha’ một tiếng liền khép lại.

Mọi người thường nói khi thượng đế đóng cửa ta một cánh cửa thì sẽ mở cho ta một cánh cửa khác, nhưng sử thật thì không phải vậy!

Trong đại điện được trang hoàng những tấm thảm hồng sắc, trên tường treo những ngọn đèn có tạo hình cầu kì với ánh sáng nhợt nhạt làm cho cả đại điện thoát nhìn có chút hôn ám, phía trên mười bậc thang dẫn lên, Sở Dật với trường bào hắc sắc đang nằm nghiêng tại tháp thượng, đuôi long mây vi thiêu, ánh mắt mang theo vài phần tiếu ý cùng nghiêng ngả nhìn về phía Trữ Hoài Tĩnh.

Trữ Hoài Tĩnh dừng lại tại thềm đá bạch ngọc, khóe môi câu dẫn mang theo vài phần đùa cợt nhìn Sở Dật: “Thái tử điện hạ, ngài không phải nói thánh thượng thiết yến chào mừng bốn hoàng tử sao?”

“Lẽ nào bốn cung tự mình thiết yến cùng tứ điện hạ không được hay sao?” Sở Dật không chút trốn tránh, nhìn thẳng vào Trữ Hoài Tĩnh rành mạch đáp.

Trữ Hoài Tĩnh cũng không tỏ ra yếu kém, nhãn thần thậm chí dẫn theo vài phần khiêu khích: “Những lời này của thái tử điện hạ thực sự làm ta cảm thấy bất ngờ, nhưng có thể làm cho thái tử điện hạ thêm nhỏ dãi là vinh hạnh của ta.”

“Ta thực sự coi thường người, nguyên tưởng người thanh cao không nghĩ tới...” Sở Dật ngồi trên tháp thượng, mang theo vài phần hứng thú nhìn về phía Trữ Hoài Tĩnh.

Trữ Hoài Tĩnh đi từng bước lên bậc thang, tuy chỉ có mười bước nhưng hắn cố ý đi thật lâu, sau cùng cũng đến trước mặt Sở Dật, yêu mị cười: “Thái tử điện hạ chưa nghe qua câu ‘thức thời vụ giả vi tuần kiệt’ [kẻ thức thời mới là người tài giỏi] sao?”

“Hảo một câu ‘thức thời vụ giả vi tuần kiệt’!” Sở Dật nói xong liền một tay hàm trụ cằm của Trữ Hoài Tĩnh, một tay ôm chặt thắt lưng hắn hôn lên.

Nụ hôn mang theo nồng đậm dục vọng chiếm hữu, đôi mắt lam sắc nhìn vào đôi hắc đồng, bất chợt hắn có một xung động muốn phá hủy con người này. Ngay từ lần đầu gặp mặt, hắn đã muốn tháo đi lớp mặt nạ của Trữ Hoài Tĩnh, muốn thấy hắn khóc, muốn thấy hắn cười.

Trữ Hoài Tĩnh không phản kháng cũng không đáp lại, tùy ý Sở Dật làm loạn. Hồng sắc trường sam theo bậc thang hoạt hạ, làn da trắng nõn dưới ánh đèn nhàn nhạt tạo ra một loại tình sắc không nói nên lời.

Thật lâu sau đó có người hỏi Trữ Hoài Tĩnh, sau khi trải qua những ngày bị khi dễ ở Sở quốc có từng hận qua Trữ Giác Phi hay không, hắn chỉ đậm đậm trả lời: “Không hận! Hận đối với ta khi đó hoàn toàn không có ý nghĩa gì! Huống hồ ta biết hắn sẽ không để ta phụ thiên hạ!”

A a bạn theo trường phái sủng thụ cơ TT^TT sao lại buông thả như này TT^TT

Mà không phụ thiên hạ ý là muốn Tiểu Tĩnh vì giang sơn mà làm mọi việc sao =”= <ins class=“adsbygoogle”

14. Quyển 1 - Chương 14: Đau Xót

Khi gần sáng, Trữ Hoài Tĩnh một thân hồng sắc ly khai Mỹ Xuân Cảnh điện, bóng lưng vẫn thẳng tắp, trên mặt mang theo vẻ hờ hững, nhân thân vẫn trống rỗng không thay đổi, chỉ là trên người mang theo một cỗ khí tức thật lạnh liệt, tựa hồ so với trước đây càng thêm cự nhân thiên lý [tránh xa ngàn dặm].

Kỳ Lam lúc nhìn hình ảnh của Trữ Hoài Tĩnh khi ly khai khỏi Mỹ Xuân Cảnh điện cũng có chút chấn kinh, nhưng hắn vẫn chỉ dám đứng ở xa mà chờ Trữ Hoài Tĩnh phân phó, Trữ Hoài Tĩnh không chớp mắt mà leo lên mã xa, nhân nhạ nói: “Trở về đi.”

Kỳ Lam phân phó xa phu rời đi, hắn không vào trong mã xa mà chỉ ngồi bên ngoài, trong mã xa rất an tĩnh, tựa hồ có thể nghe thấy tiếng Trữ Hoài Tĩnh thở đều cùng vị đạo của long duyên hương trên người hắn, nhưng mặc kệ long duyên hương có đậm đến đâu vẫn không xóa nhòa được mùi hương của cây phật thủ trên người Trữ Hoài Tĩnh.

Mã xa một đường về tới phủ đệ, Kỳ Lam vén lên màn xe, Trữ Hoài Tĩnh chậm rãi đứng dậy, hắt khê nhứu mây rồi bước xuống, thẳng tắp hướng hậu viện đi đến, hắt nói: “Giúp ta chuẩn bị nước nóng để tẩy rửa.”

Kỳ Lam sau khi lên tiếng trả lời liền đi vào chuẩn bị, trong phòng thủy khí dày đặc, Trữ Hoài Tĩnh cởi bỏ bộ y phục nặng nề trên người, đi chân trần bước vào dục dũng, trên người hắt rõ những dấu vết xanh tím. Kỳ Lam đang chuẩn bị lui ra, hắt nghĩ người này sẽ không muốn ai thấy bộ dạng của mình bây giờ nhưng không ngờ Trữ Hoài Tĩnh quay sang nhìn hắt, nói: “Người lại đây.”

Kỳ Lam ngẩn ra nhưng rất nhanh liền khôi phục, hắt đến bên dục dũng, càng đến gần hắt càng thấy rõ những vết tích trên người Trữ Hoài Tĩnh, Kỳ Lam cũng không xa lạ gì với chúng, thậm chí là tương đối quen thuộc, hắt trong nháy mắt có điểm đau lòng nhưng người kia thì vẫn lạnh lùng như vậy. Một người cao quý như thế nhưng cuối cùng cũng không thoát khỏi sự đùa cợt của số phận.

“Đi giúp ta chuẩn bị một ít thuốc trị thương!” Trữ Hoài Tĩnh dựa vào dục dũng, nhắm mắt lại, nhàn nhạt phân phó.

Kỳ Lam ngày càng mờ mịt, Trữ Hoài Tĩnh sao lại không hề che giấu như vậy, hắt không sợ mình nói với người khác hay sao, hay hắt thực sự lãnh huyết, vốn xem việc này như chuyện cón con không đáng kể.

Kỳ Lam tuy nghĩ như vậy nhưng cũng không muốn hỏi, hắt theo lời phân phó liền rời đi lấy được trị thương rồi yên tĩnh đứng một bên, Trữ Hoài Tĩnh sau khi ngắm mình thì chậm rãi bước lên. Kỳ Lam lúc này mới thấy được thân thể người này quả rất đơn bạc, so với chính mình trước kia có lẽ còn gầy yếu hơn, chỉ với một cái đụng chạm cũng sẽ vỡ nát.

Trữ Hoài Tĩnh đứng sau bình phong vận một kiện áo bạch sắc, hướng về phía Kỳ Lam vẫn còn đang sững sờ, nói: “Giúp ta thượng dược.” Trữ Hoài Tĩnh bình tĩnh ghé vào giường, nhắm mắt lại.

Câu nói này của hắt làm Kỳ Lam mở to mắt, thượng dược? Na, không phải ý là... Lúc hắt còn ở thanh lâu thân thể cũng thường thụ thương nhưng tuyệt không muốn ai giúp mình thượng dược, hắt cho rằng việc này là một sự sỉ nhục. Thế nhưng...

Trữ Hoài Tĩnh thấy Kỳ Lam không hề nhúc nhích liền mở mắt, nhàn nhạt nói: “Ta còn không để ý thì người sợ cái gì.”

Kỳ Lam đột nhiên một trận vô lực, cái dạng tình huống gì đây, đối một thiếu niên mười lăm tuổi làm loại chuyện này nhưng đối phương lại không hề để ý, thái độ thờ ơ lạnh nhạt tựa như đây không phải là thân thể của hắt.

Người ta đã nói như vậy thì cũng không thể làm gì khác hơn, Kỳ Lam tuy đã chuẩn bị sẵn tâm lý nhưng khi nhìn vào vết thương thì cũng không khỏi đau lòng, nơi thụ thương đã sưng đỏ, còn có vài tơ máu. Kỳ Lam cần cần dục dục bôi thuốc trị thương, hắt không dám nhìn mà quay mặt sang nơi khác.

Trữ Hoài Tĩnh ghé vào giường, vẫn không nhúc nhích, trên trán đổ đầy mồ hôi, môi có chút tím tái, đôi

mắt hơi híp lại, đau đến thế nhưng vẫn tuyệt không lên tiếng.

Sau khi thượng được, Kỳ Lam chỉnh lại áo ngủ cho hẵn rồi rời khỏi phòng, bên ngoài dương quang quá mức rực rỡ làm cho đôi mắt trở nên đau nhức, đau đến mức giọt nước rơi nơi khóe mắt cũng không phát hiện.

Trữ Hoài Tĩnh và Sở Dật vẫn duy trì loại quan hệ này, mỗi lần trong cung trở về hẵn đều nhường Kỳ Lam thượng được, mà Kỳ Lam dù lâu ngày ở cạnh hẵn vẫn vô pháp lý giải con người này. <ins class="adsbygoogle">

15. Quyển 1 - Chương 15: Ngoài Ý Muốn

Ngày cứ thế trôi qua, Trữ Hoài Tĩnh sinh hoạt vẫn không đổi, thứ tiêu khiển duy nhất là ngồi phơi nắng dưới cây hải đường.

Ngày hôm đó cũng vậy, Trữ Hoài Tĩnh đang chuẩn bị về phòng ngủ trưa thì một tiểu thái giám chạy đến truyền tin, thái tử điện hạ muốn hẵn tiến cung. Trữ Hoài Tĩnh và Sở Dật vẫn là mối quan hệ như vậy – có điều gì bất mãn thì đến tìm hẵn, hẵn cũng không nói gì nhiều, chỉ đơn giản là mang theo Kỳ Lam tiến cung.

Lần này nội thị trong cung không dắt hẵn đến Mỹ Xuân Cảnh điện mà từ Huyền Vũ môn đi vào một tòa điện chuyên dùng để nghị sự, Trữ Hoài Tĩnh thật sự không nghĩ ra lý do được tại sao Sở Dật lại gọi hẵn đến nơi này?

Trữ Hoài Tĩnh không do dự mà đẩy ra cánh cửa đóng chặt của đại điện. Cửa vừa mở, trước mắt nồng nặc một mùi máu tươi mang theo một điềm dữ báo. Trữ Hoài Tĩnh nhú mày, tiếp tục bước vào.

Trong đại điện an tĩnh đến quỷ dị, không chút ánh sáng, toàn điện là một mảnh hắc ám, đột nhiên một đôi môi áp lên cổ hẵn từ phía sau, mang theo mùi máu tanh nồng đậm.

Người kia dùng âm thanh lạnh lùng nói với hẵn: “Biết không? Phụ hoàng Trữ Giác Phi của người phái ngũ hoàng tử Trữ Hoài Xa đến biên thành, chuẩn bị đánh vào Lâm An, hẵn căn bản không để ý đến an nguy của người.”

“Thì sao?” Trữ Hoài Tĩnh đối với lời Sở Dật nói không chút nào để ý, việc này hẵn đã sớm biết được, chỉ là không nghĩ lại tới nhanh như vậy!

“Đúng vậy, thì sao? Nhưng là... vì việc này ta đã bắt buộc dĩ phải giết phụ thân của mình, người nói ta nên làm sao bây giờ?” Âm thanh của Sở Dật khàn khàn, trong bóng tối càng trở nên yêu mị.

“Người giết hẵn là chuyện của người, người hà tất ưu phiền, nói trắng ra là hẵn trước sau gì cũng sẽ chết,

chỉ là chuyện sớm hay muộn, người không phải vẫn muốn hấn chết sao?” Trữ Hoài Tĩnh trước sau như một, không hề hoảng loạn.

“Ha ha ha...” Sở Dật đột nhiên cất tiếng cười to, hấn một tay xiết chặt cổ của Trữ Hoài Tĩnh, lạnh lùng nói: “Người biết không? Ta thực sự muốn nhìn một chút bộ dạng thực sự của người? Là cái gì làm cho người thờ ơ như vậy, người không sợ ta giết người sao?”

Trữ Hoài Tĩnh hô hấp bắt đầu có chút không thuận, gương mặt cũng trở nên đỏ bừng, nhưng hấn vẫn thủy chung nhìn chằm chằm Sở Dật, không cầu tha cũng không lấy lòng. Sở Dật như giác ngộ điều gì liền buông tay, xoay người bước lên long ỷ.

Trữ Hoài Tĩnh thoát ly khỏi Sở Dật, thân thể bủn rủn mà ngồi bệt xuống đất, nhìn vào nam tử ngồi trên long ỷ, không thể không nói Sở Dật đích xác có một cỗ khí thế bề ngễ thiên hạ, chỉ là hấn quá mức tự ngạo.

“Ta sẽ không để người chết sớm như vậy, ta nhượng người ngồi xem Dư quốc toàn bộ diệt vong, ta sẽ bắt Trữ Hoài Xa để hiến tế cho Đại Sở, ta sẽ làm cho cả Dư quốc phải hướng ta mà cúi đầu xưng thần, không ai có thể nghịch lại ta, không ai có thể cản bước ta huyết tẩy thiên hạ.”

16. Quyển 1 - Chương 16: Đăng Cơ

Không biết bao lâu sau đó Trữ Hoài Tĩnh mới rời khỏi đại điện, trên cổ một vết hồng ngân, còn nhiễm huyết trên người Sở Dật. Kỳ Lam thấy Trữ Hoài Tĩnh thì cuống quýt đỡ lấy, hấn thấy vết thương trên người Trữ Hoài Tĩnh liền nói: “Tứ điện ha, có muốn hay không gọi thái y đến?”

“Không cần.” Trữ Hoài Tĩnh cự tuyệt ý tốt của Kỳ Lam, một đường đi đến Huyền Vũ môn, bước đi kiên định, không chút hoảng loạn.

Trữ Hoài Tĩnh trở về phủ đệ liền nhận được tang báo trong cung, thánh thượng Đại Sở ngẫu nhiên nhiễm phong hàn quá nặng nên bỏ mình, thái tử điện hạ một lòng hiếu tâm, bế nhai ba ngày. Hoàng thượng di chiếu, lệnh thái tử Sở Dật tiếp linh ngôi vị hoàng đế.

Vì điều này mà toàn bộ Thiệu An thành treo đầy bạch lãng, tửu lâu khách *** đều nghỉ buôn bán ba ngày, Trữ Hoài Tĩnh thì vẫn như cũ, ngoại trừ ngủ thì chính là ngủ.

Ba ngày qua đi, Trữ Hoài Tĩnh đại biểu Dư quốc vào cung phụng viếng, hấn vận một thân hắc sắc, phục sức của hoàng tử Dư quốc. Linh cửu của Sở Quốc hoàng đế đặt giữa đại điện, các vị đại thần lưỡng liệt đường sang hai bên, cúi đầu nói nhỏ.

Trữ Hoài Tĩnh xem như không nghe thấy, trực tiếp đi tới đại điện, cung nhân nhượng cho hấn đàn hương, Trữ Hoài Tĩnh thấp hương xong liền quay sang Sở Dật nói: “Thái tử điện hạ nên nén bi thương!”

“Đa tạ tứ hoàng tử quan tâm!” Sở Dật liếc nhìn Trữ Hoài Tĩnh rồi tiếp tục quan sát bên dưới.

Sau bảy ngày, linh cửu của hoàng đế Sở quốc nhập táng hoàng lăng. Bảy ngày tiếp theo, Sở Dật đăng cơ, sửa niên hiệu Tề Quân, xưng thành Diệu Đế, truy phong tiên hoàng Sở Mộ Xa danh xưng Từ Đế. Mười ngày sau, Sở Dật thành hôn với nữ nhi độc nhất của vị tể tướng đương thời, phong kỳ Mộ Vân hoàng hậu.

Nửa tháng sau, Sở Dật hạ một đạo thánh chỉ thuyết ba ngày sau ngự giá thân chinh đến Lâm Xuyên thành. Chỉ trong vòng nửa tháng, toàn bộ Sở quốc thay hình đổi dạng.

Thánh chỉ vừa hạ Trữ Hoài Tĩnh đã bị Sở Dật chiêu vào cung, từ sau cái chết của Sở Mộ Xa đến giờ thì đây lần đầu hai người gặp mặt. Tiểu thái giám bên người Sở Dật dẫn Trữ Hoài Tĩnh đi đến Nhã điện của hần.

Nhã điện là tẩm cung của hoàng đế hiện nay, dáng vẻ xa hoa không phải bàn cãi. Tiểu thái giám đưa Trữ Hoài Tĩnh đến nơi thì tự động lui xuống, hần đứng thật lâu bên ngoài rồi mới đẩy ra đại môn của đại điện.

Sở Dật một thân ngoại bào hồng sắc hệt như lần đầu gặp mặt, hần đưa lưng về phía đại môn, chấp tay mà đứng, đầu đội mũ kim sắc lộ ra một vẻ cao nhã, mỹ mạo không nói nên lời.

“Người đã đến rồi!” Sở Dật không quay đầu lại, chỉ nhàn nhạt nói.

Trữ Hoài Tĩnh không nói gì, trong phòng trước sau vẫn một vị đạo long duyên hương, đối với loại hương này Trữ Hoài Tĩnh từ chán ghét đến quen thuộc, chỉ có một điều bất biến đó là hần không thích.

“Ba ngày sau ta sẽ đến Lâm Xuyên thành, người có cái gì... muốn nói không, ta sẽ truyền đạt cho Trữ Hoài Xa?” Sở Dật đột nhiên quay đầu nhìn Trữ Hoài Tĩnh, nhàn nhạt nói.

“Không có.”

“Thật không có gì muốn nói sao?” Sở Dật chậm rãi đi đến bên người Trữ Hoài Tĩnh, nắm giữ thân thể hần.

“Không có.” Trữ Hoài Tĩnh vẫn như cũ hờ hững, đối với thế gian này có lẽ hần không có gì lưu luyến.

“Ha ha ha... Người chính là lãnh tâm lãnh huyết như vậy. Người biết không? Trong triều các đại thần đều nhường ta giết người, người nói ta có nên tác thành cho bọn họ hay không? Ân?” Sở Dật đưa tay nắm lấy cằm của Trữ Hoài Tĩnh, đối diện hần, đôi mắt lam sắc trong suốt nhưng mang theo chút ít phức tạp.

“Mạng của ta ở trong tay người, giết hay không chỉ vì một ý niệm của người, hỏi ta thì có ích gì?” Trữ Hoài Tĩnh nỗ lực thoát khỏi ràng buộc của hần thể nhưng vô luận thế nào cũng gãy không ra.

“Ta thực sự tò mò muốn biết rốt cuộc trong lòng người có gì? Bất quá không quan hệ, những ngày hoan

trường sau đó...” Những lời nói còn lại đều bị sự gấn bó của hai người đánh gãy.

Nhuyễn hồng mười trượng, phồn hoa ba nghìn, Trữ Hoài Tĩnh a Trữ Hoài Tĩnh, rốt cuộc ta phải làm sao mới khiến người nguyện ý mỉm cười vì ta, rốt cuộc phải làm sao ta mới dă động được lòng người... Ta, Sở Dật thề với trời, phải để người một lòng vì ta, cúi đầu xưng thần! <ins class=“adsbygoogle”

17. Quyển 1 - Chương 17: Khi Dễ

Ba ngày sau, Sở Dật thống lĩnh ba mươi vạn đại quân đi đến Lâm Xuyên, ngày đó trời nổi đại tuyết, bão tuyết rơi hạ suốt một ngày một đêm, toàn bộ Thiều An bao phủ một màu trắng xóa.

Ngày đó Trữ Hoài Tĩnh không có đi tiễn Sở Dật, thân phận hiện tại của hắn rất xấu hổ. Hắn là hoàng tử Dư quốc, nếu không vì Sở Dật khư khư cố chấp thì hắn đã sớm chết ít nhiều lần.

Ngày Sở Dật đi hắn mới từ hoàng cung trở về, sắc mặt có chút tái nhợt, hắn nhượng Kỳ Lam giúp hắn chuẩn bị nước nóng rồi thượng dược, mỗi lần từ trong cung trở về hắn đều như vậy, an tĩnh.

Chỉ là ngày đó sau khi tắm xong hắn không có nằm trên giường nghỉ ngơi mà là vận một kiện đơn bào dù cho Kỳ Lam có khuyên can, ngồi ở hành lang, trong tay nắm chặt khối noãn ngọc bên hông.

Buổi tối hắn sốt cao, Kỳ Lam mời tới đại phu trị bệnh cho hắn. Thái y trong cung tùy tiện mãi vài thang dược, Sở Dật tuy không hạ lệnh giết chết Trữ Hoài Tĩnh nhưng hiện giờ, bọn họ có thể nói Trữ Hoài Tĩnh ngẫu nhiên phong hàn, do không chuẩn trị mà chết.

Thế nhưng hết lần này đến lần khác diêm vương không thu hắn, hắn chỉ nằm trên giường ba ngày là tốt rồi, nhưng thân thể gầy yếu, hiện tại tựa hồ chỉ một trận gió đã có thể thổi hắn bay đi.

Kỳ Lam cũng vì hắn lo lắng nhiều ngày, không ngừng ở cạnh chiếu cố, sắc thuốc cũng là do một tay Kỳ Lam tự làm. Sở Dật đã từng nói qua, hắn phải hảo hảo chăm sóc Trữ Hoài Tĩnh, dù Sở Dật không nói thì hắn vẫn sốt lòng mà làm.

Trong những ngày ở cùng Trữ Hoài Tĩnh, Kỳ Lam dần dần nhìn thế gian này với một con mắt đổi khác, tựa hồ cả thế giới này không chỉ có một màu xám mà vẫn còn rất nhiều màu sắc nữa.

Sau nửa tháng, Sở Dật đoạt được thành Lâm Xuyên, trong thời gian này Trữ Hoài Tĩnh khôi phục tình cảnh như ban đầu, ngày ngày đọc sách, ngủ, thỉnh thoảng đi bộ hai vòng, sinh hoạt thoải mái mà thư thích.

Ngày hôm sau, Trữ Hoài Tĩnh như cũ mà nằm trong sân, tay cầm một quyển binh thư, tinh tế quan khán, Kỳ Lam cũng đứng đó không xa. Đột nhiên một thị nữ đi đến báo tin: “Hoàng hậu nương nương tới.”

Trữ Hoài Tĩnh bị kiềm hãm, lập tức đối thị nữ nói: “Ta sẽ đến tiền thính ngay.”

Kỳ Lam thần sắc lo lắng, đi đến bên người Trữ Hoài Tĩnh: “Tứ điện hạ...”

“Kỳ Lam không cần lo lắng.” Trữ Hoài Tĩnh cắt đứt lời nói của Kỳ Lam, trực tiếp đi đến tiền thính.

Ngồi trên chủ vị ở tiền thính là một nữ nhân tao nhã, xinh đẹp, trên người nhất kiện hoàng sắc phượng bào, đầu đội mũ phượng, tướng mạo quốc sắc thiên hương, chỉ là có chút non nớt.

Trữ Hoài Tĩnh tiên lên hành lễ: “Hoàng hậu nương nương an khang!”

Nàng nhìn vào Trữ Hoài Tĩnh, trong mắt hiện lên một tia oán độc, người thiếu niên này nhượng hoàng thượng đến bây giờ vẫn chưa chạm qua mình, lớn lên lại là một bộ dạng gây họa, một hồ ly tinh.

Độc Cô Nhu vẽ mặt mỉm cười: “Điện hạ đa lễ, bản cung tiếp nhận không nổi, ai mà chẳng biết điện hạ là tâm phúc của hoàng thượng a?”

“Hoàng hậu nương nương nói lời này đúng là chiết sát bốn hoàng tử, bất luận ra sao, người cũng là mẫu nghi thiên hạ, lễ tiết ta nên có.” Trữ Hoài Tĩnh nhìn chằm chằm vào đôi mắt của Độc Cô Nhu, vân đạm phong khinh nói.

Độc Cô Nhu bị sự hồ hững trong mắt của Trữ Hoài Tĩnh triệt để kích thích, một gương mặt làm cho người ta không nhận được mà muốn phá hủy, muốn chà đạp. Thế nhưng nàng chỉ là một nữ nhân, gót chân đứng còn không vững thì lấy gì mà đấu với người ta. Hiện tại chỉ có thể nhẫn, một ngày nào đó nàng muốn Trữ Hoài Tĩnh vĩnh viễn biến mất trên đời.

Đúng lúc này Kỳ Lam bưng trà đến: “Hoàng hậu nương nương mời dùng trà.”

Độc Cô Nhu tiếp nhận chén trà, nàng nhấp một ngụm liền ném đi, toàn bộ trà nóng rơi trên tay Kỳ Lam: “Trà nóng như vậy, người muốn bỏng chết ta sao?”

Kỳ Lam vội vã quỳ trên đất: “Hoàng hậu nương nương thứ tội.”

“Hoàng hậu nương nương sao lại vì một nô tài mà sinh khí như vậy? Nếu quý thể hư tổn sao ta có thể hưởng hoàng thượng mà ăn nói đây!” Trữ Hoài Tĩnh nhìn đôi tay đỏ bừng của Kỳ Lam, lạnh lùng nói.

“Thế nào, ta thay điện hạ quản hạ nhân khiến ngài không hài lòng sao?” Độc Cô Nhu lạnh lùng nhìn về phía Trữ Hoài Tĩnh.

“Hoàng hậu nương nương thay ta quản giáo hạ nhân ta sao dám mất hứng, chỉ là tục ngữ có nói đắc hảo đắc

cầu còn phải xem chủ nhân, người này là hoàng thượng ban cho ta, muốn phạt còn không đến phiên hoàng hậu động thủ.” Trữ Hoài Tĩnh luôn đối với những người ỷ vào thân phận cao quý mà không coi ai ra gì chán ghét đến cực điểm.

“Người...” Độc Cô Nhu nghe được Trữ Hoài Tĩnh nói như vậy tức giận đến cả người run lên.

“Nương nương nên trở về sớm, ta đây cũng không muốn bị người khác nói ra nói vào. Trữ Hoài Tĩnh ta mặc dù không phải là người trong sạch gì nhưng cũng không muốn rơi vào tình cảnh như vậy.” Trữ Hoài Tĩnh dẫn Kỳ Lam ly khai tiền đình.

Độc Cô Nhu phía sau rống giận: “Trữ Hoài Tĩnh, ngươi chờ xem!”

Trữ Hoài Tĩnh không đổi lời nói kia để trong lòng, hấn lớn như vậy ghét nhất là bị người khác uy hiếp. Vừa tới hậu viện hấn liền lấy một chậu nước lạnh rồi kéo tay Kỳ Lam bỏ vào.

“Tứ diện hạ không cần phải... Là ta đắc tội hoàng hậu nương nương.” Kỳ Lam nhìn vào diện vô biểu tình của Trữ Hoài Tĩnh mà nói.

“Người nữ tử này là cố ý đến tìm ta, nếu tay ngươi bị hủy ta nhất định sẽ không tha.” Đây là lần đầu Kỳ Lam thấy Trữ Hoài Tĩnh như vậy, hấn vẫn cho rằng Trữ Hoài Lam đối với mọi chuyện đều thờ ơ, không nghĩ tới hấn sẽ vì mình mà đắc tội hoàng hậu nương nương, trong lòng không khỏi ảm áp.

“Được rồi, ta đi lấy dược cho ngươi, nếu chăm sóc tốt thì hấn sẽ không có gì trở ngại, chỉ là bàn tay đẹp như vậy sợ rằng sẽ lưu lại dấu vết.” Trữ Hoài Tĩnh mang theo chút tiếc hận nói.

Kỳ Lam muốn nói gì đó nhưng lại không nói nên lời, chỉ có thể nhìn Trữ Hoài Tĩnh chăm chú băng bó vết thương cho mình, trong lòng hấn dường như đã có thứ gì đó bắt đầu đâm chồi.

18. Quyển 1 - Chương 18: Dự Mưu

Từ sau khi Độc Cô Nhu đến, không biết vì cái gì mà nơi đây hoàn toàn bị cô lập, ngoại trừ những người đến đây chăm sóc cây cối thì hầu như không ai lui đến.

Đôi tay Kỳ Lam bởi vì trị liệu đúng lúc mà không có gì trở ngại, chỉ là vết sẹo trên tay không cách gì loại trừ. Thời gian cứ thế trôi qua một tháng, Trữ Hoài Tĩnh sinh hoạt vẫn không có gì bất đồng, thế nhưng Kỳ Lam phát hiện Trữ Hoài Tĩnh có vài phương diện đã thay đổi.

Hấn vẫn thích đọc sách như cũ chỉ là thời gian đọc bắt đầu ngắn hơn, hấn ngày càng thích ở trong sân tản bộ, khi không có việc gì làm thì cũng có thể ra ngoài ngoạn. Thiều An thành không vì chiến sự mà thay đổi, vẫn khí thế như vậy.

Kỳ Lam đối với chiến sự nắm rất rõ ràng, mỗi ngày đều có người đưa tình hình chiến sự nói cho hắn, nhưng hắn đến giờ vẫn không nói cho Trữ Hoài Tĩnh biết.

Trữ Hoài Xa tuy rằng trẻ tuổi nhưng vẫn đánh thắng Sở Dật vài trận, song phương chiến sự vẫn cứ giằng co. Đây là khoảng thời gian quan trọng, ai giành chiến thắng cuối cùng vẫn không thể nào biết được.

Ngày này, Trữ Hoài Tĩnh vẫn như cũ mang theo Kỳ Lam tấn bộ, khi hắn nghe được một tiếng đàn hấp dẫn phát ra từ trà lâu thì đi vào. Với tướng mạo của Trữ Hoài Tĩnh cùng Kỳ Lam thì khi vào loại địa phương này sẽ hấp dẫn không ít chú ý.

Kỳ Lam theo ánh mắt của Trữ Hoài Tĩnh đi đến một góc ngồi xuống, trà lâu lão bản chạy đến bắt chuyện, Trữ Hoài Tĩnh yên lặng nhấp một ngụm trà Long Tĩnh rồi quay sang Kỳ Lam nói: “Lam nhi, người đến hiệu thuốc mãi giữ ta một thang thuốc trị thương.”

Kỳ Lam mặc dù hoài nghi nhưng vẫn theo lời Trữ Hoài Tĩnh quay đi. Khi hắn vừa đặt chân bước ra liền có một nam tử đến trước mặt Trữ Hoài Tĩnh: “Chủ tử nhà ta muốn cùng tứ diện hạ đối ẩm.”

Trữ Hoài Tĩnh phát tay nói: “Làm phiền dẫn đường.”

Hai người ly khai trà lâu, đi thẳng đến một tứ hợp viện, Trữ Hoài Tĩnh được người dẫn đến tiền thính, trong đại sảnh là một nam tử khí thế oai hùng, một thân ngoại bào hồng sắc tỏa sáng.

Thấy Trữ Hoài Tĩnh bước vào hắn vội cung kính: “Thần, Nguyên Nếu Khê tham kiến tứ diện hạ.”

Trữ Hoài Tĩnh nhíu mày quan sát Nguyên Nếu Khê: “Ngươi là người dẫn đầu đại quân tiến vào Sở quốc, Nguyên Nếu Khê?”

“Chính là mặt tướng.’ Nguyên Nếu Khê không cao ngạo, không siểm nịnh đáp.

“Na, chiếu tướng, hôm nay ngài đến tìm ta là vì chuyện gì?” Trữ Hoài Tĩnh nghiêng người ngồi vào ghế, cẩn thận nhấp một ngụm trà đặt trên bàn.

“Thị lệnh ngũ diện hạ, mặt tướng đến đây để đưa tứ diện hạ rời khỏi Thiều An thành.” Nguyên Nếu Khê lớn lên mi thanh mục tú, rất có khí thế của một người học võ.

“Hoài Xa phân phó ngươi? Vậy thời gian là lúc nào?” Trữ Hoài Tĩnh gương mặt trầm tĩnh, đối Nguyên Nếu Khê cũng không có nhiều phản ứng.

“Ba ngày sau.” Nguyên Nếu Khê cũng không giấu diếm Trữ Hoài Tĩnh. Hắn cũng không biết vì sao ngũ diện hạ lại mạo hiểm đi cứu Trữ Hoài Tĩnh ra, thế nhưng hôm nay gặp được gương mặt có chút tà mị này hắn mới biết được người này không vô hại như vẻ bề ngoài.

“Hảo, ta biết, nếu không còn chuyện gì ta trở về trước, nguyên đại tướng quân chắc hẳn cũng không muốn đả thảo kinh xà?” Trữ Hoài Tĩnh buông xuống chén trà, từ cửa sau của tứ hợp viện đi ra.

Hắn không quay về trà lâu mà là trực tiếp đi về phủ đệ, lúc hắn về đến Kỳ Lam còn chưa trở lại, mãi cho đến chạng vạng Kỳ Lam mới vội vã bước vào. Vừa thấy Trữ Hoài Tĩnh gương mặt Kỳ Lam có chút khiếp sợ, mặc dù có nhiều điều muốn hỏi nhưng khi nghĩ đến thân phận hai người hắn lại im lặng.

Ở cùng một chỗ lâu như vậy hầu như đã nhượng Kỳ Lam quên đi thân phận của mình, quên đi thân phận của Trữ Hoài Tĩnh, thế nhưng hôm nay hắn lại một lần nữa nhớ rõ, hắn là bách tính Sở quốc, Trữ Hoài Tĩnh là hoàng tử Dư quốc, thân phận của bọn họ hoàn toàn đối lập.

“Lam nhi, ngươi nguyện ý đi theo ta không?” Trữ Hoài Tĩnh một bên trầm tư nhìn Kỳ Lam nói.

“Đi nơi nào? Cùng ngươi quay về Dư quốc?” Kỳ Lam không nghĩ tới Trữ Hoài Tĩnh lại chủ động nói về vấn đề này nên trong khoảng thời gian ngắn không biết phải trả lời thế nào.

“Ta cũng không muốn giấu ngươi, Lam nhi, ba ngày sau ta sẽ ly khai nơi đây, nếu ngươi không muốn ở lại nơi này thì có thể đi theo ta. Ta mặc dù bất năng mang cho ngươi vinh hoa quyền lực nhưng tối thiểu, ta bảo đảm cho ngươi cơm áo không lo.” Trữ Hoài Tĩnh dừng lại một chút rồi nói: “Đương nhiên, ngươi cũng có thể nói tin tức này cho Sở Dật, như vậy ngươi có thể lập công, thăng quan tiến chức thì không cần phải nói.”

Kỳ Lam không nghĩ tới Trữ Hoài Tĩnh lại đối hắn nói rõ như vậy, trong khoảng thời gian ngắn hắn không biết phải làm sao, một bên là trung quân hiếu nước, một bên là tình cảm khó có thể dứt bỏ, phải lựa chọn duy nhất một con đường đối Kỳ Lam mà nói không khác nào lạng lẹ.

“Ngươi không cần trả lời ta ngay, ta sẽ chờ ngươi, để ngươi hiểu rõ.” Trữ Hoài Tĩnh nói xong câu đó liền xoay người ly khai. <ins class=

19. Quyển 1 - Chương 19: Đại Sự

Sau hai ngày bình tĩnh, Kỳ Lam thực sự muốn cùng Trữ Hoài Tĩnh ly khai, đến đâu cũng được, chỉ cần có thể bên người chiếu cố hắn, cho dù là đứng một bên nhìn hắn cũng tốt! Thế nhưng...

Hắn bất năng a, hắn là người Sở, trên người mang dòng máu Sở quốc, vô luận thế nào hắn cũng không thể phản bội quốc gia của mình. Kỳ Lam một trận mê hoặc, cúi đầu nỉ non: “Xin lỗi.”, hắn buông tay, lập tức một con bồ câu đang cánh bay đi.

Đứng một bên Trữ Hoài Tĩnh nhìn thấy một màn như vậy cũng chỉ bình tĩnh mà tiêu sái, hắn đã cho Kỳ Lam cơ hội.

Hai ngày sau biên quan cấp báo, đại quân do Trữ Hoài Xa thống lĩnh đã đến Ích Dương quyết chiến, nhưng do doanh trại Sở Dật có nội gian mà toàn quân bị diệt. Sở Dật thống lĩnh toàn bộ đại quân rút về Lâm Xuyên thành.

Trữ Hoài Xa vẫn không từ bỏ, một đường đuổi đến, Sở Dật mang theo tùy thân đại tướng ly khai Lâm Xuyên. Trữ Hoài Xa thống lĩnh đại quân, thế như chẻ tre, chỉ mấy ngày ngắn ngủi đã chiếm được Lâm Xuyên, thu hồi Ích Dương.

Mà Sở quốc lúc này đã trở thành một mảnh hỗn độn, Nguyên Nữu Khê bắt cóc thừa tướng Sở quốc. Trữ Hoài Xa không tiến thẳng vào cung mà đi đến một phủ đệ đã bị thiêu cháy.

Toàn bộ phủ đệ cháy sạch không còn hình dạng, trong viện chỉ còn độc một cây hải đường vẫn nghiêng mình đứng thẳng. Trữ Hoài Xa lập tức nhảy xuống, một đường rơi đầy gỗ vụn, mái ngói sứt mẻ.

Bởi vì chiến tranh mà Trữ Hoài Xa hoàn toàn mất đi nét trẻ con khi xưa, thay vào đó là một thân uy nghi, gương mặt tuyệt không giống một thiếu niên chỉ mới mười lăm, nguyên bản làn da trắng nõn nay đã thành màu đồng cổ.

Nguyên Nữu Khê không biết từ lúc nào đã đứng sau Trữ Hoài Xa, hắn cúi đầu, cái gì cũng đều không nói, hắn biết hiện tại Trữ Hoài Xa toàn thân đang tỏa ra khí tràng đầy thô bạo.

Trữ Hoài Xa đi đến bên cây hải đường, gió lạnh lay động áo choàng bạch sắc, hắn nhìn về viễn phương, dùng một loại âm thanh mờ ảo nói: “Nếu Khê, thi thể tứ ca vẫn không tìm được sao?”

“Ngũ điện hạ, thi thể của tứ điện hạ đã hóa thành tro tàn, ngày đó lửa cháy quá lớn, căn bản không thể dập tắt, thứ mà ta nhặt được chỉ là một khối ngọc bội.” Nữu Khê từ trong lòng lấy ra một khối noãn ngọc hồng sắc đưa cho Trữ Hoài Xa.

Trữ Hoài Xa nhìn vào khối ngọc, bi thương ẩn nhẫn nơi đáy mắt phút chốc đều lộ ra, nước mắt không thể khống chế mà rơi xuống, hắn một mực cúi đầu nỉ non: “Tứ ca, ta cầu phụ hoàng nhượng ta mang binh lai đả Sở quốc là vì muốn cứu ngươi.”

“Tứ ca, là ta đến chậm...”

“Tứ ca, ngươi vì sao lại ra đi sớm như vậy? Phụ hoàng đã tự phong ngươi làm Cánh vương, đến lúc đó không ai dám ki dễ ngươi ni...”

“Tứ ca, ta hiện tại đã có khả năng bảo vệ ngươi...”

...

Hắn nhẹ giọng nói, Nguyên Nêu Khê chưa từng gặp qua Trữ Hoài Xa như vậy, hắn luôn rất ấn tượng một Trữ Hoài Xa tươi cười, một dáng vẻ tiểu hài tử tinh thuần vui vẻ.

Trữ Hoài Xa hiện tại đã trở nên kiên cường thế nhưng hắn vẫn như cũ hướng về một người thiếu niên mười lăm tuổi. Giờ đây người đã ly khai, nỗi đau này sao có thể bình phục ni?

Bầu trời bắt đầu khởi tuyết, tuyết trắng nhẹ lay trên đầu vai Trữ Hoài Xa, rơi vào noãn ngọc, hắn chậm rãi nhìn vào Nguyên Nêu Khê: “Là ai phóng hỏa?”

“Là nữ nhi của thừa tướng Sở quốc, hoàng hậu Độc Cô Nhu. Mạt tướng đã giải hắn vào thiên lao.” Nguyên Nêu Khê biết lúc này Trữ Hoài Xa đã từ một thiếu niên trở thành một nam nhân đỉnh thiên lập địa, hắn rốt cuộc có thể tự mình đảm đương mọi việc.

Đại hỏa là trước đêm Trữ Hoài Tĩnh chuẩn bị ly khai mà diễn ra, cả phủ đệ như một cây đuổi rực sáng giữa Thiều An thành, lửa cháy suốt mấy canh giờ sau mới hoàn toàn dập tắt. Nguyên Nêu Khê không muốn bại lộ thân phận nên cải trang thăm dò, không ngờ trong phủ đệ hoàn toàn không tìm được một thi thể nào, tất cả đều hóa thành tro tàn.

Năm thị tỳ, sáu gã sai vặt, Trữ Hoài Tĩnh cùng Kỳ Lam, tổng cộng mười ba mạng người trong một đêm hóa thành hư không...

Hoài Xa tiểu đệ... lau nước mắt

<ins class="adsbygoogle">

20. Quyển 1 - Chương 20

Dư quốc năm thứ 137, ngũ hoàng tử thống lĩnh đại quân tiến vào Sở quốc, thu hồi Ích Dương, một phần đất bán nguyệt của Sở quốc sát nhập vào bản đồ Dư quốc. Đặc biệt khánh phong Uy Xa đại nguyên soái, chưởng quân ba mươi vạn binh mã, tỵ phong Phi vương, hoàng thượng ban thưởng một tòa phủ đệ, vạn lượng kim bảo.

Đại tướng Dư quốc Tần Linh cùng Tần Lan có công phụ tá ngũ hoàng tử, Tần Linh gia phong hộ quốc đại tướng quân, Tần Lan gia phong trấn biên đại tướng quân.

Đại tướng Dư quốc Nguyên Nêu Khê dẫn quân đánh vào nội bộ Sở quốc, đặc biệt gia phong thiên hạ binh mã đại nguyên soái, chưởng quân toàn bộ bộ binh.

Tứ hoàng tử Dư quốc Trữ Hoài Tĩnh hy sinh thân mình, đặc biệt truy phong làm Cánh vương, kỳ mẫu Chân Phi truy phong Hiếu Hiền hoàng hậu, quốc tang ba ngày.

Dư quốc mùa xuân năm 138, tứ hoàng tử thống lĩnh toàn bộ đại quân quay về triều, quốc quân Trữ Giác Phi tự mình ra nghênh đón, cử quốc chúc mừng.

Dư quốc mùa hạ năm 138, Hoài Dương thành mấy ngày liền mưa to, bạo phát hồng thủy, đặc phái nhị hoàng tử Trữ Hoài An đi giúp nạn thiên tai.

Dư quốc năm 139, Sở quốc chính thức sát nhập Dư quốc quốc thổ, mọi sự giao cho hữu đại học sĩ Trương Lương Đồng toàn quyền phụ trách.

Dư quốc mùa xuân năm 140, quốc quân Dư quốc Trữ Giác Phi cùng Hào quốc bang giao, Hào quốc công chúa cùng thái tử Dư quốc Trữ Hoài Du hỉ kết liên bang, cử quốc đồng khánh.

Dư quốc mùa hạ năm 140, vị Dư quốc quốc quân đến Hoài Dương cải trang vi hành.

Chỉ trong vài năm ngắn ngủi, Dư quốc từ một tiểu quốc trở nên cường đại, mà cuộc gặp gỡ định mệnh của hai người cũng sắp bắt đầu.

Đây có thể coi là số mệnh không?!

HOÀN QUYỂN 1

Tự phục mình qué TT^TT

máu hòa nước mắt Chẳng biết có ai coi ko nhưng cứ thích làm... ngày càng nghi ngờ bản thân bị cưỡng ngược TT^TT <ins class="adsbygoogle">

21. Quyển 2 - Chương 1: Lâm Xuyên

QUYỂN 2: NHẤT NHẬP GIANG HỒ TUẾ NGUYỆT THÔI

[VỪA VÀO GIANG HỒ NĂM THÁNG TRÔI]

Nắng hạ chói chang, nóng bức không chịu nổi, dương quang rừng rực chiếu sáng. Từ xa, hai nam tử cười ngửa đi trên con đường quanh co, cả hai trước sau như một, không nhanh không chậm, thư thích dạo chơi.

Cười trên kỵ mã phía trước là một nam tử gương mặt tuấn tú, trên người bạch sắc trường bào đầy vẻ xa hoa, vạt áo thượng tứ hồng liên như hỏa bàn sáng lạn, mái tóc đen nhánh dùng bạch trâm vân thượng, đôi môi mềm mại, dung nhan tuy rất tuấn tú không thiếu phần sắc bén.,

Nam tử theo phía sau một thân hắc y cầm phục, trên người không đeo trang sức, mái tóc đen dài dùng một sợi dây buộc gọn, trên tay là thanh trường kiếm, hai mắt chứa đầy tinh quang.

“Ngôn chi, còn bao lâu nữa chúng ta mới đến Lâm Xuyên thành?” Bạch y nam tử kéo lại dây cương khiến cho kỵ mã một trận tê rống, hẳn quay mặt hỏi hắc y nhân.

“Công tử, nếu không có gì bất trắc thì chặng vạng hôm nay chúng ta có thể đến được Lâm Xuyên.” Hắc y nam tử cung kính đáp.

Hai người một trận trầm mặc, liên mã tựa hồ cũng vì tốc độ của bọn họ mà có chút không kiên nhẫn, bạch y nam tử mạn bất kinh tâm tiến về phía trước. Mắt thấy sắc trời ngày càng cuể, hắc y nam tử, Ngôn Chi, lần thứ hai mở miệng: “Công tử, chúng ta nên đi nhanh hơn nếu không đêm nay phải ở lại nơi hoang dã này.”

“Vậy ngươi không nói sớm.” Vừa dứt lời, bạch y nam tử liền vung roi vào mông ngựa, cổ dùng sức kéo, kỵ mã vì đau nên nhất thời chạy vút đi, khắp trời mù mịt cát bụi.

Khi trời chạng vạng, rốt cuộc cả hai cũng đến được Lâm Xuyên. Ánh nắng hoàng hôn làm sắc trời nhuộm một màu hồng sắc, người người vội vã trở về, một ít thanh lâu, tửu quán nổi lên sinh ý.

Trải qua bốn năm hồi sức, Lâm Xuyên thành cuối cùng khôi phục sau chiến tranh, bạch y nam tử lộ vẻ vui mừng.

“Công tử, chúng ta nên đến khách *** nghỉ ngơi.” Ngôn Chi từ phía sau bạch y nam tử đề nghị.

“Hảo, chúng ta đi.” Bạch y nam tử hướng về khách *** trước mặt. Đây là một khách *** hai tầng, phía trên phiên kỳ pháp phối dòng chữ – Thái Bạch lâu.

Cả hai cưỡi ngựa tiến đến khách ***, bạch y nam tử lập tức xuống ngựa, tiện tay ném mã tiên cho Ngôn Chi phía sau rồi đi vào trong. Lão bản của khách *** nhìn thấy bạch y nam tử ăn vận xa xỉ nên lập tức tự mình nghênh tiếp.

“Vị khách quan này ngài nghỉ trọ hay ở trọ?” Lão bản nhìn nọt, hỏi thăm bạch y nam tử.

“Không phát hiện trời đã tối rồi sao? Đương nhiên là ở trọ, hai gian phòng chữ thiên hảo hạng.” Bạch y nam tử diện vô biểu tình mà phân phó.

“Na, khách quan đi theo ta.” Lão bản dẫn bạch y nam tử lên lầu hai. Chốc lát sau, y quay sang lão bản tiếp tục nói: “Đem lên một ít cơm nước, chuẩn bị luôn cả nước nóng.”

Ngôn Chi đi theo bạch y nam tử bước vào phòng, vội vàng đóng cửa: “Công tử lần này ra đi không cáo

biệt, ngũ thiếu gia sẽ rất lo lắng.”

“Ngôn Chi không cần lo cho Hoài Xa, hắn tự có chừng mực.” Bạch y nam tử lơ đãng ngồi vào bàn.

Ngôn Chi nghe bạch y nam tử nói vậy cũng không thêm nói lại. Đúng lúc này tiểu nhị đưa nước nóng rồi, hắn thức thời tiếp nhận mọi thứ từ tiểu nhị rồi đuổi người ra ngoài. Nước nóng đưa vào làm thủy khí trở nên dày đặc.

Ngôn Chi giúp bạch y nam thoát y phục, người kia cũng không chút xấu hổ, tựa hồ đã quen được người hầu hạ, thoát đến khi chỉ còn chiếc khố, hắn liền lui ra ngoài.

Nước nóng ẩm áp bao phủ đầu vai, sau mấy ngày dài mệt nhọc, bạch y nam tử tựa vào dục dũng, mái tóc đen dài buông xõa, làm da trắng nõn do bị thủy tắm liền trở nên ửng hồng. Trong phòng một cảnh xuân sắc nói không nên lời.

Bầu trời sao sáng chợt lóe, ánh trăng như ngọc tỏa ra ánh sáng mờ ảo, soi rọi nhân gian. <ins class=“adsbygoogle”

22. Quyển 2 - Chương 2: Xuất Cốc

Phía Bắc Lâm Xuyên thành có một sườn núi nhỏ, núi không cao lắm, phong cảnh cũng không tính là tú lệ, thậm chí có thể nói là tầm thường, thế nhưng tại sườn bên có một khe sâu, rất ít người tìm được nơi này do nó đã bị che chắn.

Khe sâu tứ quý như xuân, cho dù hiện tại ánh nắng chói chang nhưng ở nơi này lại không có cảm giác nóng rực, trái lại gió nhẹ phát phơ. Ở nơi đây có đủ loại kỳ hoa dị thảo, chỉ cần một gió thổi liền nghe được làn hương ngào ngạt.

Nơi trung gian giữa những kỳ hoa dị thảo là một ngôi nhà tranh, trước đó là một gốc liễu thật to, cành liễu thon dài ngả theo gió vũ động. Dưới gốc liễu là một thiếu niên đang hái được để phơi nắng.

Thiếu niên ăn vận tùy ý, một thân bố sam thanh sắc, mái tóc đen dài dùng một mộc trâm vấn thượng. Gương mặt trầm tĩnh, dung nhan khuynh đảo. Đôi hắc đồng trống rỗng, hờ hững, làn da trắng nõn gần như trong suốt, đôi môi mềm mại tựa như điêu khắc. Nét lạnh đậm làm cho người ta không dám đến gần.

Lúc này, một lão giả tóc hoa râm từ trong phòng bước ra. Lão giả trên người ăn vận nhất kiện áo bào bạch sắc, rất có cảm giác tiên phong đạo cốt, lão nhìn về phía thiếu niên mà hô: “Tĩnh nhi, ta có lời muốn nói với ngươi.”

“Thì.” Thiếu niên đi theo lão giả vào phòng.

“Sư phụ, có chuyện gì vậy?” Thanh âm của thiếu niên có chút khàn khàn nhưng nghe vẫn tốt lắm.

“Tĩnh nhi, người theo ta ở cốc này đã bốn năm, sở học suốt đời của vi sư người đều đã tương thụ. Hôm nay ta không còn gì để dạy cho người, người tự xuất cốc đi thôi.” Lão giả ngồi ngay ngắn tại bồ đoàn, nhẹ giọng nói.

“Sư phụ, ta không muốn đi ra ngoài.” Thiếu niên hơi nhú mày, nói.

“Vi sư đại nạn buông xuống, người ở lại đây làm cái gì ni? Mỗi người đều có chính nghiệp của mình, nghiệp của người người phải tự gánh lấy. Đây là di vật của sư tổ, ta hiện ta tặng nó cho người. Chuyện của mình phải tự mình giải quyết.” Lão giả nói xong, từ trong lòng lấy ra một hộp gỗ đưa cho thiếu niên, an nhàn nhắm mắt lại.

Thiếu niên nhận lấy hộp gỗ, đem lão giả an táng tại gốc liễu, sau đó thu dọn vài bộ y trang ly khai y cốc.

Đôi khi gặp nhau là một số mệnh ...

Nếu nhân quả luân hồi từ lâu đã định trước vậy hà cớ gì phải để nhân loại gặp nhau?

<ins class="adsbygoogle">

23. Quyển 2 - Chương 3: Gặp Nhau

Ba ngày sau ở Lâm Xuyên thành sẽ diễn ra hội chùa Quan Âm hằng năm, buổi tối còn có buổi lễ thả đăng. Người người đều bận rộn đại sự trong những ngày này, các khách nhân ngoại lai cũng rất mong chờ hội chùa để được chiêm ngưỡng cô nương được chọn sắm vai Quan Âm mừng hội.

Trữ Giác Phi sáng sớm mang theo Triệu Ngôn Chi rời khỏi khách ***, cả hai dạo từng phố lớn ngõ nhỏ tại Lâm Xuyên. Nhìn bách tín an cư lạc nghiệp, tứ hải thái bình, Trữ Giác Phi không khỏi mỉm cười.

Hai người một đường, bắt tri bắt giác đã ra đến ngoại ô. Lâm Xuyên thành trước kia là biên cảnh của Sở quốc, là vùng quân sự trọng địa, hôm nay do Dư quốc chiếm đóng nên đã trở thành một thành thị buôn bán phồn hoa. Vùng ngoại ô cũng không có binh lính canh gác, tất cả là một mảng cỏ lục sắc tươi tắn.

Đột nhiên một bạch sắc thân ảnh rơi vào mi mắt, tại nơi các Trữ Giác Phi mười trượng [1 trượng = 1,7m] là một thiếu niên ăn vận bạch sắc bố y. Thiếu niên đưa lưng về phía Trữ Giác Phi, nhưng chỉ với một bóng lưng này lại gợi lên sự tò mò của hắn.

Trữ Giác Phi nhượng Triệu Ngôn Chi đứng tại chỗ chờ, chính hắn một mình chậm rãi bước theo thiếu niên.

Trước mặt thiếu niên là một ngôi mộ, trên bia khắc trứ ‘Kỳ Lam chi mộ’. Trên nền bảm đầy cỏ dại, thiếu niên lẳng lặng lấy xuống, thấp lên nén hương, “Ta đi, có khả năng sẽ không trở về, tái kiến.”

Trữ Hoài Tĩnh thủy chung nhớ rất rõ bầu trời hỏa thiêu năm ấy, Kỳ Lam che chở phía trên, cứu giữ cho hắn một mạng, sau đó lại được sư phụ cứu ra. Mà Kỳ Lam trước khi chết đã đối hắn mà nói: “Tứ diện hạ, đôi khi ta muốn mình hồ đồ hơn một chút, còn có người hắn nên cười nhiều hơn một chút, người cười rộ lên hắn sẽ rất đẹp!”

Trước lúc chết không phải con người nên căn dặn một ít hậu sự sao? Người xem người nói với ta cái gì? Ta cười hay không cùng người quan hệ thế nào?

Sau đó Trữ Hoài Tĩnh mang tro cốt của Kỳ Lam về Lâm Xuyên, an táng ở ngoại ô. Là người Lâm Xuyên, hắn hẳn muốn trở về cố hương đi?

Trữ Hoài Tĩnh cầm lấy bao y trang, vừa xoay người đã thấy Trữ Giác Phi tựa bên cạnh liễu, gương mặt mang theo nhất mạt tựa tiểu phi tiểu, Trữ Hoài Tĩnh chỉ là sững sốt một chút liền đi qua.

“Uy, chúng ta đã từng gặp nha ở đâu chưa?” Trữ Giác Phi hàm trụ trước mặt Trữ Hoài Tĩnh.

Trữ Hoài Tĩnh từ khi sinh ra tới giờ chưa khi nào vô lực như lúc này, sao lại đụng tới hắn? Hắn không ở Biện Lương làm hoàng đế, chạy đến đây là gì?

“Ta nói chuyện với người, người có nghe không?” Trữ Giác Phi chưa từ bỏ ý định, bước đến gần Trữ Hoài Tĩnh. Hắn chưa từng thấy qua một người như vậy, từ xa trên người thiếu niên này đã có một cảm giác trong trẻo nhưng lạnh lùng, tựa như một cảm giác xuất trần, nhưng khi đến gần, hắn phát hiện người thiếu niên này lại thật hấp dẫn hắn, tựa như một loại cảm giác muốn hiểu rõ.

“Vị công tử này, ta còn phải đi, cảm phiền người nhường đường cho ta được không?” Trữ Hoài Tĩnh thực sự không muốn cùng con người này dây dưa, chính mình thật vất vả mới có thể thoát khỏi nơi cầm tù hoa lệ kia, hắn cũng không nghĩ sẽ tái trở về.

“Người tên gì?” Trữ Giác Phi đối với sự lãnh đạm của Trữ Hoài Tĩnh có chút phật lòng, đây là lần đầu tiên hắn kiên trì thăm hỏi như vậy đối với một người.

“Công tử, chúng ta hình như không có quen biết nhau?” Trữ Hoài Tĩnh nhìn vào nam tử vốn nên xưng là phụ thân này, thật sự không biết nên làm thế nào cho phải.

Trữ Hoài Tĩnh bị tình cảnh này làm cho hoảng sợ. Tuy nói hắn cùng nam nhân này không có chút cảm giác gì nhưng dù sao họ cũng là phụ tử, hơn nữa hắn còn là hoàng đế, thân là thiên tử, thứ khiếm khuyết nhất là cảm tình, Trữ Hoài Tĩnh không muốn chính mình bị cuốn vào đó.

“Người là người đầu tiên dám ngỗ nghịch với ta hự vậy?” Trữ Giác Phi đối sự lãnh đạm của Trữ Hoài Tĩnh

nổi lên hứng thú.

Trữ Hoài Tĩnh thật có loại xung động muốn trợn trắng mắt. Người là hoàng đế, tự nhiên không có ai dám ngỗ nghịch người, khả hiện tại người lại không để lộ thân phận đương nhiên ta không sợ. Thực buồn cười, lẽ nào đầu hấn chỉ để chơi?

“Không có ý tứ, thật ngại, tại hạ còn có việc phải làm, thỉnh công tử nhường đường, tại hạ vô cùng cảm kích.” Trữ Hoài Tĩnh híp mắt cười, chỉ là nụ cười này thập phần giả tạo.

“Nói cho ta biết tên, ta để người ly khai.” Tính cách đế vương lại nổi lên, Trữ Giác Phi quyết tâm đạt được mục đích.

“Mộc Tĩnh.” Trữ Hoài Tĩnh tùy tiện nói bừa một cái tên. Vừa xuất cốc đã đụng phải ôn thần, nguyên bản tâm tình tốt lại bị phá hư.

Hắn vừa sinh ra Trữ Giác Phi đã để hấn một mình một người tại Bích Vân Cung, khi đó Trữ Hoài Tĩnh không có gì lưu luyến với thế giới này, đối việc bỏ rơi của Trữ Giác Phi hấn cảm thấy rất may mắn.

Lúc Trữ Giác Phi biếm hấn làm dân thường, một người tại Lạc Mai viện qua mười năm lẻ loi, cô quạnh hấn cũng không có bất luận oán hận gì. Hấn biết có người hãm hại mình nhưng lúc ấy hấn đối huynh đệ tỷ muội cùng vị phụ thân này đều là cảm giác xa lạ, tự nhiên cũng không có tổn thương.

Thế nhưng khi hấn biết mình sắp sang Sở quốc, sắp sửa làm một vật hy sinh, hấn đau lòng, cũng không phải đối Trữ Giác Phi đau lòng, hấn là vì thân phận của mình, đây là thân tình của thiên gia sao? Lúc Trữ Hoài Xa đến cứu hấn, đem hấn ly khai nhưng là hấn không muốn liên lụy người thiếu niên đơn thuần kia, hấn không muốn mình nợ một ai. Đối Trữ Hoài Xa hấn không thể nói là không cảm động, hấn muốn chính miệng đối Trữ Hoài Xa nói một câu: “Cảm tạ.”

Tại Sở quốc một năm, hấn dùng thân thể chính mình để đổi lấy một cuộc sống an bình vô sự, điểm này hấn cũng không có bất luận cảm giác gì, hấn chưa bao giờ để thứ trình tiết vô dụng này trong lòng, hướng chỉ trình tiết của nam nhân là gì chứ, cùng lắm thì xem như chó cắn một ngụm.

Sau khi Nguyên Nếu Khê nói muốn dẫn hấn quay về Dư quốc, kỳ thực hấn rất muốn cười lạnh mà nói: “Quay về làm cái gì? Lại làm công cụ để các người lợi dụng sao?” Bất quá hấn cái gì cũng chưa nói, hấn sẽ không theo bọn họ trở lại, hấn đã sớm quyết phải ly khai Sở quốc, đương nhiên cũng sẽ không quay về Vị Dư. Chỉ là chuyện hại chết Kỳ Lam làm hấn đau lòng.

Càng nói lại càng như một trò khôi hài, một trò chơi hấn tuyệt không muốn tham gia. <ins class=

24. Quyển 2 - Chương 4: Hội Chùa

Trữ Hoài Tĩnh thật vất vả mới thoát khỏi Trữ Giác Phi, hắn một mình đi trên đường phố Lâm Xuyên, chỉ là trong khoảng thời gian ngắn không biết nên đi đâu? Sống tại thế giới này hai mươi năm lại không biết phải đi nơi nào? Đâu mới là nơi hắn thuộc về?

Một đường đi tới, hắn bất tri bất giác đã đến miếu Quan Âm, Trữ Hoài Tĩnh cũng không biết ba ngày sau Lâm Xuyên sẽ tổ chức hội chùa, chỉ là nhìn thấy miếu Quan Âm thì bất giác đi vào.

Hắn đi đến trước bức tượng cúi lạy một cái. Trữ Hoài Tĩnh là một người vô đạo, hắn vốn không tin trên đời này thực có thiên địa thần minh, nếu phải tin tưởng thứ gì thì chỉ bằng tin tưởng chính mình.

Lúc này, trụ trì của miếu Quan Âm bước ra, hắn thấy Trữ Hoài Tĩnh thì chấp tay hành lễ nói: “Vị công tử này là chưa nghĩ ra sẽ đi về đâu đi?”

Trữ Hoài Tĩnh cũng đối trụ trì cúi đầu nói: “Phương trưởng làm sao biết?”

“Ngài đến miếu Quan Âm nhưng lại không có dâng hương cho thấy ngài không tin Phật, ta xem gương mặt công tử có chút phiền muộn, trên người lại mang theo hành lý, tất nhiên biết công tử chưa nghĩ ra nên đi đâu. Na, đã như vậy, không bằng ngài ở đây nghỉ ngơi vài ngày mới quyết định?” Lão trụ trì nhàn nhạt nói.

Trữ Hoài Tĩnh ngẫm nghĩ một lúc, cũng không có từ chối: “Vậy phiền ngài.”

Phương Trưởng không nói gì thêm, xoay người ly khai, một tiểu sa di mang theo Trữ Hoài Tĩnh đi đến khách phòng trong miếu.

Bên trong có một chiếc chuông lớn báo giờ khiến Trữ Hoài Tĩnh rất thích ý, kỳ thực thường bạn thanh đăng cổ Phật cũng là một loại hạnh phúc, chỉ là Trữ Hoài Tĩnh vẫn chưa tìm ra nơi nào tốt để đi.

Đảo mắt liền đến ngày hội chùa, sáng sớm người người trong miếu liền tấp nập chuẩn bị, Trữ Hoài Tĩnh cũng là ngày hôm qua mới biết đến hội chùa, cho dù là người đam mê vẫn có chút hiếu kỳ mà Trữ Hoài Tĩnh cũng không ngoại lệ.

Trữ Hoài Tĩnh một mình tản bộ trong miếu, lúc này, đột nhiên một phụ nhân từ bên ngoài xông tới va phải Trữ Hoài Tĩnh, hắn nâng bả vai vị phụ nhân dậy, hỏi: “Vị phụ nhân này sao lại hoang mang, rối loạn như thế?”

Vị phụ nhân ngược lên nhìn Trữ Hoài Tĩnh thì không khỏi đỏ mặt, nàng không chút để ý mà nói: “Là như vậy, nữ nhi của ta được chọn để sắm vai Quan Âm Bồ Tát trong hội chùa năm nay, nhưng sáng sớm lại đột nhiên phong hàn nằm lì trên giường, nên không cách nào biểu diễn, ta là tới để nói cho phương trưởng tuyển người khác.”

Trữ Hoài Tĩnh nghe xong liền nói: “Thỉnh người đi theo ta, phương trượng đang giảng đạo bên trong.”

“VẬY ĐA TẠ CÔNG TỬ.” Vị phu nhân kia không chút tự chủ mà bước theo Trữ Hoài Tĩnh.

Thấy phương trượng nghe rõ sự tình, Trữ Hoài Tĩnh đang chuẩn bị ly khai liền nghe tiếng lão gọi lại: “Công tử xin dừng bước!”

Trữ Hoài Tĩnh xoay người nhìn phương trượng: “Phương trượng có gì phân phó?”

“Hiện tại cô nương kia không có biện pháp biểu diễn thế nhưng hội chùa đã sắp bắt đầu, lão nạp hiện tại thật sự không thể tìm ai thích hợp để mà thay thế, ta xem công tử có dáng vẻ rất hợp, chẳng hay ý công tử thế nào?” Lão phương trượng thành khẩn hỏi.

Trữ Hoài Tĩnh cúi đầu trầm tư một hồi cũng không không tái chối từ, dù sao hắn cũng không có gì để làm. Vì vậy, Trữ Hoài Tĩnh bị kéo đi, thay vào một thân trang phục và đạo cụ của Quan Âm.

Một chiếc váy dài bạch sắc, bên ngoài khéo trứ nhất kiện bạch sắc sa y, vừa vặn lộ ra xương quai xanh thon gầy, thắt lưng vốn mảnh khảnh nay lại thêm đai lưng bó buộc càng thêm cảm giác đơn bạc.

Vị phu nhân kia giúp Trữ Hoài Tĩnh thay y phục xong liền giúp hắn búi tóc, bất quá cũng không làm gì phức tạp, chỉ dùng một bạch ngọc liên hoa trâm vấn thành một búi tóc cao cao, chừa ra hai sợi tơ lụa buông thả.

Đôi mắt đen bóng, đôi môi đỏ thắm., cả người Trữ Hoài Tĩnh tỏa ra khí chất siêu phàm, thoát tục như tiên.

Trữ Hoài Tĩnh nhìn vị phu nhân đang ngốc lẫn ra cười nói: “Phu nhân, làm sao vậy?”

“A? Không có gì, chỉ là nghĩ công tử mà đi ra ngoài với bộ dáng này thì không biết sẽ mê hoặc biết bao nhiêu công tử thiếu gia nì!” Vị phu nhân mỉm cười, đưa công cụ còn lại cho trữ hoài tĩnh – tịnh bình.

“Phu nhân thực biết nói đùa.” Trữ Hoài Tĩnh mỉm cười, nhượng Lưu phu nhân một trận đỏ mặt: “Hội chùa đã sắp bắt đầu, chúng ta nên ra ngoài thôi.”

Quan Âm miếu từ lâu đã xe ngựa như nước, người người như nêm, Trữ Hoài Tĩnh đứng trên xe hoa, những ai nhìn về phía hắn đều không hít sâu một hơi, chưa từng thấy qua mỹ nhân như vậy! Trong một khoảng thời gian tất cả đều không ngừng nghị luận, hỏi thăm về gia cảnh của vị ‘cô nương’ này. Hai bên xe hoa là hai tiểu hài tử trong vai tiên đồng, Trữ Hoài Tĩnh đứng ở trung tâm, xe hoa bắt đầu chuyển động.

Trữ Hoài Tĩnh trên mặt thủy chung vẫn là dáng vẻ tươi cười nhàn nhạt làm cho người ta không dám khinh nhờn. Hắn nhìn quanh bốn phía liền phát hiện Trữ Giác Phi, sao hắn còn chưa ly khai Lâm Xuyên? Lễ nào hoàng đế nhàn rồi đến vậy?

Vì khoảng cách xa nên Trữ Hoài Tĩnh cũng không nhìn thấy vẻ mặt tức giận của Trữ Giác Phi, Triệu Ngôn Chi đứng bên người hắn, hỉ nộ vô thường. Sớm nay Trữ Giác Phi hẳn muốn tới hội chùa Lâm Xuyên tham quan nhưng ai ngờ vừa nhìn thấy cô nương đóng vai Quan Âm liền đen mặt.

Trữ giác Phi nhìn vẻ cười đến sáng lạn của Trữ Hoài Tĩnh, ngực một trận phiền muộn, có cần phải cao hứng vậy không? Hơn nữa một đại nam nhân lại vận đồ nữ nhân, Trữ giác Phi nghe những lời bình phẩm xung quanh liền có loại xung động muốn móc mắt bọn họ.

Chiếc xe vẫn chậm rãi chuyển động trên đường phố Lâm Xuyên nhưng Trữ giác Phi một chút hứng thú cũng không có, hắn lưu lại một Triệu Ngôn Chi không rõ biểu tình, phát tay bỏ đi.

tôi post tiếp, bạn lao lực TT^TT và hiện tại thì...

tưởng tượng hình ảnh của Tĩnh Tĩnh - ing = v =

đơn giản như là: bộ đồ, bộ đồ í=)) <ins class="adsbygoogle"

25. Quyển 2 - Chương 5: Hội Hoa Đăng

Hội chùa kéo dài đến lúc chạng vạng rồi mới kết thúc, Trữ Hoài Tĩnh trở lại trong miếu, tùy tiện tìm một kiện bạch sắc trường sam thay vào, tóc cũng tùy ý dùng một mộc trâm vấn thượng. Hắn đang chuẩn bị nghỉ ngơi thì đột nhiên có người gõ cửa.

Trữ Hoài Tĩnh mở cửa, trước mặt hắn là một thiếu nữ có tướng mạo đoan trang, nàng thấy Trữ Hoài Tĩnh liền có chút ngưng ngượng, cúi đầu không dám nhìn, dùng một âm thanh rất nhỏ mà nói: “Mẫu thân bảo hôm nay công tử đã giúp ta một việc lớn, nhưng ta cảm tạ công tử, vừa lúc tối nay có hội hoa đăng, chẳng hay công tử có muốn cùng ta đi xem?”

“Cô nương không phải còn đang sinh bệnh sao? Không cần câu nệ, hướng chi tại hạ chỉ là tiện tay giúp đỡ mà thôi.” Trữ Hoài Tĩnh không phải một đứa ngốc, hắn đương nhiên biết cô nương này tìm hắn vì cái gì nhưng hắn không muốn làm tổn thương tấm lòng của một nữ hài.

“Không quan hệ, chỉ là tiểu bệnh, ta hiện tại đã khỏe rồi, ta xem công tử ở chỗ này lại quá tịch mịch...” Thiếu nữ nháy một đôi mắt to nhìn về phía Trữ Hoài Tĩnh, trong mắt chứa thật sâu khát vọng.

Hắn thật không ngờ một nữ hài cổ đại lại có gan lớn như vậy, trong khoảng thời gian ngắn hắn tiếc rẻ nói: “Vậy được, làm phiền Lưu cô nương.”

Hai người bước ra Quan Âm miếu, qua trò chuyện, hắn biết được cô nương này tên Lưu Tích Vũ, gia thế là một thương nhân, của cải xem như đầy đủ, cũng coi như là một thiên kim, nhưng những việc này vẫn

không làm Trữ Hoài Tĩnh để tâm.

Trên đường nơi nơi đều treo đủ mọi loại hoa đăng, có rồng, có kim ngư, đủ mọi hình hài, toàn bộ Lâm Xuyên thành đều chìm đắm trong một màu đỏ rực. Trữ Hoài Tĩnh đi theo đoàn người, ngực có một tia ấm áp, khóe miệng bất giác dần ra một mặt cười ý.

Trữ Hoài Tĩnh nhìn vào những cô nương trên đường, ai ai cũng cầm theo mọi loại hoa đăng, thế nhưng màu sắc chỉ có lưỡng chủng, liền hỏi: “Cô nương, hoa đăng này có ý nghĩa thế nào ni?”

Lưu Tích Vũ không để ý liền nói: “Hoa đăng màu hồng nhạt là những cô nương còn độc thân, hoa đăng màu đỏ là những cô nương đã có tướng công.”

“Ta đây cấp cô nương một chiếc hoa đăng ba.” Trữ Hoài Tĩnh nói xong liền tiến đến một sạp hàng rong, mua một chiếc đưa cho Lưu Tích Vũ.

Lưu Tích Vũ có chút không ý tứ tiếp nhận hoa đăng: “Cảm tạ.”

Mà một màn vừa rồi vừa vắn đã bị Trữ Giác Phi trông thấy, mặt hắn tối sầm lại, nãy giờ hắn vẫn theo sau Trữ Hoài Tĩnh, Triệu Ngôn Chi nhìn ra sự khác thường của chủ tử, có chút không giải thích được.

Trữ Hoài Tĩnh nhìn người người trên đường liền hướng Lưu Tích Vũ hỏi: “Bọn họ muốn đi đâu a?”

“Có lẽ là đi thả thủy đăng, viết nguyện vọng lên thủy đăng rồi nhượng nó trôi đi, năm sau nguyện vọng sẽ trở thành hiệch thực.” Lưu Tích Vũ vẻ mặt mơ ước nói.

Trữ Hoài Tĩnh có chút buồn cười, mặc kệ là nơi nào vẫn có sự mê tín như vậy.

“Chúng ta đi xem ba.” Trữ Hoài Tĩnh biết Lưu Tích Vũ rất muốn đi, phong độ thông thường hắn vẫn phải có.

Hai người sánh vai cùng đến Nguyệt Viên hà, trên sông là đủ loại thủy đăng. Lưu Tích Vũ mang theo Trữ Hoài Tĩnh đi đến sạp hàng rong mua thủy đăng cho cả hai, rồi đưa cho Trữ Hoài Tĩnh: “Người viết trước đi.”

Kỳ thực Trữ Hoài Tĩnh muốn nói mua một cái là tốt rồi, thế nhưng khi nhìn Lưu Tích Vũ vui vẻ như vậy hắn không muốn làm cho nàng thất vọng nên không thể làm gì khác hơn ngoài việc tiếp nhận thủy đăng, nhưng rốt cuộc phải viết cái gì ni?

Hắn cho tới bây giờ cũng không có nguyện vọng gì, cũng không muốn có cái gì thì phải viết sao ni? Trữ Hoài Tĩnh nghĩ một hồi lâu liền viết lên thủy đăng hai chữ, sau đó đưa bút cho Lưu Tích Vũ, Lưu Tích Vũ tựa hồ đã sớm nghĩ ra nên viết gì liền rất mau lẹ tiếp lấy, sau đó trả bút cho lão bản. Cả hai lấy thủy đăng

thả trôi trên sông.

Thủy đăng lưu theo dòng nước trôi đi, chỉ chốc lát sau liền đan xen cùng nhau hoa lẫn. Trữ Giác Phi thủy chung nhìn chăm chăm hai người, sau khi Trữ Hoài Tĩnh bọn họ đi xa liền quay sang Triệu Ngôn Chi nói: “Đi giúp ta đi lấy hai chiếc thủy đăng ấy về.”

Triệu Ngôn Chi đối yêu cầu của Trữ Giác Phi cảm thấy kì quái nhưng lại không thể phản bác, hần đạp thủy lấy về hai cái thủy đăng giao cho Trữ Giác Phi, toàn bộ quá trình chỉ như nước chảy mây trôi, hoàn toàn không ai phát hiện.

Trữ Giác Phi xem xong hai ngọn thủy đăng liền không để ý nhân tình kinh ngạc của Triệu Ngôn Chi mà bóp vụn chúng, “Ngôn chi, người về khách *** trước, ta còn có việc muốn làm.”

“Nhưng công tử, ở đây người người hỗn độn, nếu như...” Lời nói của Triệu Ngôn Chi bị nhân thần của Trữ Giác Phi cắt đứt, hần không thể làm gì hơn ngoài việc phẫn nộ ly khai.

Trữ Giác Phi không để ý Triệu Ngôn Chi mà hướng đến Trữ Hoài Tĩnh. <ins class=“adsbygoogle”

26. Quyển 2 - Chương 6: Đả Kích

Trữ Hoài Tĩnh sau khi đưa Lưu Tích Vũ về đến tận gia môn liền tự mình an tĩnh tản bộ, ánh trăng soi sáng thân ảnh của Trữ Hoài Tĩnh, thoát nhìn có chút cô đơn.

Nhai đạo hai bên hoa lạc gió lay, lá cây nhẹ nhàng rơi xuống, cùng đợi một năm sau lại tiếp tục chia lìa, tựu không có biện pháp níu giữ, lá cây còn là như vậy thì hương chỉ còn là con người ni?

Gió đêm có chút lạnh, tuy hiện tại là giữa hạ nhưng hai bên nhai đạo lại không lấy một bóng người, không khí ngày càng trở nên cô lãnh, kỳ quái.

Tái đi qua một con hẻm nhỏ nữa là có thể trở về Quan Âm miếu, Trữ Hoài Tĩnh một bên suy nghĩ một bên đi vào ngõ nhỏ, ai ngờ lại bị một đôi tay ám áp ôm lấy cổ mình.

Trữ Hoài Tĩnh thỉnh linh xảy ra biến cố cũng không khuân trượng, hần nghe được hương thơm nhàn nhạt từ cây phật thủ trên thân thể người này, hương vị cây phật thủ chỉ có trong hoàng cung, nói vậy người này chắc chắn là có thân phận cao quý, không phải vì tài, trong đầu hần đột nhiên hiện lên thân ảnh một người, Trữ Hoài Tĩnh chậm rãi nói: “Vị công tử này, có gì phải làm sao?”

“Tĩnh nhi, thế nào vài ngày không gặp đã không nhớ rõ ta?” Trữ Giác Phi tà mị câu dẫn khéo môi, kẻ sát cổ Trữ Hoài Tĩnh cất tiếng.

Trữ Hoài Tĩnh cuối cùng cũng chứng thực được suy nghĩ của mình, ngực không khỏi một trận lo lắng, khẩu khí trở nên không còn thân thiện: “Vị công tử này, ta đã nói qua ta cùng người không quen biết sao người cứ làm phiền ta?”

“Tĩnh nhi, sao lại vô tình như vậy ni? Người không biết mấy ngày nay ta một mực tưởng niệm người sao, hôm nay người ở hội chùa hóa trang thực sự làm ta kinh diễm!” Trữ Giác Phi buông tay đang nắm giữ cổ Trữ Hoài Tĩnh, ngược lại ôm chặt eo hắn, một tay câu dẫn chiếc cằm.

“Được công tử để ý, tại hạ thực sự thụ sủng nhược kinh, chỉ có điều tại hạ không phải đoạn tụ.” Trữ Hoài Tĩnh diện vô biểu tình nhìn Trữ Giác Phi, đôi mắt sắc bén nhưng không tránh khỏi sợ hãi.

“Ta cũng không phải đoạn tụ nhưng người nhượng ta mê muội.” Trữ Giác Phi khẽ sát đôi má của Trữ Hoài Tĩnh, hắn đối với thiếu niên này ngày càng hứng thú, chưa từng có ai nhìn thẳng vào hắn như vậy. Nhớ lại tỷ tỷ trưởng công chúa Trữ Tâm từng nói, đôi mắt hắn tựa như Tu La, nhìn vào không chết cũng trở nên thương tàn.

Trữ Hoài Tĩnh chưa từng thấy qua người nào như vậy, vừa tự kiêu vừa tự đại, hơn nữa lời này không biết đã nói qua với biết bao phi tần, hiện tại lại đối hắn thuyết thực sự là buồn cười!

Trữ Hoài Tĩnh không để ý đến Trữ Giác Phi, chỉ là khiêu khích nhìn hắn.

“Cái tên của người thật có hình tượng ni! Bất quá lại có điểm nữ khí.” Lời kia vừa thốt ra Trữ Hoài Tĩnh liền muốn chỉ vào mũi hắn mà mắng: “Hỗn đản, tên này không phải do người đặt sao! Không biết xấu hổ.”

Nhưng Trữ Hoài Tĩnh chỉ có thể đảo mắt, lạnh lùng nói: “Cha ta không biết chữ nhiều, đặt được cái tên như vậy là hay rồi, không gọi A Miêu, A Cầu đã tốt lắm.”

Lời này Trữ Hoài Tĩnh cố tình nói ra cho hả giận, Trữ Giác Phi hoàn toàn không biết Trữ Hoài Tĩnh đang nói đến mình, hắn cười đến thoải mái: “Ra là người không thích cha mình?”

“Cha ta hắn là một bại gia tử, ỷ vào thân phận, ngày ngày nạp thiếp cũng không sợ mắc bệnh hoa liễu, sinh ra một đồng nhi tử cũng không quản hỏi, người nói ta có thể thích người như vậy sao?” Trữ Hoài Tĩnh nhướn mi nhìn Trữ Giác Phi.

“Cha người xác thực tệ đến như thế sao, vậy không bằng người đi theo ta, ta nhất định không giống cha người, sẽ đối xử tốt với người.” Trữ Giác Phi nhẹ nhàng thổi khí bên tai hắn. [Anh thật tự kiêu]

“Ta theo người? Nực cười!” Trữ Hoài Tĩnh nói xong cũng không biết từ nơi nào xuất ra một cây ngân châm, nhân lúc Trữ Giác Phi không để ý liền đâm vào sau gáy, kết quả hắn cứ như vậy mà ngã vào lòng Trữ Hoài Tĩnh.

Trữ Hoài Tĩnh ném hắn xuống đất, nhìn vào gương mặt của Trữ Giác Phi, hắn hung hãn đập vào hai cườc.

Đang chuẩn bị nhượng hấn một đêm gió lạnh nhưng tưởng tượng hấn dù sao cũng là Dư quốc hoàng đế, nếu có gì xảy ra quốc gia phải làm sao bây giờ, đột nhiên tâm sinh nhất kế.

Trữ Hoài Tĩnh ôm lấy thắt lưng của Trữ Hoài Tĩnh tiến đến Bạch Y Thắng Tuyết lâu, tới nơi, hấn đỡ lấy Trữ Giác Phi, ném ra một thỏi bạc cho tú bà, nói: “Đi tìm hai công tử hầu hạ hấn, đây là bạc, ta ngày mai đến đón người.”

Vì vậy, Trữ Giác Phi bị Trữ Hoài Tĩnh ném vào thanh lâu, hậu quả hoàn toàn có thể tưởng tượng được, tuy rằng hấn không phải ở dưới nhưng vẫn làm tổn thất tôn nghiêm của Trữ Giác Phi. Cũng vì việc này mà Trữ Giác Phi quyết định từ nay về sau sẽ không bước vào thanh lâu, đương nhiên con hấn cùng các thần tử cũng không được phép, nhưng chuyện này về sau hãy nói.

Trữ Hoài Tĩnh sau khi đưa Trữ Giác Phi đi cũng liền quyết định ngày mai phải ly khai Lâm Xuyên, hấn cũng không nghĩ sẽ đợi Trữ Giác Phi dẫn binh đến vấn tội.

Hanh, dám trêu chọc hấn, không biết lượng sức!

Tĩnh Tĩnh là nhất <ins class=“adsbygoogle”

27. Quyển 2 - Chương 7: Tức Giận

Ngày vừa chuyển sáng, Trữ Hoài Tĩnh đã hạo hạo thu thập hành trang, nói lời tiễn biệt với phương trượng, hấn đã quyết định sẽ ly khai Quan Âm miếu. Không khí bình minh tràn ngập ngọt ngào, làn gió ấm áp lại khe lay.

Thế nhưng vừa đi chưa bao lâu hấn đã bị một hắc y nhân tức Triệu Ngôn Chi cản bước, Trữ Hoài Tĩnh đối sự xuất hiện đột ngột của Triệu Ngôn Chi cũng không có ngoài ý muốn, nhưng trong mắt chứa đầy cảm xúc phức tạp.

Trữ Hoài Tĩnh chưa từng ra tay với bất kì người nào, nếu không phải Trữ Giác Phi trêu chọc hấn trước thì hấn tuyệt đối sẽ không phát sinh bất kì quan hệ gì với Trữ Giác Phi, lúc nhìn thấy Triệu Ngôn Chi hấn cũng vờ như không thấy, tiêu sái bước qua.

“Tứ diện hạ, biệt lai vô dạng.” Âm thanh băng lãnh không chút ôn nhu vang lên phía sau Trữ Hoài Tĩnh.

“Vị huynh đài này đã nhận sai người!” Trữ Hoài Tĩnh tuy rất kinh sợ, hấn không biết vì sao Triệu Ngôn Chi lại nhận ra mình nhưng nét mặt vẫn bất động thanh sắc. Từ nhỏ đến lớn hấn chưa từng gặp qua Triệu Ngôn Chi thế nhưng người này lại biết rõ hấn như thế.

Mỗi vị Dư quốc hoàng đế đều có một người thiếp thân thi vệ đi theo bên cạnh, những người này đều được

tuyển chọn từ hàng vạn cô nhi, địa vị vụt sáng sau một đêm, họ cùng hoàng đế lớn lên, cùng ăn cùng ngủ, lo lắng sự sinh tử của hoàng đế. Để tránh khỏi việc phản bội, bọn họ mỗi ngày đều uống một loại độc được mà chỉ có hoàng đế mới có thuốc giải. Đây là điều mà những người trong cung đã nói cho Trữ Hoài Tĩnh, về phần chân tướng trong đó hẳn cũng không truy xét nhiều.

“Có hay không nhận sai chúng ta trong lòng đều biết rõ, thế nhưng ta mong điện hạ sẽ không tái kiến bệ hạ, bằng không...” Triệu Ngôn Chi bình thản nói nhưng đôi mắt thủy chung nhìn chăm chăm vào Trữ Hoài Tĩnh, thâm bất khả trắc [thâm sâu khó lường].

“Những điều các hạ nói ta thực không rõ nhưng ta cũng muốn nói cho các hạ biết, ta không nghĩ sẽ bắt quàng làm họ, cũng không tưởng sẽ lọt vào mắt xanh của hắn để rồi lại có tiếng xấu muôn đời, những chuyện các hạ giả thiết sẽ không bao giờ xảy ra.” Trữ Hoài Tĩnh vẻ mặt thản nhiên nói, cũng không kinh sợ sát khí tỏa ra từ Triệu Ngôn Chi.

“Mong điện hạ ghi nhớ những lời đã nói, cáo từ!” Triệu Ngôn Chi nói xong liền tiêu thất trước mắt Trữ Hoài Tĩnh, hết như quỷ my.

Trữ Hoài Tĩnh nhìn về phía bình minh, lộ ra một mặt trào phúng, từ khi nà mà hắn luôn bị khi dễ như thịt cá trên thớt như thế?

Trữ Hoài Tĩnh một đường không dừng ra khỏi Lâm Xuyên nhưng lại vừa vặn gặp phải người quen.

“Tĩnh ca ca, ngươi là đi đâu a?” Lưu Tích Vũ ngồi trên một chiếc mã xa hoa lệ, nàng nhô đầu ra ngoài, nhìn vào Trữ Hoài Tĩnh.

“Lưu cô nương là muốn đi nơi nào?” Trữ Hoài Tĩnh không có trả lời, trái lại dĩ thối vi tiến [lấy lui làm tiến] hỏi Lưu Tích Vũ.

“Ta muốn đến Hoài Dương a, ta có một người cô cô ở nơi ấy, bởi vì thiên tai nên người thân của nàng đều đã mất, mẫu thân nhượng ta đi xem, thuận tiện đưa cô cô về lại Lâm Xuyên dưỡng thọ.” Lưu Tích Vũ cười đến sáng lạn, kiên nhẫn hỏi: “Tĩnh ca ca muốn đi đâu sao?”

“Ta đi Lô Châu.” Trữ Hoài Tĩnh đối địa phương này cũng không quen thuộc nhưng có nơi để đi là tốt rồi.

“Oa, na, vừa vặn tiện đường a, muốn đến Lô Châu thì phải qua Hoài Dương, không bằng Tĩnh ca ca cùng ta đi đi, trên đường còn có thể chiếu cố lẫn nhau.” Lưu Tích Vũ vui mừng lộ rõ trên mặt, chỉ là Trữ Hoài Tĩnh lại có cảm giác gậy ông đập lưng ông.

Hắn thật sự không tìm được lời cự tuyệt nên không thể làm gì hơn ngoài việc ngồi lên xe ngựa, mã xa một đường vui vẻ, hướng về phía Nam mà đi.

Triệu Ngôn Chi cũng không có lý khai Trữ Hoài Tĩnh, hắn cứ theo sát bên cạnh đến khi Trữ Hoài Tĩnh leo

lên mã xa của Lưu Tích Vũ mới vội lao đến Bạch Y Thăng Tuyết lâu. Hắn bắt năng, làm chủ tử tiến vào nơi dơ bẩn, nếu có người gây nên bất lợi đối với bộ hạ, hắn cũng không ngại mà ra tay diệt trừ.

Triệu Ngôn Chi vừa đến Bạch Y Thăng Tuyết lâu đã nghe bên trong một trận gà bay chó sủa, giọng nói của Trữ Giác Phi nhất thanh nhị sở [một rõ hai ràng], vừa thô bạo, vừa phẫn nộ. Hắn tiến vào liền thấy một khung cảnh rối tung: mảnh vỡ lọ hoa rơi đầy trên sàn, người người chặt kín căn phòng, phía dưới nhất cổ thi thể hoàn toàn bất động, tiên huyết nhễ nhại. Triệu Ngôn Chi bắt giác nhíu chặt mi, tuy hắn đã quen với cảnh đao kiếm nhưng khi nghe thấy mùi máu tươi nồng đậm vẫn có chút buồn nôn.

Trữ Giác Phi ngồi giữa căn phòng, quần áo bất chỉnh, mái tóc xòa tung, nhưng vẫn như cũ không thiếu phần ngạo nghễ thiên địa, hắn là người có quyền sinh sát trên thế giới này, từ nhỏ đã tôn quý không gì sánh được, cho dù là nơi u ám vẫn không làm giảm đi khí phách của hắn.

“Công tử.” Triệu Ngôn Chi đi đến bên người Trữ Giác Phi nhẹ giọng gọi, với tay thay hắn phủ lên nhất kiện thanh sắc cẩm sam.

“Hanh, thực sự là to gan, Ngôn Chi, đi đến Qun Âm miếu tróc lai tên tiểu tử kia cho ta.” Trữ Giác Phi có chút hỗn hển, một cước đá văng tử cầm trên ghế, nguyên bản một vật đẹp đẽ nay lại vỡ tung tứ tán.

“Công tử, Mộc công tử sáng nay đã ly khai.” Triệu Ngôn Chi trung thực bẩm báo.

“Vậy đi giúp ta bắt hắn trở về.” Trữ Giác Phi cảm thấy trong lòng như có một cỗ hỏa thiêu đang rực cháy đến khó chịu, hắn không nghĩ đến một thiếu niên thoát nhìn vô hại lại cả gan không đặt hắn vào mắt. Trữ Giác Phi thân là đế vương, tôn nghiêm của hắn đã bị xâm phạm nghiêm trọng.

Triệu Ngôn Chi đột nhiên ‘phác thông’ một tiếng, quỳ rạp trên đất, hoàn toàn không để ý những mảnh nhon từ lọ hoa, lưng vẫn thẳng tắp nói: “Thỉnh công tử bỏ qua cho Mộc công tử, ngài không nên làm lỡ đại sự.”

Trữ Giác Phi thực không nghĩ tới cả Triệu Ngôn Chi cũng dám ngỗ nghịch với hắn, trong phút chốc lửa giận bốc lên, thanh âm băng lãnh mà mang theo hàn ý: “Ngôn Chi, ngươi nghĩ rằng ta không thể làm gì ngươi? Người khi nào đã dám ngỗ nghịch với ta?”

“Thuộc hạ không dám!” Triệu Ngôn Chi tự thủy chí chung đều thẳng tắp mà quỳ, không để ý một chân đã trở nên đỏ sẫm.

“Hảo cho một câu thuộc hạ không dám, ngươi hiện tại là đang tỏ rõ bản lĩnh sao? Được, không cần tái đi theo ta, trở về đi.” Trữ Giác Phi không để ý đến hắn, một chân đá ngang những tên tiểu quan ngăn đường, tự phía ngoài đi đến.

“Thỉnh công tử nhượng ta bảo hộ bên người!” Triệu Ngôn Chi vẫn không đứng lên, chỉ là quay sang nhìn vào bóng lưng của Trữ Giác Phi.

“Hanh.” Hần hoàn toàn không để ý đến thỉnh cầu Triệu Ngôn Chi, nghênh ngang mà ly khai. <ins class=“adsbygoogle”

28. Quyển 2 - Chương 8: Hoài Dương

Trữ Hoài Tĩnh cùng Lưu Tích Vũ suốt cả đường đi đều tương kính như tân [cung kính như khách], ở chung coi như hòa hợp, khó có được Trữ Hoài Tĩnh cũng biết thưởng thức mỹ nhân, nhưng chỉ là thưởng thức mà thôi. Mãi xa sau năm ngày ròng rã rốt cuộc cũng đến Hoài Dương, Trữ Hoài Tĩnh khi đến nơi này cũng xin cáo từ nhưng Lưu Tích Vũ vẫn mãi khẩn cầu hẳn trụ một đêm.

Hoài Dương nguyên bản thuộc về Sở Quốc, là một thành thị tương đối phồn vinh, hơn nữa vị trí cũng khá kì lạ, tứ diện núi non vây quanh, trung gian con sông Hoàng Hà dài tận thiên lý, nhưng khi đến mùa mưa lại rất dễ phát sinh hồng thủy.

Mùa mưa năm nay còn chưa tới, nhưng năm trước thủy tai đã nhượng Hoài Dương bị tàn phá, nhưng nhờ vào ngân lượng cứu tế, khai thông hà đạo, Hà Dương thành đã miễn cưỡng khôi phục lại vẻ phồn hoa như xưa.

Trữ Hoài Tĩnh bọn họ vừa đến Hoài Dương thì trời đã chạng vạng, ánh hoàng hôn tỏa sáng một góc trời. Trong thành, nhà nhà đều là tân kiến, nhưng cũng có vài nơi vẫn còn lụp xụp, thiếu nét hài hòa.

Cô cô của Lưu Tích Vũ ngụ ở phía Tây đường cái tại Hoài Dương thành, đó là nơi gặp nạn thủy tai nghiêm trọng nhất, nhà cửa đều bị cuốn trôi, quan viên cũng đã nhận lệnh thông cáo mọi người chuyển về phía đông.

Trữ Hoài Tĩnh nhìn vào nhai đạo đông đúc, mở đầy sạp hàng, qua một năm phục sức Hoài Dương cũng đã trở về như xưa.

Lưu Tích Vũ mang theo Trữ Hoài Tĩnh đi đến một khách *** trên đường cái phía Đông. Nơi này rõ ràng là rất phồn hoa, tửu quán, khách ***, thanh lâu mọc lên như nấm, nhưng điều khiếm khuyết duy nhất chính là nơi đây long xà hỗn tạp, trị an rất kém.

Hướng lão bản khách *** đặt ba căn phòng, vốn Lưu Tích Vũ muốn tự mình đi tìm cô cô nhưng hẳn lại lo lắng nên không thể làm gì hơn ngoài việc đi theo, dọc đường đưa tới không ít kẻ ghé mắt.

Trữ Hoài Tĩnh đối tình huống như vậy đã sớm thành quen, cũng không có gì khó chịu, nhưng Lưu Tích Vũ dù sao cũng là một cô nương mới lớn, bị người ta nhìn chằm chằm như vậy cũng khó tránh khỏi việc mất tự nhiên.

Từ Ân tự cách khách *** bọn họ cũng không phải rất xa, chỉ mất một thời gian một chén trà nhỏ là có thể đi đến, thế nhưng vừa vào bên trong bọn họ đã bị giật mình, nguyên bản muốn nói Hoài Dương khôi phục

thật hảo nhưng không ngờ tất cả người dân tị nạn đều tập trung về đây.

Khấp Từ Ân tự đều là người bị nạn, quần áo tả tơi, cốt sấu như sài [gầy gò như que củi], mặt vàng như nền, Lưu Tích Vũ nhìn vào khung cảnh này nước mắt đều vọt rơi, nếu đem ra so sánh thì Trữ Hoài Tĩnh trần tĩnh hơn nhiều. Hắn từ lúc tiến nhập Hoài Dương thành đã thấy không thích hợp, thông thường, sau khi thủy tai qua đi đều xảy ra ôn dịch nhưng Hoài Dương lại không như vậy.

Hiện tại, nhìn thấy người người trong Từ Ân tự, hắn mới biết ôn dịch chỉ mới bắt đầu, hơn nữa nạn nhân đều là những người chạy nạn, quan phủ tự nhiên sẽ không chú ý, nhưng nếu cứ bỏ mặc, ôn dịch có thể sẽ lại lây lan, đến lúc đó mọi chuyện càng thêm phiền phức.

Trữ Hoài Tĩnh đến cạnh Lưu Tích Vũ, “Đừng đi vào, đại bộ phận bên trong đều đã nhiễm ôn dịch, đi vào sẽ bị truyền nhiễm, chúng ta trước trở về khách *** bàn bạc, hơn nữa hiện tại cũng không tìm thấy cô cô, lại càng không biết cô cô có nhiễm bệnh hay không.”

“Cô cô chắc hẳn sẽ không có việc gì phải không?” Lưu Tích Vũ nháy một đôi mắt to, nhìn chằm chằm Trữ Hoài Tĩnh, khao khát tìm một đáp án từ hắn.

“Cái này ta tạm thời không thể trả lời, hiện tại tối trọng yếu chính là khống chế tình trạng bệnh dịch.” Trữ Hoài Tĩnh lời kéo Lưu Tích Vũ trở lại khách ***, hai người một phen thương lượng, quyết định cách ly Từ Ân tự, nhượng tình hình ôn dịch không thể lây lan, kế tiếp chính là tìm người chữa trị tốt nhất cho họ.

Trữ Hoài Tĩnh vừa nói vừa viết những chuyện cần làm đưa cho Lưu Tích Vũ, “Người đi đến được quán, kêu người bốc theo phương thuốc này, ta hiện tại đi tìm thái thú ở Hoài Dương thành, nhượng hắn mau chóng giải quyết.”

Trữ Hoài Tĩnh vừa dứt lời liền ly khai khách ***, Lưu Tích Vũ cũng biết sự tình nghiêm trọng nên không dám đình chỉ, hai người một trước một sau rời khỏi. Chân trước vừa ly chân sau đã đến, Trữ Giác Phi mang theo Triệu Ngôn Chi tiến vào khách ***.

“Công tử, chúng ta vào thành Hoài Dương nhưng không đi tìm Ngũ gia, việc này có chút không thích hợp?”

Trữ Giác Phi đối sự ngộ nghich của Triệu Ngôn Chi lúc ở Lâm Xuyên vẫn rất khó chịu nhưng vẫn đáp ứng lời thỉnh cầu của hắn, “Hiện tại không nên đả thảo kinh xà, dịch nhân trong tối, chúng ta ngoài sáng, hắn thế nào cũng nghĩ không ra ta mang theo ít hộ vệ như vậy, một mình một người mà mang người đi, chúng ta tiên tính quan kì [bất động mà quan sát] là tốt rồi.”

“Thị, thuộc hạ minh bạch, na, có muốn hay không thông tri Ngũ gia chúng ta đã ly khai Lâm Xuyên?” Triệu Ngôn chi cung kính hỏi.

“Tạm thời không nói cho hắn, Hoài Xa dù sao niên kỷ cũng còn quá nhỏ, tuy hắn đã từng thượng chiến sa trường nhưng vẫn còn thiếu sự lão luyện, cứ để hắn rèn luyện thêm.” Trữ Giác Phi bình tĩnh tiến vào khách ***, đặt lấy hai căn phòng hảo hạng.

Tất cả đều dựa vào quỹ đạo mà bắt đầu chuyện động, số phận chi luân cũng bắt đầu hé mở... <ins class="adsbygoogle">

29. Quyển 2 - Chương 9: Bỏ Qua

Trữ Hoài Tĩnh đi đến huyện nha của thành Hoài Dương thành, hẩn lấy dùi trống xao lên, một âm thanh trọng trọng đập vào lòng người, có chút nặng nề. Không lâu sau, đại môn của huyện nha hé mở, một lão gia nhân có bộ râu như cá trê từ trong bước ra, mang theo chút khó nhằn: “Xao cái gì mà xao, không phát hiện trời đã tối rồi sao? Có chuyện gì mai hãy tới.”

“Vị gia gia này, tiểu nhân có chuyện muốn gặp huyện lệnh đại nhân để mà báo cáo, sự tình trọng đại, gia quan tiến bước tụt không cần phải nói.” Trữ Hoài Tĩnh mỉm cười, đưa cho lão nhân kia một thỏi bạc.

Vị gia gia kia cầm thỏi bạc trong tay, tức giận thuyết: “Đại nhân đang thương nghị đại sự cùng Phi vương điện hạ, ta xem người ngày mai hãy trở lại.”

Trữ Hoài Tĩnh nghe xong thì nhú chặt mi nhưng rất nhanh lại mỉm cười nói: “Đây không phải chuyện đùa đâu gia gia. Người cũng muốn Phi vương gia nể mặt mà phải không?” Lại xuất thêm một thỏi bạc.

Lão nhân có bộ râu cá trê lúc này mới rạng rỡ thuyết: “Người chờ, ta đi xin chỉ thị của lão gia, có gặp người hay không còn phải xem quyết định của hẩn.” Nói xong, lão đóng lại đại môn. Trữ Hoài Tĩnh trong một khắc đại môn khép lại liền khôi phục vẻ mặt như trước, đưa tay quét một lớp bụi lên mặt, từ trong lòng lấy ra một viên đan nuốt xuống.

Chuẩn bị đâu vào đó, đại môn đỏ thẫm lại dần hé mở, lão nhân có bộ râu cá trê thuyết: “Đại nhân của chúng ta nói cho người thời gian một nén nhang, nếu lúc đó người nói không ra nguyên do liền...”

“Đến lúc đó tùy ý đại nhân xử trí.” Trữ Hoài Tĩnh cười cười, râu cá trê thề nhưng ngăn cản hẩn: “Ta sao vừa đi vào người liền thành cái dạng này?”

“Nga, không cần thận té ngã thôi.” Trữ Hoài Tĩnh theo râu cá trê đi qua một hành lang thật dài, tiếp đến là một nơi thiên thánh.

Trên chủ vị là một nam tử, trong tay nâng một thanh hoa từ trà đản, một ngụm lại một ngụm mà uống, Trữ Hoài Tĩnh đi và thiên thánh, cung kính cuối đầu: “Thảo dân tham kiến đại nhân.”

“Đã trở thể này sao người còn xao trống? Có chuyện gì a?” Vị đại nhân mập mạp một bên uống trà, một bên mạn bất kinh tâm mà thu trứ Trữ Hoài Tĩnh.

“Bẩm đại nhân, tiểu nhân vốn là một lang trung, hôm nay vừa vắn đi ngang liền phát hiện ở đây có rất

nhiều người nhiễm phải ôn dịch, sở dĩ tiểu nhân cả gan là muốn thỉnh đại nhân mau mau ngăn chặn bệnh dịch, miễn trở thành đại họa.” Trữ Hoài Tĩnh một hơi thuật lại...

“Lớn mật, một lang trung nho nhỏ mà lại tùy tiện chỉ huy đại nhân của chúng ta sao? Đại nhân của chúng ta nhất lý vạn ky (thức khuya dậy sớm), nào có thời gian rảnh rỗi mà quản giá tình hình ôn dịch, hơn nữa người người trong thành đều rất khỏe mạnh, căn bản không có ai mắc bệnh, người không nên ở chỗ này mà ăn nói bừa bãi.” Râu cá trê nhìn Trữ Hoài Tĩnh, vẻ mặt phần nộ nói.

“Đại nhân, tiểu nhân nói đều là sự thật, nếu đại nhân không tin liền cùng tiểu nhân đi xem.” Trữ Hoài Tĩnh thẳng lưng, nhìn vào tên đại nhân mập mạp, không kiêu ngạo, không siểm nịnh đáp.

Tên béo đại nhân kia một mực yên lặng không lên tiếng, thẳng đến khi uống xong một miệng trà liền chậm rãi mở miệng: “Việc này không cần gấp gáp, chờ ta điều tra xong đã.”

“Đại nhân, sợ rằng bách tính đều đã gần mất mạng.” Trữ Hoài Tĩnh khẩu khí có chút băng lãnh nói.

“Vậy người nghĩ phải giải quyết thế nào?”

“Thỉnh đại nhân xuất mã phong thành, kiểm soát người ra vào để ngăn chặn bệnh dịch lây lan.” Trữ Hoài Tĩnh đôi mắt sáng sửa hữu thần, mang theo nồng đậm tự tin, không còn sự hồ hững khi xưa.

“Nếu ta nói không được ni?” Béo đại nhân buông trà trong tay, nhìn vào Trữ Hoài Tĩnh.

“Na, không thể làm gì hơn ngoài việc lánh cầu người khác, theo ta được biết thì Phi vương điện hạ hiện đang ở quý phủ, ta nghĩ ngài ấy hẳn sẽ không để mặc mọi việc!” Trữ Hoài Tĩnh nhìn thẳng vào đôi mắt của béo đại nhân, không chút sợ hãi.

“Phi vương điện hạ khỏi giá không phải người muốn gặp là gặp.” Râu cá trê xen mồm nói.

Một đạo âm thanh êm dịu vang lên bên tai Trữ Hoài Tĩnh, “Ai muốn gặp ta?”

Tuy thoát nhìn vẫn trấn định như cũ nhưng trong lòng đã có chút run sợ, Trữ Hoài Tĩnh xoay người, hướng nam tử phía sau kính lễ nói “Thảo dân tham kiến Phi vương điện hạ.”

“Là người muốn tìm ta sao? Có chuyện gì?” Trữ Hoài Xa đã không còn bản tính trẻ con của năm năm trước, mấy năm trôi qua hẳn dần trở nên lịch lãm, trên người có hơn vài phần uy nghiêm, cũng thành thực không ít, hẳn vận nhất kiện hồng sắc trường bào làm cho cả người thoát nhìn thần thái phi dương. Bên hông là khối hồng sắc noãn ngọc nhượng Trữ Hoài Tĩnh trong chốc lát thất thần.

Trữ Hoài Tĩnh cuối đầu, không tái nhìn Trữ Hoài Xa nữa, chỉ hạ giọng nói: “Thảo dân là một lang trung, hôm nay vô ý phát hiện nơi đây ôn dịch hoành hành nên tới đây hướng thái thú đại nhân báo cáo, đồng

thời mong muốn đại nhân mau chóng phong thành, khống chế bệnh dịch lây lan.”

Trữ Hoài Tĩnh đợi thật lâu cũng không thấy Trữ Hoài Xa trả lời liền ngẩng đầu nhìn về phía Trữ Hoài Xa nhưng lại phát hiện hắn đang nhìn mình chăm chăm: “Thỉnh Phi vương điện hạ định đoạt.”

“Người tên là gì?” Trữ Hoài Xa đột nhiên hỏi một vấn đề không liên quan.

“Thảo dân Mộc Tĩnh.”

“Người lớn lên rất giống một vị cố nhân của ta, tên cũng rất giống, đều một tự Tĩnh. Được rồi, Ngự Xuyên, hạ lệnh phong thành cho đến khi bệnh dịch được khống chế.” Trữ Hoài Xa thở dài lo lắng rồi nói tiếp “Mộc Tĩnh, người nếu biết rõ tình hình bệnh dịch liền phụ trách việc điều trị cho các bệnh nhân, có gì cần thì đến tìm ta.”

“Ta ơn Phi vương điện hạ!” Trữ Hoài Tĩnh nhàn nhạt trả lời.

Béo đại nhân Nhan Ngự Xuyên quay sang Trữ Hoài Xa hành lễ nói: “Vi thần tuân mệnh.”

Trữ Hoài Xa có chút suy tư, hần liếc nhìn Trữ Hoài Tĩnh rồi xoay người ly khai, Trữ Hoài Tĩnh cũng thở phào nhẹ nhõm, quay sang nhìn Nhan Ngự Xuyên cười nói: “Nhan đại nhân, sau này chỉ giáo nhiều hơn.”

“Không dám, không dám.”

Trữ Hoài Tĩnh và Nhan Ngự Xuyên thương lượng một ít phương án liền trở về khách ***, Lưu Tích Vũ vẫn còn chưa ngủ, nằm ngò trong phòng Trữ Hoài Tĩnh. Vừa thấy người liền cuống quýt mà hỏi: “Tĩnh ca ca, thế nào, mặt người sao vậy?” Lưu Tích Vũ chỉ vào gương mặt đen thui của Trữ Hoài Tĩnh nói.

Trữ Hoài Tĩnh cười cười thuyết: “Không có gì, bất cẩn té ngã thôi, sự tình đã giải quyết thỏa đáng, ngày mai ta trở về Từ Ân tự bắt mạch cho bệnh nhân, mấy ngày nay người ở chỗ này cũng đừng đi đâu biết không?” Trữ Hoài Tĩnh hướng Lưu Tích Vũ tinh tế dặn dò.

“Ân, ta biết! Tĩnh ca ca, người mệt mỏi rồi, ta không làm phiền người nữa, nhĩ hảo hảo nghỉ ngơi.” Nói xong, Lưu Tích Vũ rời khỏi gian phòng, Trữ Hoài Tĩnh xác thực có chút mệt mỏi, hần ngã vào giường, rất nhanh liền tiến nhập mộng đẹp. <ins class=“adsbygoogle”

30. Quyển 2 - Chương 10: Giải Vây

Sáng sớm ngày thứ hai, Trữ Hoài Tĩnh nhượng Nhan Ngự Xuyên triệu tập các đại phu của Hoài Dương thành, sau đó lẻ loi đi đến Từ Ân tự.

Trong tự có rất nhiều người đang nằm, đều là hữu khí vô lực, còn có tiếng trẻ con nỉ non bật khóc. Trữ Hoài Tĩnh đi đến trước mặt một nữ nhân thuyết: “Vị phu nhân này, tại hạ có thể bắt mạch giúp người không?”

Vị phu nhân kia không nghĩ lại có thể nhìn thấy một người phong thần tuấn tú như vậy, trong khoảng thời gian ngắn nàng có chút thất thố, lắp bắp nói: “Cái kia... cái kia rất phiền phức...”

Trữ Hoài Tĩnh tinh tế thay phu nhân bắt mạch, hỏi một chút tình huống, lại thay phu nhân nhìn nhìn hải tử trong lòng, sau đó kêu một tiểu sa di, phân phó hắc mồi phương tượng tới.

Không ngờ tiểu sa di lại nói phương tượng lâm trọng bệnh, đang nghỉ ngơi, Trữ Hoài Tĩnh nhượng tiểu sa di dẫn hắc đi xem. Tiểu sa di nghe theo, dẫn hắc đi đến nơi ở của phương tượng. Trong phòng ánh sáng mờ nhạt, còn có thể nghe được những tiếng ho khan, Trữ Hoài Tĩnh đẩy cửa ra, nhượng tiểu sa di không nên đi vào.

Bên trong là một lão phương tượng đang yên vị trên bồ đoàn mà xao trí mỗ, âm thanh ho khan vẫn không gián đoạn. Vừa nghe tiếng cửa mở, lão chậm rãi quay đầu, đôi mắt nhìn vào Trữ Hoài Tĩnh có chút không thể tin, lão tạo thành chữ thập kính lễ mà hỏi: “Thí chủ, ngài đến nơi đây làm gì?”

“Cái này, ta nghe nói phương tượng sinh bệnh nên đặc biệt đến đây giúp phương tượng chuẩn trị, ta không gạt phương tượng, Hoài Dương thành gần đây xuất hiện ôn dịch, mà ở Từ Ân tự là nơi nghiêm trọng nhất, cho nên...”

“Cho nên thí chủ đến đây để xem lão nạp có nhiễm bệnh hay không?” Lão phương tượng cúi đầu, hết sức chuyên chú mà xao trí mỗ.

“Thị.”

Lão phương tượng cũng không nói gì nữa, vươn tay nhượng Trữ Hoài Tĩnh thay hắc bắt mạch, “Lão nạp thể nhưng cũng đã nhiễm bệnh?”

“Phải, ta mong phương tượng giúp ta chia Từ Ân tự thành hai khu, nhóm người nhiễm bệnh một nơi, nhóm người khỏe mạnh một nơi, loại bệnh này truyền nhiễm rất nhanh.” Trữ Hoài Tĩnh nhàn nhạt hướng phương tượng nói.

“Hảo, tất cả đều nghe theo thí chủ, thí chủ làm sao xưng hô?” Lão phương tượng nhìn Trữ Hoài Tĩnh hỏi.

“Tại hạ Khiếu Mộc Tĩnh. Tại hạ còn có việc phải đi trước, ta sẽ cấp thuốc rồi đưa tới cho phương tượng, không quấy rầy.” Trữ Hoài Tĩnh cúi người hành lễ xong liền ly khai gian nhà.

Bên ngoài dương quang có chút chói mắt, Trữ Hoài Tĩnh bắt gặp Nhan Ngự Xuyên, hắc nhượng Nhan Ngự Xuyên huy động bách tính đến khám và chữa bệnh tại phủ nha, nếu như tra ra ôn dịch phải lập tức cách

ly. Đồng thời viết một số đơn được, kêu gọi mỗi người đều phải uống một chén. Sau khi an bày mọi việc, hắn đi gặp các đại phu ở Hoài Dương.

Hắn nói rõ sự tình với các đại phu ở Hoài Dương thành, có một số người đã sợ hãi mà ly khai, Trữ Hoài Tĩnh cũng không có can ngăn, dù sao cũng là mệnh người, không ai chịu chết không công, nhưng cũng có một số người tình nguyện ở lại, cùng Trữ Hoài Tĩnh khám và chữa bệnh. Sau khi cùng các đại phu thương thảo hoàn tất, bọn họ cùng nhau đi đến phủ nha.

P phủ nha từ lâu đã nghe theo lời phân phó của Trữ Hoài Tĩnh, bày ra rất nhiều bàn ghế dành cho việc chuẩn trị, bên ngoài có một số quan binh canh giữ. Nhưng khi công bố ôn dịch xuất hiện, tất cả đều trở nên rối loạn, nhất là những thương nhân buôn bán ở Hoài Dương thành, họ đều muốn ly khai, không ai muốn phải chết oan. Trong khoảng thời gian ngắn phủ nha trở nên hỗn loạn.

Trữ Hoài Tĩnh chứng kiến mọi người hỗn loạn cùng bất phục, căn bản không có biện pháp cứu trị, hắn không thể làm gì hơn ngoài việc đứng trên bàn hô lớn: “Các vị bách tính ở Hoài Dương thành, các vị không nên khủng hoảng, tuy rằng trong thành xuất hiện ôn dịch, nhưng cũng không phải đã bắt trị. Chúng ta hiện tại nhượng các vị kiểm tra một chút xem có nhiễm bệnh hay không, về phần nếu đã nhiễm bệnh thì cũng không nên lo lắng, chỉ cần chữa trị tốt các vị sẽ không có gì nguy hiểm, hơn nữa các vị nên phòng ngừa bệnh dịch lan truyền.”

“Người là ai? Chúng ta dựa vào cái gì tin tưởng người!” Một nam tử trong đám người đột nhiên cất tiếng hỏi.

Sau đó một đám người liền lên tiếng phụ họa: “Đúng vậy! Chúng ta dựa vào cái gì mà tin tưởng người!”

...

“Na, nếu bản vương nói thì các vị có tin hay không!” Lúc này một đạo âm thanh vang lên, nhất thời khung cảnh trở nên yên tĩnh, Trữ Hoài Xa nhảy lên bàn, liếc mắt nhìn Trữ Hoài Tĩnh rồi quay về phía dân chúng: “Hiện tại các người không có thời gian để lựa chọn mà phải tin tưởng, các người hiện tại chỉ có một con đường, không còn sự lựa chọn nào khác! Bất quá, ta tin tưởng Mộc đại phu nhất định sẽ trị tốt cho các vị, phải không, Mộc đại phu?” Trữ Hoài Xa quay sang nhìn Trữ Hoài Tĩnh, trong mắt hiện lên một tia phức tạp.

Trữ Hoài Tĩnh chỉ là lẳng lặng nhìn vào đám đông phía dưới: “Ta, Mộc Tĩnh, hướng các vị đảm bảo, nếu trong một tháng ta không thể nhượng bách tính thành Hoài Dương khôi phục thì mặc các người xử trí!” Lời nói không siểm nịnh, không kiêu ngạo, làm người ta có cảm giác tin tưởng.

Mọi người phía dưới đã không còn gì phản đối, dù sao cũng giống như lời Trữ Hoài Xa đã nói, bọn họ không có quyền lựa chọn.

Trữ Hoài Xa nhảy từ trên bàn xuống, vươn tay chuẩn bị tiếp Trữ Hoài Tĩnh nhưng hắn xem như không thấy, một người tự mình nhảy xuống bàn, nhẹ nhàng nói một tiếng: “Cảm tạ!”

Trữ Hoài Xa chỉ là hơi cong khóe miệng, cười cười tự giễu.

Mà lúc này ở trong đám đông, Trữ Giác Phi lại không ngờ có thể gặp được Trữ Hoài Tĩnh, hắn cảm thấy lão thiên đã an bài duyên phận cho mình. Na, nếu đúng là duyên phận thì hắn tự nhiên sẽ không bỏ lỡ, lúc này đây hắn sẽ không tái để người kia chạy thoát.

Triệu Ngôn Chi diện vô biểu tình nhìn vào đám người được Trữ Hoài Tĩnh chuẩn trị, sự chán ghét ban đầu dần chuyển thành bội phục, nhưng hắn vẫn bất năng lưu lại Trữ Hoài Tĩnh, chỉ có thể trách mạng người kia bất hảo, vì sao lại cùng chính phụ thân của mình dây dưa.

Mỗi người một tâm tư, mắt thấy bạo phong tuyết vũ sắp bùng, có một số việc, cùng một số người có vận mệnh như nhau, vô luận né tránh cách mấy cũng không thể trốn khỏi. <ins class="adsbygoogle">

31. Quyển 2 - Chương 11: Nói Rõ

Trữ Hoài Tĩnh cùng các vị đại phu ở Hoài Dương thành bận rộn đến tận khuya, hắn đang chuẩn bị quay về thì một gã sai vặt đến thuyết Phi vương điện hạ cho mời. Kỳ thực Trữ Hoài Tĩnh đã sớm chuẩn bị tâm lý, hắn biết mình tuyệt không có cách nào giấu diếm Trữ Hoài Xa, nhưng không nghĩ rằng nó đến nhanh như vậy!

Trữ Hoài Tĩnh đi theo gã sai vặt đi đến một tiểu viện, nơi đây không lớn lắm, bố trí lại đơn giản, hắn đưa Trữ Hoài Tĩnh đến đại môn liền vội ly khai. Trữ Hoài Tĩnh bước vào, chợt thấy Trữ Hoài Xa một thân áo bào bạch sắc đang tọa phía trong, bóng lưng thoát nhìn có chút tiêu điều, có chút tịch mịch.

Trữ Hoài Xa nghe thấy tiếng bước chân liền biết Trữ Hoài Tĩnh đã tới, nhưng hắn thủy chung không dám quay đầu, hắn sợ đó là mộng, người ấy hết như một ảo ảnh, chỉ cần quay người liền tức khắc liền biến mất!

Trữ Hoài Tĩnh bước đi tiêu sái đến phía sau Trữ Hoài Xa, nhẹ nhàng vươn tay đặt lên vai hắn: “Hoài Xa.” Âm thanh nhẹ nhàng vang vọng trong đêm tối nhưng Trữ Hoài Xa không nhin được mà khẽ run lên.

Hắn đột nhiên xoay người, gắt gao ôm lấy Trữ Hoài Tĩnh, như một người sắp chết vớ lấy một vật cứu sinh. Trữ Hoài Tĩnh không có đẩy hắn ra, cũng không nói gì, chỉ là tùy ý hắn ôm như vậy. Ánh trăng lan tỏa trên người, hào quang trở nên ấm áp.

“Tứ ca, ta nghĩ người đã chết... Tứ ca, ta rất nhớ người...” Âm thanh của Trữ Hoài Xa có chút khàn khàn cùng nghẹn ngào.

“Ta biết.”

Trữ Hoài Xa rốt cuộc cũng bình tĩnh mà buông Trữ Hoài Tĩnh ra, hắn quay mặt sang nơi khác, vội lau đi

nước mắt, hé ra gương mặt tươi cười nhìn Trữ Hoài Tĩnh: “Tứ ca, vài năm qua ngươi sống tốt chứ?”

“Ta hảo.”

“Tứ ca, nếu ngươi bình an vì sao không tới tìm ta ni? Ta đã có khả năng bảo vệ tứ ca. Tứ ca sẽ không bao giờ... bị người ta khi dễ nữa.” Trữ Hoài Xa tựa hồ lại trở thành một tiểu hài tử, mất đi sự uy nghiêm thường ngày.

Trữ Hoài Tĩnh có chút muốn cười, nhưng hắn không có, chỉ là sờ sờ đầu Trữ Hoài Xa rồi nói: “Hoài Xa, tứ ca có cuộc sống, có con đường riêng của mình, mà hoàng cung không phải nơi tứ ca thuộc về. Ngươi cũng có con đường riêng của ngươi, nhớ kĩ, Trữ Hoài Tĩnh bốn năm trước đã chết, hiện tại người đang đứng trước mặt ngươi là Mộc Tĩnh, là một đại phu.”

“Tứ ca, ta không hiểu!” Trữ Hoài Xa quả thực không hiểu, hắn không hiểu tứ ca vì sao nói chính mình đã chết? Hắn không muốn trở về sao?

“Ngươi không cần phải hiểu, thế nhưng ngươi phải nhớ kĩ lời ta nói.” Trữ Hoài Tĩnh vừa dứt lời liền cấp Trữ Hoài Xa một đại lễ: “Thảo dân cáo từ, thỉnh Phi vương điện hạ bảo trọng.”

Trữ Hoài Tĩnh nói xong liền quay người ly khai, Trữ Hoài Xa nhìn Trữ Hoài Tĩnh chậm rãi tiêu thất trước mắt, hắn dần dần trở nên minh bạch, tứ ca bây giờ không phải là tứ ca khi xưa của hắn, mà hắn cũng không phải là một Trữ Hoài Xa luôn kéo góc áo tứ ca khi xưa!

Tứ ca, nếu đây là cuộc sống mà ngươi muốn, ta đây nhất định sẽ không để ngươi thất vọng, ta sẽ dựa theo ý muốn của ngươi, đi trên con đường của riêng mình...

Trữ Hoài Tĩnh trở lại khách **** thì đêm đã khuya, thế nhưng hắn là không ngờ người chờ mình trong phòng lại là người mình không muốn nhìn thấy nhất. Trữ Giác Phi ăn vận một kiện thanh sam, ngồi ở cạnh bàn, trên tay cầm một quyển thư tinh tế dỗi theo, tựa như đây là gian phòng của chính mình.

“Ngươi đã trở về, thật là ta mong chờ!” Trữ Giác Phi buông quyển thư trong tay, chậm rãi đến bên người Trữ Hoài Tĩnh.

“Ta có bắt ngươi chờ sao? Vị công tử này lại tự mình đa tình đi.” Trữ Hoài Tĩnh chặn lại thân thủ của Trữ Giác Phi, đi đến bên cửa sổ đóng lại cánh cửa.

Trữ Giác Phi cười cười tự giễu, hắn tà khí đi đến bên Trữ Hoài Tĩnh: “Tĩnh nhi, ngươi nói vậy thật làm ta thương tâm.”

“Thật không? Nhưng là tại hạ thực không có hứng thú, hiện tại sắc sời đã khuya, thỉnh công tử ly khai. Tại hạ đã một ngày một đêm không có nghỉ ngơi.” Trữ Hoài Tĩnh không nghĩ sẽ bị Trữ Giác Phi lôi kéo, hắn lảo đảo, ngã vào lòng Trữ Giác Phi.

“Tĩnh Nhi, sao lại bất cẩn như thế nì, ta thế nhưng chưa quên những chuyện xảy ra ở Lâm Xuyên đâu. Hiện tại ta tới để hảo hảo khoản đãi Tĩnh nhi.” Hấn nói, một tay cô trụ thắt lưng của Trữ Hoài Tĩnh, một tay nắm chặt chiếc cằm. Không khí giữa hai người có chút nóng lên.

Trữ Hoài Tĩnh biết lần này hấn đã triệt để chọc giận Trữ Giác Phi, cũng biết lần này hấn đã rơi vào tình cảnh gì, nếu như chính mình không phải nhi tử của Trữ Giác Phi thì cũng có thể xem như là chó cắn, nhưng là bọn họ đang chảy cùng một huyết thống.

Trữ Giác Phi mang theo bá đạo, cường thế hôn lên đôi môi của Trữ Hoài Tĩnh, tùy ý nhiễu loạn. Trữ Hoài Tĩnh vẫn bất động thanh sắc, mặc hấn muốn làm gì thì làm. Ngay khi đầu lưỡi của Trữ Giác Phi mở đường du nhập, Trữ Hoài Tĩnh liền hung hấn cắn chặt, nhất thời khoang miệng tràn ngập một vị rỉ sét, Trữ Giác Phi đau nhức, buộc lui ra, thế nhưng tay hấn vẫn không rời đi thắt lưng của người kia.

Trữ Giác Phi chưa từng chịu qua sự đối đãi này, người mà hấn muốn đều tình nguyện mà leo lên long sàng, nhưng người này lại hết lần này đến lần khác đối địch hấn. Trữ Giác Phi đột nhiên cảm thấy tự tôn của mình bị tổn hại.

Trữ Hoài Tĩnh thủy chung nhìn chăm chăm vào đôi mắt của Trữ Giác Phi, vẻ mặt không đổi.

Trữ Giác Phi đột nhiên cười to: “Tĩnh nhi, ta phát hiện mình ngày càng thích ngươi, bất quá ngươi không thích thì ta cũng không ép buộc, thời gian còn nhiều, một ngày nào đó ngươi sẽ cam tâm tình nguyện mà đi theo ta.”

Lúc này, đột nhiên một trận đập cửa gấp gấp truyền tới: “Tĩnh ca ca, ngươi trở về rồi sao?”

“Tĩnh ca ca?” Trữ Giác Phi tinh tế đánh giá ba chữ này, trên mặt mang theo một chút nghiền ngẫm, “Ngươi nói xem, nếu nàng thấy ta cùng ngươi quần áo bất chỉnh nằm ở trên giường thì sẽ có biểu tình thế nào, ta đột nhiên mong đợi nì!”

“Vậy ngươi thử xem!” Trữ Hoài Tĩnh có chút khiêu khích nói.

Ngoài cửa, Lưu Tích Vũ kiên nhẫn gọi, mà bên trong hai người vẫn còn ương ngạnh. Trữ Giác Phi chợt cúi đầu, hôn nhẹ lên môi Trữ Hoài Tĩnh, tà tà cười: “Ta sẽ còn trở lại.” Vừa dứt lời, hấn liền quang minh chính đại mà mở cửa bước ra, không để ý đến biểu tình kinh ngạc của Lưu Tích Vũ.

Trữ Hoài Tĩnh cũng không để ý mà chỉ quay sang Lưu Tích Vũ hỏi: “Lưu cô nương, đêm khuya tới tìm ta là có chuyện gì?”

Lưu Tích Vũ bấy giờ mới hồi phục tinh thần, khẩn trương nói: “Tiểu sa di của Từ Ân tự báo lại, những người uống được người hiện tại đều đã thổ huyết, hôn mê bất tỉnh.” <ins class=

32. Quyển 2 - Chương 12: Chuyển Biến

Trữ Hoài Tĩnh nghe Lưu Tích Vũ nói xong thì sắc mặt thoáng cái âm trầm, hắn không màn giải thích cho nàng mà vội vã rời khỏi khách ***, một đường hướng Từ Ân tự đi đến.

Đến Từ Ân tự, Lưu Tích Vũ muốn cùng Trữ Hoài Tĩnh chiêu cố mọi người nhưng hắn cự tuyệt. Tin tức này hiện thời cũng đã được đề nén vì hiện tại lòng người hoan mang, không cần thiết phải tạo thêm khủng hoảng.

Từ Ân tự đã được phương trượng bài trí thành hai khu, Trữ Hoài Tĩnh trước đi đến khu vực ôn dịch nhìn xem. Vừa vào trong, hắn đã nghe thấy được một mùi máu tươi nồng đậm kèm theo một cỗ tanh tươi.

Trữ Hoài Tĩnh không nói lời nào liền thay họ bắt mạch, sau đó vội vã viết ra phương thuốc. Lần này, hắn không có nhờ ai đi bốc thuốc thay mà để chính mình tự làm, việc nấu thuốc hắn cũng không mượn tay người nào, bận rộn cho đến lúc bình minh. Qua việc chuẩn trị suốt đêm, những người này rốt cuộc cũng không còn nôn ra máu tươi, rơi vào ngủ say.

Trữ Hoài Tĩnh tuy rằng mệt mỏi nhưng cũng không có cách ngừng lại, một lát hắn còn muốn đến phủ nha, tiếp tục chuẩn trị cho một nhóm bách tìn ở Hoài Dương, hắn tựa vào một căn chòi trong Từ Ân tự mà nhắm mắt dưỡng thần. Năng sớm tỏa trên trường sam bạch sắc nhưng một tầng lụa mỏng.

Nghỉ ngơi khoảng một chén trà nhỏ Trữ Hoài Tĩnh lại ly khai Từ Ân tự, đồng thời phân phó cho một tiểu sa di có tình huống gì phải lập tức báo cáo. Nhìn thấy tiểu sa di đáp ứng, Trữ Hoài Tĩnh liền hướng phủ nha đi đến.

Vừa đến phủ nha thì vừa vặn gặp được Nhan Ngự Xuyên, hắn nhàn nhạt bắt chuyện một tiếng: “Nhan đại nhân.” Liền đi vào trong.

Nhưng còn chưa kịp đi vào thì Nhan Ngự Xuyên đã gọi lại: “Mộc đại phu, ta có chuyện muốn hỏi.”

Trữ Hoài Tĩnh quay đầu, hướng Nhan Ngự Xuyên cười nói: “Nhan đại nhân có gì muốn hỏi, chỉ cần tại hạ biết thì sẽ trả lời.”

Nhan Ngự Xuyên lớn lên tục tăng, cả người như một khối cầu, nhưng duy độc ánh mắt sáng sủa mà âm trầm, làm cho người ta có một loại cảm giác khôn khéo: “Ta muốn biết vì sao Mộc đại phu không từ chối cứu trị cho những người này, theo ta được biết thì đại phu làm như vậy cũng không phải do muốn lấy lòng ai.”

Trữ Hoài Tĩnh nhàn nhạt cười: “Nhan đại nhân, tiểu dân chỉ là một người vô căn lẳng tử, kiếp trước làm bấy nhiêu lỗi, hiện tại vì giảm đi tội nghiệt nên phải tích đức, miễn cho về sau không được an thân.” Lời này quả thực có chút trêu đùa, có chút không đứng đắn, thậm chí có chút lỗ mãng nhưng trong nháy mắt, Nhan Ngự Xuyên có loại cảm giác tin tưởng.

“Mộc đại phu quả nhiên là người thú vị, hạ quan còn có việc, cáo từ.” Nhan Ngự Xuyên cười nói rồi mang theo râu cá trê ly khai. Trữ Hoài Tĩnh nhìn về hướng Nhan Ngự Xuyên bước đi mà thở dài một hơi, nếu như Trữ Hoài Xa nghe được tiếng thở dài này ắt hẳn sẽ bị hù chết, một người trầm tĩnh như tứ ca sao có thể thở dài? Kỳ thực mọi người đều nhìn lầm Trữ Hoài Tĩnh rồi, đó chính là mặc kệ thế nào, Trữ Hoài Tĩnh dù sao cũng là một con người, mà chỉ cần là người thì sẽ có thất tình lục dục, sẽ có tham sân si vọng.

Trữ Hoài Tĩnh bước vào, bên trong đã có mấy đại phu đang chờ, thấy hắn, bọn họ liền gật đầu thăm hỏi. Hiện tại trong mắt bọn họ, Trữ Hoài Tĩnh nghiêm nhiên trở thành người có vị trí cao nhất, người khác có thể không hiểu nhưng bọn họ đều biết, Trữ Hoài Tĩnh y thuật đã muốn đến cảnh giới xuất thần nhập hóa. Mặc dù không đến mức hoạt tử nhân, thịt bạch cốt nhưng có thể nói hiện nay không ai sánh bằng. Trữ Hoài Tĩnh tự nhiên cũng không vì vậy mà tự cao, hắn đối với những người này rất có lễ phép, tôn ti hữu tự.

Sau kinh nghiệm ngày hôm qua, bọn họ đều chuẩn bị rất kỹ lưỡng. Hôm nay đến đây đều là các thương nhân cùng một số người dân bên ngoài.

Trữ Hoài Tĩnh đối mỗi người đều đối xử bình đẳng, cũng rất thân thiết, hắn kiên trì căn dặn đủ mọi chuyện tình, dù có người hết lần này đến lần khác quấy rối, hắn vẫn rất bình tĩnh. “Kế tiếp.”

Đối phương đặt tay lên bàn, đó là một cánh tay trắng nõn, ngón tay thon dài, đầu ngón tay có một số vết chai, thoạt nhìn có lẽ là do cầm kiếm. Trữ Hoài Tĩnh chạm vào cổ tay người nọ, tinh tế bắt mạch, hắn ngẩng đầu đang muốn nói gì đó nhưng khi nhìn thấy gương mặt của Trữ Giác Phi thì liền trở nên âm trầm.

“Vị công tử này, thân thể của ngươi rất tốt, chỉ cần uống hai thang thuốc dự phòng là tốt rồi.” Trữ Hoài Tĩnh là người công tư phân minh, hắn tiếp nhận hai bao được từ gã sai vặt rồi đưa cho Trữ Giác Phi, ý bảo hắn ly khai.

Nhưng Trữ Giác Phi vẫn ngồi đấy, không có ý định rời đi, trên mặt tràn đầy tiểu ý: “Tĩnh nhi, như thế nào lại xa lạ vậy?”

Trữ Hoài Tĩnh mỗi lần nghe Trữ Giác Phi gọi hắn là ‘Tĩnh nhi’ đều cảm thấy khó chịu, hầu như cả người đều muốn nổi một tảng da gà, nhưng hắn cũng không thể làm gì khác hơn ngoài việc kiên trì nói: “Công tử, ngươi thật phiền phức, phía sau còn có rất nhiều người đang cần chuẩn bị!”

“Để bọn họ chờ một chút là được rồi, chỉ một buổi tối không gặp ngươi mà ta đã có điểm nhớ.” Trữ Giác Phi nói với vẻ mặt đương nhiên, nhưng Trữ Hoài Tĩnh có chút tức giận.

“Xin lỗi, hiện tại ta không thể cùng ngươi bàn chuyện phiếm, ta đi gọi thị vệ.” Trữ Hoài Tĩnh hé ra vẻ mặt không nhận được nữa.

“Na, nếu vậy thì ta chỉ có thể tạm biệt, bất quá tối nay ta sẽ đến tìm ngươi. Tĩnh nhi, ngươi phải chờ ta nha!” Trữ Giác Phi có chút không hảo ý, đưa tay vuốt nhẹ gò má Trữ Hoài Tĩnh. Trữ Hoài Tĩnh không thể phát tác, chỉ có thể mặc hắn làm gì thì làm.

Trữ Giác Phi rời đi, Trữ Hoài Tĩnh rút cuộc bình tĩnh trở lại, còn có chút ảo não, đây không phải là hoàng đế sao? Sao hắn lại nhàn nhã ăn chơi đến nước như vậy? Bất quá tối nay hắn phải làm sao đây, tên kia chắc hẳn không có hảo ý?

Đợi việc chuẩn bị hoàn tất thì trăng đã lên cao, Trữ Hoài Tĩnh cự tuyệt việc Nhan Ngự Xuyên lưu hắn lại ăn cơm, một mình trở về khách ***. Đã tròn hai ngày không có nghỉ ngơi, thân thể hắn thực không chịu nổi, Trữ Hoài Tĩnh thầm nghĩ sẽ nằm bẹp trên giường rồi ngủ thật ngon.

Trở lại gian phòng trong khách ***, không thấy Trữ Giác Phi như dự đoán, Trữ Hoài Tĩnh nhìn gian phòng vắng vẻ, có chút tự giễu cười. Hắn nhượng tiểu nhị đưa tới nước nóng, hảo hảo mà tắm rửa một cái, thay đổi y phục sạch sẽ, hắn không màn chuyện cơm nước mà trực tiếp đi thẳng đến giường, hiện tại chuyện ngủ mới là tối trọng yếu.

Trữ Hoài Tĩnh luôn trong trạng thái ngủ tĩnh thể nhưng hôm nay lại ngủ rất say, cả chuyện Trữ Giác Phi vào phòng lúc nào hắn cũng không biết. Khi Trữ Giác Phi đi đến thì đã muốn canh ba, trên người một thân áo bào bạch sắc lấy dính một ít bùn cùng sương sớm, thoát nhìn đã biết bận rộn cả đêm.

Hắn khinh thủ khinh cước tiêu sái đi đến bên giường, nhẹ nhàng vén lên chiếc màn bạch sắc, nhìn vào thùy nhan yên bình của Trữ Hoài Tĩnh, khuôn mặt thanh thần giống như một đứa bé, Trữ Giác Phi lần đầu không mang theo một tia *** nào mà quan sát Trữ Hoài Tĩnh, cặp mi dài đậm sắc, đôi môi khéo léo đỏ sẫm, nhượng Trữ Giác Phi trong lòng cảm thấy mềm mại.

Ma xui quỷ khiến, Trữ Giác Phi vươn tay, tinh tế miêu tả đường nét trên gương mặt của Trữ Hoài Tĩnh, từ đôi mi, đến khóe mắt, trượt xuống đôi môi, hắn nhẹ hôn lên cái trán của Trữ Hoài Tĩnh, sau đó nhèn nhạt hướng Trữ Hoài Tĩnh đang say ngủ nói: “Tĩnh nhi, ta đối với ngươi tình thể bất buộc!” <ins class=

33. Quyển 2 - Chương 13: Thụ Thương

Ngày vẫn như vậy mà tường an vô sự trôi qua nửa tháng, Trữ Hoài Tĩnh dần dần cũng quen với việc cùng Trữ Giác Phi dây dưa, mà Trữ Giác Phi cũng không như trước mà đối Trữ Hoài Tĩnh động thủ động cước. Ôn dịch trong thành Hoài Dương cũng được khống chế tốt, một số bộ phận đã khôi phục hoàn toàn, nhưng để yên tâm, bọn họ vẫn phải cách ly quan sát.

Trữ Hoài Tĩnh mấy ngày liền không nghỉ ngơi hảo, cả người gầy đi một vòng, nguyên bản thân thể cường tráng nay phồng chừng chỉ một trận gió là có thể thổi bay. Trữ Hoài Xa có chút yêu thương, bình thường nhượng hắn nghỉ ngơi nhiều, không nên liều mạng như vậy, thế nhưng Trữ Hoài Tĩnh đều tả nhĩ tiến hữu nhĩ ra, kỳ thực hắn chỉ là muốn giải quyết cho xong rồi ly khai nơi này.

Đối Trữ Giác Phi mỗi đêm đến thăm hắn đã thành quen, thế nhưng hôm nay trăng đã lên cao mà vẫn không thấy bóng người, Trữ Hoài Tĩnh tuy rằng kỳ quái nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, hắn vốn không muốn dây dưa.

Trữ Hoài Tĩnh đang chuẩn bị cởi áo nghỉ ngơi thì cửa đã bị đẩy ra, hắn cứ tưởng là Trữ Giác Phi nên cũng không lưu ý, nhưng ai ngờ người bước vào lại là Triệu Ngôn Chi. Trữ Hoài Tĩnh biết Triệu Ngôn Chi đối mình không vừa mắt nên cũng tránh gặp gỡ, miễn cho cả hai phải cảm thấy xấu hổ.

“Có việc?” Trữ Hoài Tĩnh diện vô biểu tình, hắn cho rằng Triệu Ngôn Chi đến đây là để khởi binh vấn tội, cũng không tưởng Triệu Ngôn Chi lại một đường kéo hắn ra ngoài, kiến Triệu Ngôn Chi vô lễ như vậy tâm trạng liền có chút phẫn nộ, khẩu khí tự nhiên cũng sẽ không hảo: “Triệu đại nhân đang làm gì vậy? Ta đâu có đắc tội đại nhân!”

Triệu Ngôn Chi nhìn vào vẻ mặt lạnh băng của Trữ Hoài Tĩnh cũng hiểu chính mình lỗ mãng, hắn chấp tay nói: “Đã mạo phạm, hoàng thỉnh bao dung, chỉ là công tử nhà ta đột nhiên sinh bệnh nên muốn mời Một đại phu hỗ trợ một chút.”

Trữ Hoài Tĩnh không nghĩ tới Triệu Ngôn Chi đến tìm hắn là vì Trữ Giác Phi sinh bệnh, thế nhưng đại phu ở Hoài Dương cũng không phải chỉ có mình hắn, Triệu Ngôn Chi không phải ghét hắn lắm sao? Vậy thì tới tìm hắn làm gì?

Tuy nghĩ như vậy nhưng Trữ Hoài Tĩnh rốt cuộc cũng không có cự tuyệt, hắn theo Triệu Ngôn Chi đi đến gian phòng của Trữ Giác Phi, Trữ Hoài Tĩnh lần đầu tiên không cảm thấy tức giận khi nhìn thấy người kia, Trữ Giác Phi nằm ở trên giường, gương mặt trắng bệnh, đôi mắt nhắm chặt.

Trữ Hoài Tĩnh đi đến bên giường nhìn một chút rồi hỏi: “Hắn không phải sinh bệnh mà là bị thương, đây là có chuyện gì?”

“Ban ngày ta cùng công tử đến Từ Ân tự nhưng đột nhiên gặp phải thích khách, những người đó thủ đoạn tàn độc, công tử vì cứu ta mà chịu một kiếm đâm vào hõm vai. Lúc đó chúng ta cho rằng chỉ là tiểu thương, nhưng không ngờ đến khi về khách *** thì công tử lại hôn mê bất tỉnh.” Lúc này Triệu Ngôn Chi đã buông lời cái nhìn phiến diện dành cho Trữ Hoài Tĩnh, hắn thành thật nói.

Trữ Hoài Tĩnh cũng không nhiều lời, hắn xốc chần lên, quả nhiên bên hõm vai đã được băng bó của Trữ Giác Phi giờ đã nhiễm huyết, ửng đỏ một mảnh, Trữ Hoài Tĩnh xé mở băng vải, vết thương máu chảy không ngừng. Hắn nhíu mày thay Trữ Giác Phi bắt mạch, sau đó quay sang Triệu Ngôn Chi nói: “Hắn trúng độc, hiện tại ngựa dựa theo phân phó của ta chuẩn bị vài thứ.”

Trữ Hoài Tĩnh viết mọi thứ cần thiết ra giấy rồi giao cho Triệu Ngôn Chi, còn chính mình đi lấy hòm thuốc, lôi ra một cây tiểu đao, hắn hơ qua ngọn lửa rồi rạch ra vết thương của Trữ Giác Phi, nhất thời nơi đó bốc lên một trận khói xanh, phát sinh âm thanh ‘cần cù’.

Chỉ chốc lát sau, Triệu Ngôn Chi đem đến những thứ đã chuẩn bị giao cho Trữ Hoài Tĩnh, trong gian phòng cũng đã chuẩn bị nước nóng, hắn nhượng Trữ Giác Phi vào trong, sau đó lấy hòm thuốc xuất ra ngân châm, tại huyết thượng của Trữ Giác Phi mà châm vào, thủ pháp thành thạo, không chút do dự.

Khoảng một canh giờ sau, khóe miệng Trữ Giác Phi đột nhiên tràn ra tiên huyết, huyết thị tử sắc, Trữ Hoài Tĩnh lau đi huyết trên khóe miệng hắn rồi xuất ra một bả đao, không chút do dự mà cắt vào cổ tay

mình, nhất thời tiên huyết phun trào. Triệu Ngôn Chi bị một màn này làm cho kinh sợ, vội hỏi: “Người...”

Nói còn chưa hoàn, Trữ Hoài Tĩnh đã nhin không được mà ngắt lời: “Đi lấy một oản lai, bỏ được hoàn đã được nghiền nát vào trong.”

Triệu Ngôn Chi cũng không do dự mà dùng nội lực nghiền nát được hoàn rồi đưa cho Trữ Hoài Tĩnh, Trữ Hoài Tĩnh nuốt huyết chảy vào trong bát, sáu đốm Trữ Giác Phi uống hết. Lúc Trữ Hoài Tĩnh băng bó lại vết thương, Trữ Giác Phi liền phun ra một bãi máu đen, hắn thay Trữ Giác Phi bắt mạch, xác định đã không còn đáng ngại liền lấy ra ngân châm, cũng không quay đầu lại mà ly khai gian phòng.

Triệu Ngôn Chi có chút suy tư, hắn phát hiện mình ngày càng không hiểu nổi tâm tư của thiếu niên này, người kia tựa như một điều gì đó thật bí ẩn, người càng muốn lý giải hắn thì lại càng không hiểu được, mà càng thêm có dự cảm thâm dò.

Qua ngày thứ hai, Trữ Hoài Tĩnh không giống như trước mà lui đến Từ Ân tự, cũng không có ghé qua huyện nha, hắn mình trên đường tản bộ. Vừa về đến khách *** đã nghe được tiếng những người khách lai vãng nói chuyện.

“Các người biết gì chưa? Nghe nói thánh thượng hiện nay đang ở trong thành, hắn đang cảnh trang vi hành...”

“Không phải cảnh trang vi hành, hình như là muốn bắt cái gì loạn đảng...”

“Các người nói sai cả rồi, ta nghe một người huynh đệ làm việc ở phủ nha nói, hoàng thượng tại hoài dương thành đã gặp thích khách, hiện tại còn đang hôn mê, bây giờ trong phủ náo loạn, đang nghiêm mật điều tra...”

Đủ loại nghị luận truyền đến, Trữ Hoài Tĩnh bất động thanh sắc mà bước lên lầu. Ngay tạ cửa phòng, Lưu Tích Vũ bồi hồi đứng đó, Trữ Hoài Tĩnh liền vỗ vỗ Lưu Tích Vũ đang có chút hoảng loạn mà nói: “Lưu cô nương, tìm ta có việc?”

Lưu Tích Vũ như không để ý Trữ Hoài Tĩnh đã trở về nên bị kinh hách, nàng vỗ ngực, cẩn thận mà thuyết: “Cái kia, tiểu sa di của Từ Ân tự vừa nói phượng trưng quy thiên.”

Nguyên bản khuôn mặt ôn hòa của Trữ Hoài Tĩnh thoát cái trở nên băng lãnh. Lưu Tích Vũ bị khí thể tản ra trên người Trữ Hoài Tĩnh làm cho không dám nói lời nào, ngơ ngác đứng ở một bên. Trữ Hoài Tĩnh trầm tư một lát liền đi đến Từ Ân tự.

Hắn một mình phóng vào gian phòng, lão phương trượng an tĩnh mà nằm trên giường, hai tay đặt ở trên ngực, Trữ Hoài Tĩnh nhìn kỹ một hồi liền ly khai Từ Ân tự, lần thứ hai trở về khách *** nhưng phát hiện Lưu Tích Vũ đột nhiên thất tung. <ins class=

34. Quyển 2 - Chương 14: Hồn Nhiên

Trữ Hoài Tĩnh vội hỏi thiếp thân nha hoàn bên cạnh Lưu Tích Vũ, nha hoàn chỉ nói tiểu thư đi tìm công tử có một số việc, nhưng chúng ta không nên đi theo, đến bây giờ tiểu thư vẫn chưa trở về. Trữ Hoài Tĩnh lập tức suy nghĩ rất nhiều, Lưu Tích Vũ đường xá xa lạ, ngoại trừ một người cô cô thì không còn ai quen biết, càng không có khả năng cùng người kết thù.

Trữ Hoài Tĩnh nhượng mọi người nhìn xem, nói không chừng là đang trên đường mua sắm, Trữ Hoài Tĩnh một mình đi vào phủ nha, những người nơi đây đối việc Trữ Hoài Tĩnh ra vào từ lâu đã không thể trách, cũng không có ngăn cản.

Hắn tìm đến Nhan Ngự Xuyên, Nhan Ngự Xuyên lúc đó đang bắt chéo chân mà suy nghĩ trong sân, thấy Trữ Hoài Tĩnh hắn cũng không đứng dậy, chỉ là cười nói: “Mộc đại phu, có chuyện gì cần bốn quan hỗ trợ sao?”

“Tại hạ có một biểu muội đột nhiên thất tung, ta muốn đại nhân giúp ta một chút.” Trữ Hoài Tĩnh nhìn Nhan Ngự Xuyên nhàn nhạt mở miệng.

“Không thành vấn đề, chỉ là việc nhỏ mà thôi, mà vừa rồi ta nghe nói phương trượng Từ Ân tự đã mất, không biết Mộc đại nhân có hay?” Nhan Ngự Xuyên thiêu trừ vùng xung quanh long mây, có dáng dấp của một người đang xem kịch vui.

“Tại hạ cũng vừa biết được!” Trữ Hoài Tĩnh thật sự là không có tâm tình mà cùng Nhan Ngự Xuyên nhàn nhàn nói chuyện, liền thuyết: “Tại hạ còn có chuyện cần xử lý, hoàn thỉnh đại nhân giúp đỡ, cáo từ.”

“Mộc đại nhân đi thông thả!” Nhan Ngự Xuyên nhìn theo Trữ Hoài Tĩnh đang tiêu thất trước mắt rồi quay sang hướng khác mà nói “Thanh Vân, hảo hảo theo dõi vị Mộc đại phu này, bất luận là chuyện gì cũng phải báo lại!”

“Thì!” Chỉ thấy trước mắt một bóng đen xoẹt qua cho đến khi tiêu thất, Nhan Ngự Xuyên vẻ mặt âm hiểm nhìn theo.

Trữ Hoài Tĩnh trở lại khách ***, quả nhiên, Triệu Ngôn Chi đã ở trong phòng chờ hắn, Trữ Hoài Tĩnh cũng không nói lời vô ích, hắn xuất ra bả đao rồi cắt vào cổ tay, để huyết chậm rãi chảy vào trong bát rồi đưa cho Triệu Ngôn Chi: “Dựa theo phương pháp đêm qua mà làm, nhượng hắn uống xong một bát này thì độc được ngày mai liền giải, thế nhưng người nhớ kỹ, không được để hắn thụ hàn!”

Trữ Hoài Tĩnh nói xong liền có chút uể oải mà ngồi xuống bàn, tinh tế nghĩ lại những việc xảy ra trong mấy ngày gần đây, tổng nghĩ có một số chuyện quả nhiên kỳ quặc, tựa hồ chính mình đã rơi vào một dòng nước chảy, càng lún càng sâu.

Triệu Ngôn Chi nhìn vào Trữ Hoài Tĩnh đang cúi đầu trầm tư cũng không đa sự nữa, hấn chân trước vừa đi chân sau liền nghe thấy một người đến thuyết: “Chúng ta tại đường tây phát hiện Lưu cô nương, Mộc đại phu người xem...”

“Mang ta đi.” Trữ Hoài Tĩnh không nghĩ tới lại nhanh như vậy tìm thấy Lưu Tích Vũ, thế nhưng nhìn bộ dạng muốn nói lại thôi của người kia hẳn cũng biết có chuyện không hay, liền đứng dậy đi theo.

Đường tây bởi vì thủy tai mà đã trở nên rách nát, nơi nơi đều là phòng ốc sập xệ, người nọ đưa Trữ Hoài Tĩnh đi đến căn phòng nhỏ rồi thuyết: “Mộc đại phu, Lưu cô nương tự ở bên trong, thiếp thân nha hoàng của nàng đã đi vào, chúng ta cũng chưa dám tới xem.”

“Ta đã biết.” Trữ Hoài Tĩnh nhượng người nọ nói xong liền một mình bước vào, gian phòng nơi đây rách nát, trên tường cũng đã loang lỗ, góc tường bám đầy mạng nhện, tia sáng có chút hôn ám, thấp thoáng đâu đó nghe được tiếng khóc thút thít của nữ nhân, nhưng đây không phải là giọng của Lưu Tích Vũ.

Trữ Hoài Tĩnh càng đi vào trong tâm càng trầm hơn, tại nơi góc phòng, Lưu Tích Vũ đang cuộn mình lại, trên người đã được nha hoàng cấp thêm một kiện áo đơn, tóc có chút mất trật tự, nhân thân trông rỗng, nha hoàn đang khóc thì thấy Trữ Hoài Tĩnh tiến tới, nàng có chút hỉ cực mà khóc, “Mộc đại phu, tiểu thư...”

Nha hoàng chưa kịp nói xong thì Lưu Tích Vũ đã trốn phía sau nàng mà quát: “Người đi ra ngoài, ta không muốn nhìn thấy người, tiểu Điệp, người nhượng hẳn ra ngoài...”

Thanh âm thê lương, tiểu Điệp cũng không nghĩ tới tiểu thư nhà mình lại phản ứng lớn như vậy, trong khoảng thời gian ngắn nàng không thể làm gì hơn mà đối Trữ Hoài Tĩnh nói: “Mộc đại phu, người nên đi trước, tiểu thư của chúng ta hiện tại không muốn gặp người.”

Trữ Hoài Tĩnh giống như không nghe thấy, hấn từng bước một tiến đến bên cạnh Lưu Tích Vũ, cởi xuống chiếc áo mà choàng lên người nàng, sau đó không để ý Lưu Tích Vũ dẩy dựa mà ôm lấy thắt lưng.

Lúc này, Lưu Tích Vũ đã không còn vẻ nhu thuận như xưa mà chỉ liều mạng giãy dụa, Trữ Hoài Tĩnh tự thủy chí chung vẫn đều đều điềm tĩnh, diện vô biểu tình mà ôm Lưu Tích Vũ ra khỏi phòng nhỏ, lúc này mặt trời đã ngã về Tây, nửa phần hầu như đã nhuộm sắc đỏ.

Lưu Tích Vũ nhìn vào dương quang, đột nhiên đình chỉ giãy dụa, không còn nhúc nhích mà tùy ý Trữ Hoài Tĩnh ôm đi, nàng thật sâu mà vùi vào lòng ngực của hắn, những người bên ngoài nhìn vào gương mặt của Trữ Hoài Tĩnh thì không hẹn mà đều cúi đầu.

Trữ Hoài Tĩnh ôm Lưu Tích Vũ trở về khách ***, đặt nàng trở lại trên giường, hắn cũng không nói gì thêm mà quay sang tiểu Điệp phân phó: “Người đi nhượng tiểu nhị chuẩn bị nước nóng rồi dựa theo phương thuốc này mà bốc.”

Tiểu Điệp cũng không biết có nên tin vị Mộc đại phu này hay không, thế nhưng nàng đã không còn đường

lui, tổng nghĩ tiểu thư rơi vào cái dạng như vậy đều là do người này. Nàng dựa theo phân phó mà nhượng tiểu nhị mang tới nước nóng rồi chạy đi bốc thuốc.

Trữ Hoài Tĩnh bỏ một ít thảo dược vào dục dũng, sau đó đi đến bên giường: “Lư cô nương, tắm một cái cho khỏe?”

“Không cần người lo, người đi ra ngoài.” Lưu Tích Vũ che chắn, thanh âm có chút khàn khàn.

Trữ Hoài Tĩnh cũng không dài dòng, trực tiếp xốc chăn lên mà đem Lưu Tích Vũ phóng tới dục dũng, nhàn nhạt thuyết: “Người chậm rãi tẩy, ta đi ra ngoài.”

Lưu Tích Vũ yên lặng không nói lời nào, thẳng đến khi cánh cửa vang lên ‘chi nha’ một tiếng liền bắt đầu chà xát, trên người xoa nắn đến mức ửng đỏ, thậm chí có một số nơi đã bị trầy xước nhưng nàng vẫn như cũ không muốn dừng lại.

Tẩy hảo, nàng vận một kiện hồng sắc cẩm sam, bên ngoài tráo trứ nhất kiện sa y, quần áo thượng dùng kim tuyến tú trứ một chút hoa mai, thay y phục xong, nàng quay sang gương cẩn thận chỉnh đốn, mái tóc đen dài buông xỏa trên vai.

Giờ khắc này Lưu Tích Vũ thật sự rất đẹp, gương mặt trắng nõn có chút đỏ ửng, đôi mắt đen láy có chút phức tạp, vạt áo buông thả trên đất, khoe môi nhết lên nhất mạt mỉm cười, trên tay trụ lấy một cây ngân châm, tha ngồi ở trước cửa sổ, lẳng lặng nhìn ra ngoài, gió nhẹ thổi lay, mái tóc đen dài uốn lượn như cánh điệp.

Ngân châm lóe lên hàn quang đâm xuống cổ tay, tiên huyết lưu theo ngón tay mà tích trên đất như hồng mai, một ít còn vươn lên hồng sắc trường sam, cánh mai hòa lẫn màu máu trở thành tử sắc quỷ dị.

Thời gian không biết trôi qua bao lâu, chỉ biết là khi ngoài cửa ‘thành thạch’ khai phá, Trữ Hoài Tĩnh hỗn hển chạy vào, ôm lấy Lưu Tích Vũ đã nhắm chặt mắt, tiểu Điệp nhìn vào mặt đất đầy huyết liền bị kinh sợ, nàng bật khóc.

Trữ Hoài Tĩnh có chút không nhịn được mà nhúu mày: “Đừng khóc, nếu muốn tiểu thư nhà người không chết thì câm miệng đi.”

Lời nói của Trữ Hoài Tĩnh quả nhiên có tác dụng, tiểu Điệp rốt cuộc ngừng khóc, hẩn xuất ra một chiếc hộp nhỏ, cấp Lưu Tích Vũ một viên dược hoàn, vội vã giúp nàng cầm máu, quấn lên băng vải, cũng may phát hiện đúng lúc, tình trạng không quá nghiêm trọng, nếu phát hiện trễ hơn thì ngay cả trời xoay đất chuyển cũng tìm không ra biện pháp!

Không khí bên đây âm trầm trái ngược với bên PTTH ghê T^T <ins class=“adsbygoogle”

35. Quyển 2 - Chương 15: Cầu Thân

Trữ Hoài Tĩnh cả đêm lắng lặng canh giữ bên người Lưu Tích Vũ, ngân sắc ánh trăng chiếu sáng gian phòng, in lại hình bóng Trữ Hoài Tĩnh diện vô biểu tình, chẳng biết vì sao lại có chút thê lương.

Thời gian dần trôi nhưng Trữ Hoài Tĩnh vẫn thủy chung duy trì một tư thế, hẩn nhìn vào Lưu Tích Vũ, nguyên bản gương mặt hồng nhuận hiện tại đã trở nên trắng bệch, không hề có tức giận mà chỉ còn một loại thê mỹ lỗi giác.

Lưu Tích Vũ xác thực là một mỹ nhân, tự đã gặp qua vô số người xinh đẹp nhưng Trữ Hoài Tĩnh vẫn không thể không thừa nhận Lưu Tích Vũ quả là một mỹ nhân, đôi mắt hoa đào hòa lẫn đôi mi cong dài. Chỉ là vẻ hồn nhiên khi xưa đã trở thành một nét đẹp thê lương tuyệt lệ.

Ánh trăng tiêu thất, toàn bộ bầu trời rớt cuộc tối đen, Lưu Tích Vũ vốn rơi vào mê man nay cũng chậm rãi mở mắt, nhãn thần trống rỗng, không còn thần thái khi xưa, khi nàng nhìn thấy Trữ Hoài Tĩnh ngồi bên cạnh thì nhãn thần trở nên buồn bã, quay đầu sang nơi khác mà nhàn nhạt mở miệng: “Người cứu ta làm cái gì?”

“Ta điều không phải cứu ngươi, ta là cứu chính mình, là cứu người đi theo bên cạnh ngươi.” Trữ Hoài Tĩnh bình tĩnh mà nói, ngôn ngữ tuôn ra không chút nào phập phồng.

“Ta có chết hay không cùng các ngươi có quan hệ gì?” Lưu Tích Vũ lạnh lùng trả lời.

“Ta là một đại phu, cứu sống người là bổn phận của ta, còn có, nếu như ngươi chết, Tiểu Điệp làm sao có thể quay về Lâm Xương mà hướng phụ mẫu ngươi ăn nói.” Trữ Hoài Tĩnh bình thản mà trả lời.

“Nguyên lai ta còn tác dụng như vậy...” Lưu Tích Vũ có chút tự giễu cười cười.

Nàng cười nhượng Trữ Hoài Tĩnh nhú mày, bởi vì nụ cười này vốn không có tuyệt vọng, không có đùa cợt, chỉ là đối với thế giới này hoàn toàn thờ ơ.

Trữ Hoài Tĩnh biết sự tình lần này nguyên do là do mình mà ra, còn Lưu Tích Vũ chính là một vật hy sinh, hẩn không ngờ người kia lại điên cuồng mà làm như vậy, tổn thương cô nương này là lỗi của hẩn.

“Kỳ thực ngươi không cần ân hận như thế, con đường của ngươi vẫn còn rất dài, nếu như ngươi không chê ta sẽ thú ngươi.” Đối chuyện cầu hôn thì đây chính là lần đầu tiên của Trữ Hoài Tĩnh từ lúc chào đời cho đến nay, sống được lương thế cũng không thể tránh khỏi số phận an bài, nếu mình không thương tiếc thì nữ tử này phải làm sao ni?

“Ta như thế nào hội ghét bỏ ni? Chỉ cần ngươi không chê ta đáp ứng ngươi.” Nàng hơi hột trả lời, Trữ Hoài Tĩnh không nghĩ Lưu Tích Vũ lại vội vàng đáp ứng như vậy, trong khoảng thời gian ngắn có chút không biết làm sao.

“Thế nào, hồi hận sao?” Lưu Tích Vũ nhìn Trữ Hoài Tĩnh có chút đùa cợt hỏi.

“Không có.” Nếu nói Trữ Hoài Tĩnh không phải vì đồng tình cùng trách nhiệm mà thú Lưu Tích Vũ chỉ sợ rằng ngay cả hắn cũng sẽ không tin, nhưng cũng không thể không nói Lưu Tích Vũ là nữ hài mà hắn tương đối thưởng thức tại thế giới này, kỳ thực tìm một người không quá đáng ghét làm bạn suốt đời cũng không sai.

Ngày thứ hai, tin tức Trữ Hoài Tĩnh muốn kết hôn cùng Lưu Tích Vũ đã truyền khắp Hoài Dương thành, toàn bộ bách tính dường như nổ tung những màn thảo luận, hôn kỳ tự định hai ngày sau cử hành.

Trữ Hoài Tĩnh đối những màn nghị luận này đều là mắt diếc tai ngơ, vẫn như cũ làm theo ý mình. Qua nửa tháng chuẩn bệnh nhượng Trữ Hoài Tĩnh thực sự rất mệt nhọc, thể nhưng hiện tại, ngay cả thời gian nghỉ ngơi hắn cũng không có.

Buổi trưa, trong phòng Trữ Hoài Tĩnh có hai người khách nhân, một là người tới lấy thuốc Triệu Ngôn Chi, hai là Trữ Hoài Xa. Trữ Hoài Xa thấy Triệu Ngôn Chi liền thấy có chút kỳ quái mà hỏi: “Người thế nào lại hội đến đây?”

“Ta đến lấy thuốc cho bộ hạ.” Triệu Ngôn Chi đối Trữ Giác Phi là chủ tử hoàn toàn trung thành, còn vị hoàng tử sinh hảo cảm nhất có lẽ là Trữ Hoài Xa nên đối với hắn cũng phá lệ cung kính cùng khách khí.

Trữ Hoài Tĩnh cũng không để ý hai người, đang chuẩn bị lấy đao tách máu thì lại bị Trữ Hoài Xa đè lại: “Người làm cái gì vậy?”

“Được của hắn cần có thuốc dẫn.”

“Người lấy máu làm thuốc dẫn cho hắn?” Trữ Hoài Xa có chút bất khả tin tưởng nhìn Trữ Hoài Tĩnh.

“Hắn trúng độc, phải có máu cùng huyết thống mới có thể làm ra thuốc dẫn, người mau buông tay.” Trữ Hoài Tĩnh bởi vì đang uể oải nên có chút nhịn không được.

“Ta đây cũng cùng huyết thống, lấy của ta đi.” Trữ Hoài Xa thủy chung cầm lấy cánh tay của Trữ Hoài Tĩnh.

Triệu Ngôn Chi thủy chung trầm mặc liền mở miệng nói: “Thuốc dẫn của bộ hạ hiện tại chỉ có thể dùng của tứ điện hạ, hơn nữa đây là lần lấy thuốc cuối cùng.”

Trữ Hoài Xa không có cách nào ngoài việc buông tay, mở mắt nhìn trừng trừng vào hình ảnh Trữ Hoài Tĩnh cắt vào tay mình, tiên huyết lưu theo cổ tay tiến vào trong bát, Trữ Hoài Xa có chút không đành lòng nên vội quay đi.

Triệu Ngôn Chi lấy xong thuốc dẫn thì liền ly khai, trong phòng chỉ còn lại Trữ Hoài Xa cùng trữ Hoài Tĩnh, không khí có chút phiền muộn, Trữ Hoài Xa nhìn Trữ Hoài Tĩnh có chút ngốc băng bó vết thương nên không thể làm gì hơn ngoài việc tiến lên băng bó cho hắn.

“Tứ ca, nghe nói người muốn kết hôn cùng cô nương kia.” Trữ Hoài Xa một bên băng bó vết thương, một bên hỏi ra mục đích.

“Ân.”

Trữ Hoài Xa không có khiếp sợ, cũng không có mất hứng, chỉ là cười nói: “Ta đây chúc mừng tứ ca, nghe nói tứ tẩu rất đẹp, tứ ca thực sự là diễm phúc không cạn a!” Trữ Hoài Xa đổi chuyện tình của Lưu Tích Vũ cũng cảm thấy không vui, chuyện này đã bị Trữ Hoài Tĩnh cấp đề ép xuống, người biết đến chỉ có Nhan Ngự Xuyên cùng một số bộ khoái của hắn.

“Cảm tạ.” Trữ Hoài Tĩnh đối Trữ Hoài Xa cũng rất có hảo cảm, mặc kệ nói như thế nào thì hắn cũng là người duy nhất không mang theo mục đích mà quan tâm chính mình.

Trữ Hoài Xa đột nhiên nhíu mày, sau đó như nhớ tới cái gì đó liền thuyết: “Tứ ca, vừa vặn phụ hoàng cũng ở chỗ này, không bằng nhượng phụ hoàng giúp người làm chủ hôn có được không?”

Trữ Hoài Tĩnh đối đề nghị của Trữ Hoài Xa thực rất nhức đầu, nếu Trữ Giác Phi biết chính mình muốn thú lão bà không chừng sẽ nháo một trận gà bay chó sủa, thế nhưng mặt khác, có thể mượn chuyện này để làm hắn chết tâm.

Lúc này, ai cũng chưa từng nghĩ hôn lễ đây lại là sự bắt đầu của nhất trường nạn kiếp! <ins class=

36. Quyển 2 - Chương 16: Tàn Chúc

Sau khi Trữ Hoài Xa ly khai, Trữ Hoài Tĩnh vẫn ở trong phòng không có ra ngoài, hắn lần đầu tiên nghĩ có một số việc đã vượt khỏi tầm tay của mình, hắn không biết chuyện này sẽ gây nên hậu quả gì.

Buổi tối, Trữ Hoài Tĩnh và Lưu Tích Vũ cùng dùng văn thiện. Trữ Hoài Tĩnh thuộc về dạng người chỉ cần người đối hắn hảo thì hắn sẽ vì người mà đối tốt, khi trời lạnh hội sẽ phủ thêm y phục cho người, khi không vui hắn sẽ bồi bên cạnh người, hoàn toàn không để cho người cảm thấy vắng vẻ, làm cho người sản sinh cảm giác ỷ lại.

Hiện tại hai người bọn họ đã trở thành phu thê trên danh nghĩa, Trữ Hoài Tĩnh cũng không giống trước mà như vậy xa lạ, tiến thoái hữu độ, thế nhưng hắn biết rằng mình sẽ không thương Lưu Tích Vũ, hắn tuy rằng thường thức nàng nhưng không có biện pháp nào khiến hắn có loại xung động này.

Cơm nước xong, Trữ Hoài Tĩnh về tới gian phòng, đang chuẩn bị hảo hảo nghỉ ngơi thì cửa phòng đã bị một người đẩy ra, Trữ Giác Phi ăn vận một kiện áo đơn, hần thở hổn hển mà nhìn vào Trữ Hoài Tĩnh, nhân thần thống hận khi không thể một ngụm mà bả Trữ Hoài Tĩnh cấp nuốt.

Trữ Hoài Tĩnh có chút bất mãn mà nhú mào: “Người khôn muốn sống nữa sao, ta thật vất vả đem người từ quỷ môn quan lôi đi, người nếu muốn chết như vậy thì tự sát là được rồi, lãng phí dược liệu.”

“Người muốn thành thân!” Trữ Giác Phi đối Trữ Hoài Tĩnh vờ như không nghe thấy, chỉ là phần nộ hỏi.

Trữ Hoài Tĩnh đối Triệu Ngôn Chi đang theo sát mà nói: “Ta đã nói với người thế nào, hần không thể thụ hàn?”

Triệu Ngôn Chi bị Trữ Hoài Tĩnh làm cho sững sốt, trong khoảng thời gian ngắn hần không biết đáp lời thế nào.

“Ta đang hỏi người, người không nghe sao?” Trữ Giác Phi đối Trữ Hoài Tĩnh không nhìn hần phần nộ tới cực điểm, hần chạy đến bên người nắm lấy cổ áo hỏi.

Trữ Hoài Tĩnh có chút bất đắc dĩ đối Triệu Ngôn Chi nói: “Người tiên đi ra ngoài, ta cùng hần nói chuyện.”

Triệu Ngôn Chi tuy rằng lo lắng nhưng là không còn biện pháp, không thể làm gì khác hơn ngoài việc thối lui, Trữ Hoài Tĩnh đẩy tay Trữ Giác Phi ra, tâm bình khí hòa nói: “Thị, ta xác thực muốn thành hôn, người này người cũng nhận thức, là Lưu cô nương luôn đi cùng ta.”

“Nàng ta có gì hảo mà để người nhớ mãi không quên, người hiện tại hần đã biết thân phận ta, người không sợ ta giết người.” Ánh mắt của Trữ Giác Phi vốn là sắc bén nay lại càng sâu hơn.

Trữ Hoài Tĩnh coi như không có gì mà nói: “Ta biết người muốn cái gì, bất quá chỉ là thân thể này mà thôi, nếu người thích thì ta cũng không ngại mà cho người.”

Lời này nhượng Trữ Giác Phi khiếp sợ tới cực điểm, hần không nghĩ Trữ Hoài Tĩnh lại nói ra chuyện này một cách dễ dàng như vậy, ngọn lửa tức giận càng thêm bùng cháy.

“Tốt, nếu đây là yêu cầu của người vậy ta sẽ không làm người thất vọng ni!” Nói xong, Trữ Giác Phi thô bạo mà hôn môi, hung hăng xâm chiếm như là muốn đem người kia tiến nhập vào chính mình.

Trữ Hoài Tĩnh từ đầu đến cuối đều là bị động tiếp thu, không có phản kháng, cũng không có đáp lại, tựa như một con con búp bê. Vị đạo quen thuộc của cây phật thủ trên người Trữ Giác Phi như có như không vây lấy hai người.

Phù dung trưởng noãn, lụa mỏng chập chờn, trên bàn, ngọn nến thiêu đốt hầu như không còn, chỉ để lại

những giọt tàn lệ. Ánh trăng soi sáng xuyên thấu sa trường mông manh, Trữ Hoài Tĩnh giây dựa, suy nghĩ muốn đẩy Trữ Giác Phi ra.

Thế nhưng Trữ Giác Phi thủy chung không muốn buông tay, hấn cô trứ thất lừng của Trữ Hoài Tĩnh, hai người đầu gối đầu, Trữ Hoài Tĩnh cứ như vậy mà nằm trong lòng Trữ Giác Phi một đêm, tư thế ái muội như vậy nhưng hấn không thích ứng, bởi vì trong tâm lý Trữ Hoài Tĩnh, chỉ có hai người yêu nhau mới ôm nhau như vậy, mà quan hệ của hấn và Trữ Giác Phi bất quá chỉ là thượng và bị thượng mà thôi.

Phải tin tưởng Trữ Giác Phi thích mình còn không bằng tin tưởng lợn mẹ có thể leo cây hay thái dương mọc từ phía Tây ni, huống hồ hai người còn có mối quan hệ không thể nào cắt đứt – huyết thống, chỉ cần vừa nghĩ Trữ Giác Phi biết hấn chính là nhi tử của mình liền nhìn hấn với biểu tình hèn mọn cùng ác tâm thì Trữ Hoài Tĩnh đã cảm giác như có một khối đá đè nặng đến không thở được.

Cái loại tội danh loạn luân này hấn cũng có thể thừa nhận, chỉ cần ta thích là được rồi! Nhưng là hiện tại... Hấn đột nhiên nhớ tới cái gì, sống chết mà đẩy Trữ Giác Phi ra, vội vã rời khỏi giường, quay mặt lại nhìn Trữ Giác Phi đang có chút không giải thích được mà thuyết: “Người có thể đi, ta cái gì cũng đều cho người, từ giờ trở đi người đừng trở lại đây dây dưa với ta.”

“Tĩnh nhi, người nghĩ rằng ra là cái dạng này sao? Ta đây nói cho người, phạm là ta không chiếm được thì những người khác cũng đừng mơ tưởng được.” Âm thanh của Trữ Giác Phi hệt như Tu La, đánh vào thật sâu vào lòng của Trữ Hoài Tĩnh, nhưng hấn nhất thời sắc mặt trắng bệch.

Trữ Giác Phi không tái nói thêm cái gì, quần áo chỉnh tề rời khỏi gian phòng, trong một khắc cảnh cửa khép lại, Trữ Hoài Tĩnh ngồi bệt xuống đất, nhần thần không còn trống rỗng cùng hồ hững mà mang theo một loại đau thương hủy diệt thiên địa, khiến cho ai nhìn thấy cũng phải rơi lệ.

Tựa hồ tất cả đều là số mệnh an bài, liều mạng thoát khỏi lão Thiên nhưng rốt cuộc phát hiện mình vốn đang ở nguyên điểm. <ins class=“adsbygoogle”

37. Quyển 2 - Chương 17: Chuyện Xấu

Hai ngày này Trữ Hoài Tĩnh vẫn bận rộn không ngừng, bởi vì hôn kỳ quá mức gấp gáp nên rất nhiều loại đông tây vẫn chưa chuẩn bị, nhất là vấn đề hỉ phục, nhưng người luôn cho là thích xen vào việc người khác như Trữ Hoài Xa đã một mình ôm lấy việc này. Lão bản khách *** sau khi biết Trữ Hoài Tĩnh thành thân thì đã chủ động nhượng chỗ làm nơi yến khách. Người dân khắp Hoài Dương thành đều thập phần cảm kích Trữ Hoài Tĩnh, họ thu được tin này đều đến đây chúc mừng, thiếu chút nữa đã cấp cảnh cửa của khách *** đập phá.

Đại diện thành hôn cử hành tại quý phủ của Nhan Ngự Xuyên, chứng hôn ở đây tự nhiên là Trữ Giác Phi, không phải vì hấn lớn tuổi nhất mà là người có quyền thế nhất, Trữ Hoài Tĩnh nghe được tin này thì liền nhú mày, có chút không giải thích được, hấn không biết Trữ Giác Phi rốt cuộc muốn đùa cái gì.

Càng nhiều thời gian, Trữ Hoài Tĩnh chỉ là bồi bên cạnh Lưu Tích Vũ và trong chớp mắt ngày thành thân đã đến.

Bởi vì tập tục nên hôm ấy Trữ Hoài Tĩnh phải trụ lại phủ của Nhan Ngự Xuyên một đêm, ngày thứ hai, hấn mặc hỉ phục đi đến khách *** đón dâu. Nguyên bản cả thành Hoài Dương rơi vào âm trầm do bị ôn dịch, nay thỉnh linh xảy ra việc vui nên nhượng tất cả đều trở nên hoan hỉ.

Hầu như nơi nơi đều giăng hoa kết đèn, trên đường, mỗi nhà đều treo hoa đăng hồng sắc, Trữ Hoài Tĩnh một thân hỉ phục đỏ thắm, đầu đội kim mào, cười một thân đại mã, tư thế oai hùng, thần thái phi dương.

Hấn tươi cười hòa cùng những người đi đến bắt chuyện, nhưng kỳ thực trong lòng không tránh khỏi khẩn trương, dù so hấn cũng là lần đầu tiên thú lão bà, sống được hai thế rất cuộc thành gia, loại cảm giác này thực sự nhượng Trữ Hoài Tĩnh không cách nào hình dung, vui sướng hấn là có, nhưng càng nhiều đó chính là vô thố.

Đến khách ***, nơi đây từ lâu đã treo lên đại đăng, Trữ Hoài Tĩnh lập tức xuống ngựa, một bà mối trang phục hồng sắc từ trong bước ra, vừa thấy Trữ Hoài Tĩnh bà liền tươi cười rạng rỡ, “Công tử chờ, tân nương lập tức ra ngay.”

Trữ Hoài Tĩnh tâm lý có chút bất ổn, tuy trên miệng tươi cười nhưng trong lòng đã bắt đầu hối hận, sao lại đáp ứng Lưu Tích Vũ chỗ này thành thân, hấn hấn là nên cùng nàng quay về Lâm Xuyên, tối thiểu là không cần bị người khác vây quanh.

Khoảng sau một chén trà nhỏ, Lưu Tích Vũ mới bị bà mối trừu tòng từ trong bước ra, một thân hồng sắc giá y, tay áo được kim tuyến khảm trứ, mặt trên tú trứ phượng hoàng trông rất sống động, trên đầu là khăn voan yên ương đỏ thắm.

Kiệu phu xốc lên kiệu liêm, Lưu Tích Vũ nhờ bà mối dìu dắt mà ngồi vào hỉ kiệu, cổ nhạc vang vọng về phía chân trời, tất cả đều nhượng Trữ Hoài Tĩnh một phen hoảng hốt. Một đội ngũ đón dâu thật dài rất cuộc hồi phủ.

Dọc theo đường đi, Trữ Hoài Tĩnh cường đã tỉnh thần, mỉm cười mà chống đỡ, khách *** cách phủ nha cũng không bao xa, rất nhanh cổ kiệu liền tới phủ nha môn khẩu, bách tính Hoài Dương thành hầu như đều vây quanh nơi đây, khóe miệng Trữ Hoài Tĩnh bất đắc dĩ co rút. Dựa theo tập tục địa phương, tân lang đều phải bế tân nương hạ kiệu, lúc nghe xong thì huyết thái dương của Trữ Hoài Tĩnh bất giác run lên, hấn yên lặng xốc lên kiệu liêm, ôm Lưu Tích Vũ ra ngoài, trong khoảng thời gian ngắn xung quanh đều hét to.

Bên cạnh cũng có một tiểu hài tử lên tiếng: “Thú tân nương tử! Thú tân nương tử...”

Đối hành vi của họ Trữ Hoài Tĩnh xem như không thấy, hấn ôm Lưu Tích Vũ bước vào trong phủ, trên tường đã dán hỉ tự đỏ thắm, Trữ Giác Phi lạnh lùng ngồi trên thượng vị, Trữ Hoài Xa ngồi ở bên cạnh cười đến xán lạn, hình như hấn mới là tân lang, Nhan Ngự Xuyên còn lại thì ở một bên cười đến bí hiểm, có một số người thì nhìn đến ao ước.

Trữ Hoài Tĩnh ôm Lưu Tích Vũ vượt qua chậu than, bà mới ngồi cạnh hô to: “Tân lang tân nương khóa qua chậu than, suốt đời hồng náo nhiệt hỏa.” Trữ Hoài Tĩnh cường bả Lưu Tích Vũ phóng tới mặt đất, bà mới tự hô: “Giờ lành đã đến, tân lang tân nương nhất bái thiên địa!”

Bà mới thanh âm có chút sắc nhọn, xuyên thấu màng tai, Trữ Hoài Tĩnh cùng Lưu Tích Vũ song song quỳ trên mặt đất, hướng thiên địa cúi đầu, tất cả đều chăm chú nhìn vào hai người, không ai chú ý đến Trữ Giác Phi sắc mặt đã trở nên dữ tợn.

“Nhị bái cao đường!”

Hai người chậm rãi xoay về hướng Trữ Giác Phi bái trứ, Trữ Hoài Tĩnh thủy chung không có nhìn vào hắc, đứng bên cạnh Trữ Giác Phi, Triệu Ngôn Chi có thể cảm nhận được không khí tràn ngập một cổ sát khí.

“Phu thê giao bái!”

Hai người không có quỳ xuống, chuyện xấu trong nháy mắt xảy ra, một chiếc phi tiêu hình thoi thẳng tắp bắn về phía Lưu Tích Vũ, Trữ Hoài Tĩnh tựa hồ đã sớm nhận thấy, hắc cấp tốc đẩy Lưu Tích Vũ ra, tránh thoát một kiếp.

Thế nhưng ai ngờ, chiếc phi tiêu chỉ là vật nhử, theo sau đó là một thanh ngân châm hướng về phía Trữ Giác Phi mà bay tới.

Đứng ở bên cạnh, Triệu Ngôn Chi mắt thấy thanh ngân châm, hắc không thể làm gì khác hơn ngoài việc che chắn cho Trữ Giác Phi, ngân châm đâm vào lưng của Triệu Ngôn Chi, phiếm trứ đậm sắc hàn quang.

Hỉ yển vốn náo nhiệt trong phút chốc trở nên hỗn loạn, Nhan Ngự Xuyên lúc này đứng dậy thuyết: “Tất cả mọi người không thể rời khỏi phủ, phân phó người bên dưới bao vây phủ nha!”

Lúc này, một thanh âm khác vang lên: “Bắt lấy Nhan Ngự Xuyên! Sở Dật, ngươi có thể đi ra!” <ins class=

38. Quyển 2 - Chương 18: Tàn Tâm

Mọi người đối với biến cố đều sợ đến ngây người, Nhan Ngự Xuyên cũng có chút không dám tin tưởng mà quay sang Trữ Giác Phi: “Bệ hạ, đây là có ý gì?”

“Có ý tứ, Nhan đại nhân, hay ta nên gọi ngươi là Minh Nguyệt công tử?” Trữ Giác Phi đi tới bên người Nhan Ngự Xuyên, khơi mào chiếc cằm của hắc, ‘bá’ một tiếng, nhân bì diện cụ trên mặt liền bị xé rách.

Trữ Hoài Tĩnh ôm Lưu Tích Vũ vào lòng, thờ ơ lạnh nhạt dõi theo tất cả. Dưới lớp mặt nạ kia là gương mặt mà Trữ Hoài Tĩnh đã rất quen thuộc, một bộ dạng như cũ thanh nhã xuất trần.

“Bệ hạ quả nhiên thông minh! Tất cả đều không qua được con mắt của ngài!” Minh Nguyệt vừa mới dứt lời liền cắn lưỡi tự sát, tiên huyết tràn qua khóe miệng. Ai biết lúc này, Lưu Tích Vũ nguyên bản trầm mặc liền rút ra chủy thủ kề sát bên cổ của Trữ Hoài Tĩnh.

Khăn voan cũng bị xốc lên, bên trong là một bộ mặt nam nhân nguyên dạng lạnh lùng, mày kiếm khe khẽ nhếch, đôi mắt lam sắc tỏa ra hàn quang, khóe miệng hơi mào tà khí, hần nhìn về phía Trữ Hoài Tĩnh, đáy mắt tràn đầy khiêu khích: “Đã lâu không gặp, Tĩnh nhi.”

“Ta nói thế nào chỉ trong một đêm nhân tự biến trọng, nguyên lai là Sở vương bệ hạ a!” Trữ Hoài Tĩnh có chút trào phúng nhìn về phía Sở Dật, đã khoảng năm năm không gặp, Sở Dật trên người thiếu mất vài phần trẻ con, hơn một phần tang thương.

“Nguyên lai ngươi đã sớm biết!” Sở Dật một tay hàm trứ thất lưng của Trữ Hoài Tĩnh, một tay kề sát chủy thủ vào cổ, trên mặt có chút thả lỏng.

Trữ Giác Phi đối cuộc nói chuyện của bọn họ có chút không thể lý giải, hai người tựa hồ đã sớm nhận thức, bọn họ làm sao quen biết? Trữ Hoài Tĩnh đến tột cùng là ai?

“Sở Dật, ngươi đã không còn đường chạy thoát, buông tay tứ ca ra, nói không chừng ta còn để ngươi chết thống khoái một chút!” Trữ Hoài Tĩnh hướng về phía Sở Dật mà quát, tuy nét mặt vẫn như cũ duy trì trấn định thế nhưng hai tay nắm chặt đã tiết lộ tâm tình của hắn.

Một câu tứ ca đã nhượng mọi người ở đây sợ đến phát khiếp, Sở Dật cười đến vẻ mặt xán lạn nhìn về phía Trữ Giác Phi: “Trữ Giác Phi, uống cho ngươi tự xưng thông minh tuyệt đỉnh mà ngay cả nhi tử của mình cũng không nhận ra.”

Trữ Giác Phi đối sự trào phúng của Sở Dật hoàn toàn không để ý, ngược chỉ nghĩ đến việc Trữ Hoài Tĩnh chính là nhi tử của mình, nhi tử là cái dạng gì khái niệm? Hắn đối với nhi tử có ý tưởng không an phận?

Triệu Ngôn Chi bị thương ngồi ở trên ghế, thủy chung nhìn chăm chú vào Trữ Hoài Tĩnh, chuẩn bị ứng phó với biến cố sắp xảy ra.

Trữ Hoài Tĩnh vẫn không nhúc nhích mà chỉ đứng yên nơi đó, đôi mắt bắt giắc liếc nhìn Trữ Giác Phi, thấy vẻ mặt hắn kinh hoảng như bị điện giật thì trong lòng lại không nhận được mà run lên.

“Sự xuất hiện của Tĩnh nhi rồi việc phong thành là chuyện ngoài dự đoán của ta.” Sở Dật nói xong liền cúi xuống nhìn vào Trữ Hoài Tĩnh. “Ngươi đã sớm biết là ta giả trang phương trượng đúng không?”

“Thì, ta lần đầu bắt mạch thì thấy vết chai do cầm đao ở trên tay ngươi, lúc tiểu sa di đến nói phương

trượng quy thiên thì ta biết trận ôn dịch lần này là do người giết đây!” Trữ Hoài Tĩnh không nhanh không chậm mà nói.

“Nguyên lai là kẻ hử đó.” Sở Dật khẽ cười nhìn vào Trữ Giác Phi, “Người tại lúc Tĩnh nhi chuẩn bệnh liền xuất hiện ở phủ nha là vì muốn nói ta biết người đã đến đây, mà lúc tin tức thân người bị thương được tung ra cũng là do người bày mưu?”

“Sở Dật, người xác thực rất thông minh, chỉ là người quá mức tự ngạo, Nhan Ngự Xuyên thượng tấu nói cho ta biết tại Hoài Dương thành xuất hiện tung tích của người, đây là nét bút hồng đầu tiên, người tưởng như ta đến Hoài Dương thành sau đó tái vì ôn dịch mà vây ta nơi đây, tính tốt lắm, chỉ là không ngờ ta liền thông suốt, quan viên Nhan Ngự Xuyên nguyên bản hay là người người thân thủ đề bạt vô luận thế nào cũng không có khả năng dùng chính tiền đồ của mình để lai hoán mạng người!” Trữ Giác Phi chậm rãi tới gần Sở Dật, thần sắc đã khôi phục như thường.

“Vậy người vì sao lại đích thân ra mặt?” Sở Dật kiến Trữ Giác Phi từng bước ép sát ngữ khí đã có chút bất ổn.

“Bởi vì ta muốn tự tay bắt được người!”

“Người đừng quên hắn còn đang nằm trong tay ta! Nếu người khác đều biết Dư quốc bệ hạ cư nhiên đối chính nhi tử của mình...” Chủy thủ của Sở Dật lại lần nữa kề sát cổ của Trữ Hoài Tĩnh.

“Ta vô duyên vô cớ trở thành quân cờ của các người, nhưng ta có hai vấn đề không rõ muốn giáo một phen!” Vẫn trầm mặt tức Trữ Hoài Tĩnh đột nhiên cắt đứt lời Sở Dật.

Sở Dật chỉ là tự giễu cười cười, không có nhiều lời, Trữ Giác Phi nhìn vào Trữ Hoài Tĩnh, trong mắt có nhất mạt tiêu điều khó phát hiện.

“Thương trên người người là thật, trúng độc cũng là thật, nếu chỉ đơn giản muốn cấp Sở Dật tin tức người thụ thương vậy cũng không cần mạo hiểm như thế! Người cũng quá nhập hỉ rồi!” Trữ Hoài Tĩnh nhìn về phía Trữ Giác Phi, nhân thần bình tĩnh vô ba.

“Nhắc tới thương này thì xác thực không phải là ta bày mưu tính kế, đây là chuyện ngoài ý muốn, hung thủ vẫn chưa tìm được!” Chuyện Trữ Giác Phi thương đúng là ngoài ý muốn, hắn cũng không rõ người ám sát mình rốt cuộc muốn làm gì?

Trữ Hoài Tĩnh ngược lại hơi cúi đầu, thanh âm trầm lại: “Lưu Tích Vũ là người làm bị thương đúng không? Nàng tựa hồ không gây cản trở cho người sao người phải làm vậy?”

“Bởi vì ả không biết lượng sức mà bám theo người, không biết an phận!” Âm thanh Sở Dật mang theo phần nộ, không cần thận mà để tại cổ gian của Trữ Hoài Tĩnh xuất ra một đạo vết máu.

Trữ Hoài Tĩnh chậm rai nhắm mắt, tái mở mắt thì trong nhãn thần là một mảnh thanh minh, trong đám đông, một nhóm cao thủ ẩn thân bước ra, vây quanh Sở Dật.

“Người muốn làm gì? Buông tứ ca ra!” Trữ Hoài Xa rốt cuộc không chịu nổi mà rút ra trường kiếm bên hông, nhất thời xông đến.

Chuyện xấu phát sinh trong nháy mắt, Trữ Hoài Tĩnh tránh khỏi Sở Dật, trong tay lóe ra ngân quang, một thanh ngân châm đâm vào tay hắn, cảm giác tê dại nhanh chóng tập thượng toàn bộ cánh tay, thanh chủy thủy rơi xuống.

Trữ Hoài Xa ngay lúc Trữ Hoài Tĩnh tránh khỏi liền cấp tốc phóng đến, bả Trữ Hoài Tĩnh hộ ở sau người, Triệu Ngôn Chi tại một trần điều tức cũng đã khôi phục, hấn nhanh chóng trạm đao bên người Trữ Giác Phi.

Một hồi ác chiến cũng không thể tránh được, tại Trữ Hoài Xa ra lệnh, nhóm tiến thủ toàn bộ giương cung, cấp tốc vọt tới người Sở Dật, người bảo vệ bên người của hắn đánh rớt tên bay, bên tai chỉ có thể nghe thấy những âm thanh ‘lả tả’.

Trữ Hoài Xa rút khỏi vòng vây, nhưng tại lúc này, một mũi tên tiến thẳng vào Trữ Hoài Tĩnh, mắt thấy mũi tên lao tới, Trữ Hoài Xa đang chuẩn bị rút kiếm, mảnh chỉ treo chuông, Triệu Ngôn Chi đã bắn ra trường kiếm, vung tay cắt thành hai đoạn, trường kiếm ‘đình’ một tiếng cắm vào cánh cửa đỏ thẫm.

Thế nhưng nguy hiểm chưa hết, Trữ Giác Phi cũng không biết thế nào, trong nháy mắt đến bên Trữ Hoài Tĩnh bảo hộ hấn vào lòng, hơn mười thanh ngân châm lóe sáng bất chấp tất cả đâm vào lưng của Trữ Giác Phi. Nếu không phải Trữ Giác Phi chống đỡ thì tàn bộ ngân châm đã phóng thẳng vào ngực của Trữ Hoài Tĩnh.

Tránh khỏi màn tranh đấu, Triệu Ngôn Chi cấp bước kiểm tra vết thương của Trữ Giác Phi lại bị Trữ Hoài Xa một kiếm thứ phá hõm vai, Sở Dật còn lại đứng một bên cười to, cười đến nước mắt cũng chảy ra ngoài.

“Trữ Giác Phi a Trữ Giác Phi, uống cho người thông minh một đời mà lại đi vào kết cục như vậy, hiện tại cho dù ta có chết cũng có thể nhắm mắt, cả đời này người nhất định sẽ sống trong dày vò, trọn đời không yên ổn!”

Thanh kiếm trong tay Sở Dật nhắm thẳng vào Trữ Giác Phi mà đâm tới, tại mũi kiếm cách ly ngực trái một tấc hấn đã bị một thanh kiếm khác đâm vào ngực, chủ nhân của thanh kiếm kia chính là người huynh đệ cùng hấn chiến đấu lâu nay.

“Trữ Giác Phi, ta so ra kém người...” Sở Dật còn không nói xong đã thẳng tắp mà ngã xuống đất, khoe miệng như trút được gánh nặng mà hiện ra tươi cười.

Sở Dật chết, nguy cơ toàn bộ giải trừ, Trữ Giác Phi ngã vào lòng của Trữ Hoài mà lâm vào hôn mê, Triệu Ngôn Chi quy ở bên cạnh, huyết vẫn tuôn rơi, Trữ Hoài Tĩnh tự thủy chí chung đều là một diện mặt vô

biểu tình, hờ hững đứng nhìn tất cả, phản phát những chuyện trước mắt đều cùng hẩn không có quan hệ.
<ins class="adsbygoogle">

39. Quyển 2 - Chương 19: Nguyên Điểm

Hơn mười ngàn châm tẩm độc xuyên thấu, độc được tên gọi ‘Ràng buộc’, cùng vết thương lần trước của Trữ Giác Phi giống nhau như đúc, chỉ là lần này nguy hiểm hơn nhiều.

Sở Dật đã chết, những người còn lại đều đã thúc thủ đả cầm, Triệu Ngôn Chi bị Trữ Hoài Xa giam vào đại lao, Trữ Giác Phi tại Trữ Hoài Tĩnh khẩn cấp cứu trị, cuối cùng cũng vượt qua nguy hiểm, chỉ là lần này bị thương cộng thêm lần trước thương chưa khỏi hẳn khả sẽ mất một thời gian dài mới bình phục được.

Mọi chuyện đều đã xử lý thỏa đáng, Trữ Hoài Tĩnh cự tuyệt Trữ Hoài Xa nhượng hẩn lưu lại phủ nha, một người trở về khách ***, Trữ Hoài Tĩnh sớm đoán được hôn lễ lần này sẽ không như vậy thuận lợi. Lưu Tích Vũ trước đó đã được hẩn đưa đến một am tự ngoài thành Hoài Dương, tính mệnh vô ưu, chỉ là Trữ Hoài Tĩnh như thế nào cũng không nghĩ tới Sở Dật đối với hẩn chấp niệm như vậy.

Mà càng thêm nhượng hẩn bất khả tư nghị đó chính là Trữ Giác Phi không để ý bản thân mà liều mình cứu hẩn.

Nguyên bản hỉ yến náo nhiệt nay đã trở thành giáo tràng Tu La, dân chúng ở Hoài Dương thành đều một mảnh thổn thức, Trữ Hoài Tĩnh ăn vận một thân hồng sắc lễ phục, những người đi đường thấy hẩn đều không tự giác mà phải tránh ra.

Sắc trời xanh lam trong suốt, không khí nhàn nhạt diễm hương, bên tai chợt nghe tiếng rao trầm bổng du dương...

Trữ Hoài Tĩnh trở lại khách ***, nằm bẹp trên giường, không khí tràn ngập mùi hương của cây phật thủ... Quen thuộc như vậy... Xa lạ như vậy...

“Hữu Trữ, chúng ta là phụ tử, phụ tử, người hiểu không?”

“Chúng ta trên người chảy cùng huyết thống...”

“Chúng ta đây là loạn luân người biết không?”

“Đồng tính vốn là chuyện thường, loạn luân thì có gì ngại?”

“Ta yêu người, còn có gì không được sao?”

“Lão thiên gia, người nói cho ta biết, Ta Trương Hữu Trữ rốt cuộc làm sai cái gì? Ngay cả hạnh phúc nhỏ nhoi của ta mà người cũng phải đoạt mất?”

Gió từ ngoài cửa thổi đến, trong phòng lùa mỏng phi dương, trên bàn ngọn nến lạng lẽ chảy xuôi cho đến khi tiêu thất...

Trữ Hoài Tĩnh mở to đôi mắt nhìn về phía trước, trong mắt là một mảng hồ hững cùng trống rỗng... Ngực thiếu khuyết giống như bị người đào một khoảng, nguyên lai đau lòng là như thế, không nhức nhối nhiều, chỉ là thật sâu cảm thấy mê muội...

“Tĩnh nhi, một ngày kia ta muốn cùng người du hạ non sông, cùng nhau ngắm mặt trời mọc...”

“Tĩnh nhi, kiếp này cho người, không gì cầu mong!”

“Tĩnh nhi, không nên gọi phụ hoàng, nếu có thể, ta không muốn làm phụ hoàng của người...”

“Hoàng thượng, người bắt năng lưu lại tứ hoàng tử, các người vậy cùng một chỗ là chuyện không thể nào...”

“Hoàng thượng, tứ hoàng tử là yêu nghiệt đầu thai chuyển thế, thỉnh hoàng thượng thứ tử...”

“Phụ hoàng, nếu có kiếp sau ta còn muốn làm con người, cùng người hòa cùng một chỗ...”

“Phụ hoàng, người nghe cho kỹ, ta đối với người yêu không hối hận...”

Nhiều như vậy ký ức, nhiều như vậy chuyện cũ trước kia, thoáng cái đều một mảnh hòa tan trong đầu, nguyên lai sự ràng buộc của hắn đã sâu như vậy...

Sâu đến mức hủy thiên diệt địa...

“Ta cho người cơ hội cuối cùng, ta cho người lần nữa trở lại nhân gian, ái hay không ái đều là do người, các người đời đời kiếp kiếp luân vi phụ tử, vĩnh bất siêu thoát!”

Sao phải trốn chạy khi cuối cùng ta vẫn ở nguyên điểm, vì sao người không buông tha ta, mặc kệ một ngàn năm trước hay một vạn năm sau đều không thoát khỏi số mệnh an bài, chúng ta vĩnh viễn đều là kết cục như vậy... <ins class=“adsbygoogle”

40. Quyển 2 - Chương 20: Vãng Tích

“Ba ba, ngày mai là sinh nhật con, ba trở về sớm một chút nga!” Một đứa bé tám tuổi ngồi ở trên ghế, tay cầm điện thoại mà lộ ra vẻ tươi cười xán lạn.

“Hảo, ba ngày mai nhất định trở về, Hữu Trữ có hay không nghe lời mẹ nói?” Đầu dây bên kia truyền đến một âm thanh trầm thấp, ngôn ngữ tràn đầy sủng nịch.

“Con rất nghe lời a, con đều ăn đúng giờ, thầy giáo hôm nay còn khen con ni!” Cánh tay béo đô đô giao trứ dây điện thoại.

“Ba biết cục cưng của chúng ta là ngoan nhất, ba ba còn muốn họp, buổi tối cấp con gọi điện có được hay không?” Nam nhân bên kia kiên trì hỏi.

“Vậy được rồi, ba ba không được đổi ý nga!” Hữu Trữ có chút thất vọng thuyết.

“Ân, na, cục cưng thân ba ba một chút!” Nam nhân bên kia tỏ vẻ hài lòng.

‘Ba...’

Buông lời điện thoại, tiểu nam hài ngồi tựa vào chiếc sofa rộng thùng thình, cạo đầu nho nhỏ một mực cúi thấp, thoạt nhìn đáng thương cực kì...

“Ta muốn gặp phụ hoàng, người không nên ngăn ta!” Một hài đồng ăn vận hắc sắc cẩm phục đứng trước tiểu thái giám thuyết.

“Bệ hạ đang ở bên trong phê duyệt tấu chương, tứ hoàng tử lúc sau trở lại được không?” Tiểu thái giám ngồi xổm xuống, cười lạnh nói.

“Vậy được rồi...” Tiểu hài đồng tựa hồ có chút thất vọng, phần nộ chuẩn bị ly khai.

“Tĩnh nhi, người vào đi.” Một đạo âm thanh có chút bất đắc dĩ vang lên, tiểu nam hài vui vẻ lướt qua tiểu thái giám đi vào đại điện.

“Phụ hoàng...” Âm thanh hài tử đặc biệt nhuần nhu làm cho người ta bất giác vui vẻ.

Ngồi trên ngực án là một nam tử trẻ tuổi, một thân bạch sắc trường bào, tay áo dùng tơ tú trứ trúc đào, hương thơm phật thủ nhàn nhạt phiêu tán.

“Tĩnh nhi, tìm trầm là gì?” Bạch y nam tử mỉm cười nhìn về phía hải đồng.

Tiểu nam hải có chút không ý tứ cúi đầu thuyết: “Ta nhớ phụ hoàng, phụ hoàng đã vài ngày không đến Bích Vân cung xem ta.”

“Tĩnh nhi, đến đây!” Nam tử vẫy tay kêu gọi, tiểu hải đồng nhất thời vui vẻ chạy đến bên cạnh, bạch y nam tử ôm lấy hắn đặt ở trên đùi, xoa xoa tóc mà thuyết: “Phụ hoàng bận bịu công việc, còn Tĩnh nhi lại rảnh rỗi như vậy.”

“Ta sẽ không quấy rối phụ hoàng, ta ở cạnh phụ hoàng được không?” Hải đồng không dám nhìn vào gương mặt của bạch y nam tử, chỉ là cúi đầu nhẹ nhàng hỏi.

Bạch y nam tử có chút bất đắc dĩ cười nói: “Được rồi!”

“Ân.” Như chiếm được món hời lớn, hải đồng cười đến rạng rỡ.

“Tứ ca, người tỉnh tỉnh, tứ ca...” Trữ Hoài Xa không biết đã đến khách *** từ bao giờ, Trữ Hoài Tĩnh tuy đang ngủ say trên giường nhưng vô luận lay đến thế nào người vẫn không tỉnh. Trữ Hoài Xa cuối cùng tát hắn một cái.

Trữ Hoài Tĩnh lúc này mới từ trong mộng mà chậm rãi mở mắt, nhãn thần là một mảnh thanh minh, hắn thấy Trữ Hoài Xa thì ngồi dậy hỏi: “Làm sao vậy?”

“Phụ hoàng thổ huyết!” Trữ Hoài Xa nhú chặt mày, có chút lo lắng nói.

Ai biết Trữ Hoài Xa vừa dứt lời thì Trữ Hoài Tĩnh đã vội chạy đi, một đường đi tới phủ nha, thẳng vọt tới gian phòng, Trữ Giác Phi nằm ở trên giường, sắc mặt tái nhợt gần như trong suốt, đôi môi một màu đỏ thẫm, tựa hồ có thể xuất huyết bất cứ lúc nào, bạch sắc đơn bào loang lổ vết máu.

Trữ Hoài Tĩnh không ngừng tự nói với mình phải giữ lãnh tĩnh thể nhưng thân người lại không tự chủ được mà trở nên run rẩy, hắn chậm rãi cầm lấy tay của Trữ Giác Phi, tinh tế bắt mạch, cảm giác mạch đập bình ổn, trong một khắc Trữ Hoài Tĩnh thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn người đang nhắm chặt mắt nằm ở trên giường, ngón tay hắn có chút run rẩy mà chạm lên gương mặt đối phương, mấy kiếm khe khẽ nhếch, cái mũi tú đỉnh, đôi môi mềm mại, tất cả đều hệt như trong trí nhớ.

“Phụ hoàng...” Tiếng nói mang đầy tang thương kèm theo một tiếng thở dài chất đầy phiền muộn.

Đau đớn này, thống khổ này, ta một người chịu đựng là tốt rồi.

Ta không muốn chúng ta lại dẫm vào vết xe đổ...

Ta chỉ cần biết người bình an là tốt rồi...

Ta không thể ích kỉ đem người kéo vào vạ kiếp bất phục...

Người không nên vì tình này mà trở nên khổ sở...

Thế nhưng ta tả chạy hữu trốn cũng không thoát khỏi sự vây khốn này...

Quân sinh ta chưa sinh, ta sinh quân đã lão

Hận không sinh đồng thời, ngày ngày cùng quân hao

Ta sinh quân chưa sinh, quân sinh ta đã lão

Ta xa quân chân trời, quân cách ta góc bể

Ta sinh quân chưa sinh, quân sinh ta đã lão

Hóa điệp đi tìm hoa, đem về đậu cỏ thơm. <ins class="adsbygoogle">

41. Quyển 2 - Chương 21: Mộng Mạnh

Gió nhẹ nhàng vung lên bạch sắc sa mạn, phản phát như đã ngàn ngày, trăng lạnh nhô lên cao, gió mát thổi vụn lý, trong viện, nhất trì bạch liên yêu kiều đứng thẳng, hương thơm nhàn nhạt theo gió vào phòng, hòa quyện cùng mùi hương của cây phật thủ lan tỏa khắp nơi.

Trữ Hoài Tĩnh tựa như tên của hắn giống nhau, mắt phượng dài nhỏ chăm chú nhìn vào Trữ Giác Phi, thâm tình lưu luyến đều khắc thật sâu trên gương mặt này, làm cho người ta cảm thấy nhàn nhạt đau đớn, nhàn nhạt tiếc thương. Chớp mắt một cái đều đã vạn năm!

Trữ Hoài Tĩnh vẫn nắm chặt bàn tay của Trữ Giác Phi, hắn sợ một khi mình buông lỏng thì sẽ không nắm lại được nữa, sống uống thời gian hai mươi năm, hiện tại có đúng hay không nên trở về như cũ?

Không khí đột nhiên có chút động, mí mắt của Trữ Giác Phi nháy nháy rồi chậm rãi mở ra, nhãn thần có chút mơ hồ, mang theo một tia mệt mỏi rồi.

Trữ Hoài Tĩnh đột nhiên câu dẫn khéo môi, mặc dù không phải lần đầu thấy Trữ Giác Phi như vậy nhưng là cũng đã thật lâu, tất cả tựa hồ đều như lúc xưa. Không có bất luận biến hóa gì.

“Người tỉnh?”

Trữ Giác Phi thấy rõ người ngồi bên cạnh, hần đột nhiên giãy khỏi tay của Trữ Hoài Tĩnh, đôi mày bắt giác nhíu chặt: “Người như thế nào lại ở chỗ này?”

“Người còn nhớ rõ người giúp ta cản lại ngân châm của Triệu Ngôn Chi không?” Trữ Hoài Tĩnh kiến Trữ Giác Phi nhíu mày liền có chút vô thức hỏi.

Trữ Giác Phi trầm tư một hồi liền thuyết: “Ta biết, không có việc gì thì người mau ra ngoài đi.”

Trữ Hoài Tĩnh không nghĩ đến Trữ Giác Phi lại ngang nhiên nói như vậy, hần biết mình sai thế nhưng tâm vẫn có chút đau đớn: “Ta điều không phải cố ý gạt người...”

“Ta nghĩ yên lặng một chút, người trước đi ra ngoài đi.” Trữ Giác Phi trở mình, đưa lưng về phía Trữ Hoài Tĩnh, không thèm nói tiếp.

Trữ Hoài Tĩnh muốn nói gì đó lại thôi, vẫn là nên ngậm miệng, hần chậm rãi đứng lên, ly khai gian phòng, bạch sắc bố y đứng giữa đêm tối thoát nhìn có chút bắt mắt, vóc người thon gầy lại càng trở nên đơn bạc, tựa hồ chỉ cần đẩy nhẹ liền có thể ngã gục.

Bên ngoài gió lạnh, hoa hoa tác hưởng, Trữ Hoài Tĩnh đến bên liên trì, hần gồi trên thềm gạch, lá sen theo gió dập chồn nhưng vẫn giang rộng như muốn che chắn gió vũ cho đóa hoa bên trong.

Gió thổi tung vạt áo, những lọn tóc đen dài cùng trở nên mất trật tự, khuôn mặt trắng bệch không chút huyết sắc, ngón tay nhẹ nhẹ đè lại ngực trái, bên trong như có cái gì đè lên tâm hần.

“Ba, con thích ba.” Trương Hữu Trữ nay đã trở thành một thiếu niên, hần hướng Trương Tĩnh Phong đang định ra ngoài mà hô.

“Ba cũng thích con.” Trương Tĩnh Phong tựa như chỉ nói cho có lệ.

Trương Hữu Trữ đi đến bên cạnh Trương Tĩnh Phong, hần xuất ra dũng khí mà thuyết: “Con nói thích ba đều không phải cái dạng này, không phải là tình cảm của một đứa con đối với ba mình, con là yêu ba a!”

Trương Tình Phong có chút không dám tin, thân thể hắn trở nên cứng ngắc, thời gian phảng phất trôi qua nhất khắc, hắn đi đến bên cạnh Trương Hữu Trữ mà sùng nịch nhu nhu mái tóc: “Sỏa nhi, nói cài gì ni? Ba phải đi làm đây, có chuyện gì thì kêu mẹ, không nên suy nghĩ miên man!”

Trương Hữu Trữ đột nhiên ôm chầm thắt lưng của Trương Tình Phong mà hô: “Ba, ba đừng đi, con thực thích ba, con không có suy nghĩ miên man, con đã không còn là một đứa nhỏ, vì sao không tin con ni?”

“Hữu Trữ, buông tay!”

“Không buông!”

Trương Tình Phong đột nhiên xoay người, vung lên bàn tay, một tiếng vang lan khắp căn phòng, hắn thật lớn tiếng đóng cửa.

Trương Hữu Trữ ôm mặt, ngồi bệt xuống đất: “Con thực thích ba a...”

Những ký ức đột nhiên tràn ngập, tâm tình tựa hồ đều đã chết lặng, không còn thuộc về chính mình, dường như chỉ có hơi thở này là thứ duy nhất chứng minh chính mình còn sống.

Ánh trăng đột nhiên tiêu thất tại trời, không gian thoảng cái tối sầm, chốc lát cuồng phong gào thét, mưa to tầm tã rơi xuống, đánh vào bên người Trữ Hoài Tĩnh, liên hoa trở nên chìm nổi, tựa như tâm tính phập phồng của hắn.

Mưa rơi gió thổi này là vì ai? <ins class=“adsbygoogle”

42. Quyển 2 - Chương 22: Tâm Thương

Mưa rơi tầm tã, một điểm rồi lại một điểm rơi xuống, Trữ Hoài Tĩnh đứng giữa mưa to, trên người bạch sắc bố y cũng đã sưng nước, kiện áo đơn bạc dán lấy thân thể, bó buộc thân ảnh thon gầy. Mái tóc đen dài cũng trở nên ướt đầm, thẳng tắp trụ ở trên lưng.

Hoa sen trong ao bất chấp gió mưa, thủy chung kiên trì tư thái, nước mưa rơi trên đài sen, âm thanh ‘bùm bùm’ một chút lại một chút đánh vào lòng người.

“Tứ ca, mưa lớn như vậy sao ngươi còn đứng đây?” Trữ Hoài Xa hô vang sau lưng, thanh âm mơ hồ mang theo một ý quan tâm. Chiếc dù lam sắc xòe rộng, cản lại mưa rơi.

Trữ Hoài Tĩnh không có trả lời, hắn chăm chú nhìn về viễn phương, nhãn thần không chút tiêu cự, bất quá chỉ là một mảng hồ hững, một loại trống rỗng không nói nên lời.

“Tứ ca, người làm sao vậy?” Trữ Hoài Xa ngày càng không hiểu nổi con người này, hắn tựa như một điều bí ẩn, càng thâm nhập, càng vô pháp lý giải.

Trữ Hoài Tĩnh đột nhiên xoay người, nhìn vào Trữ Hoài Xa, thần sắc bình tĩnh mà thuyết: “Hoài Xa, ta và người hồi cung.”

Trữ Hoài Xa sửng sốt một hồi mới tiêu hóa được lời của Trữ Hoài Tĩnh, hắn nắm lấy tay áo của Trữ Hoài Tĩnh mà thuyết: “Thực sự sao? Tứ ca, không cho người đối ý, người trở lại ngụ ở phủ đệ của ta, ta có thể hảo hảo mà bảo hộ người.

Trữ Hoài Tĩnh không có nói gì, chỉ là cười cười, sau đó xoay người ly khai liên trì, Trữ Hoài Xa nhìn vào bóng lưng của tứ ca, hắn phát hiện tứ ca mình có chỗ nào đó bất đồng.

Dương quang chiếu vào gian phòng, Trữ Giác Phi dần dần tỉnh dậy, hắn quan sát bốn phía, phát hiện Trữ Hoài Tĩnh đang ngồi tựa bên giường mà ngủ, khuôn mặt an bình, khóe miệng hoàn lộ nhất mạt tiếu ý.

Bất giác vươn tay chạm vào nhưng đến giữa đường hắn vội thu về, chưa từng nghĩ tới thiếu niên trầm tĩnh cơ trí này lại là nhi tử của mình, còn nhớ rõ lần đầu gặp nhau hắn cũng thấy quen mặt, nghĩ đến những việc lúc trước không hiểu hiện tại tất cả đều có thể lý giải, bởi vì bọn họ chính là phụ tử!

Trữ Giác Phi chưa từng nghĩ đến hai từ này lại đáng ghét như vậy, hắn cư nhiên lại đối chính nhi tử của mình mà có ý nghĩ không an phận, hắn cả đời kiệt ngạo bất tuân, bất úy lễ pháp, nhưng tái thế nào loạn luân cũng là chuyện vô cùng hệ trọng.

Trữ Giác Phi chưa từng như vậy ảo não, hắn có chút bực mình lay tỉnh Trữ Hoài Tĩnh, bị lay dậy, Trữ Hoài Tĩnh mở mắt, nhãn thần nhìn về phía Trữ Giác Phi chế nhạo nói: “Cảm giác thế nào?”

“Người thế nào lại ở chỗ này?” Trữ Giác Phi bắt giác mà nhú mày.

“Ta lo lắng nên ở đây thủ trụ.” Trữ Hoài Tĩnh tuy đối sự lãnh đạm của Trữ Giác Phi có chút thương tâm nhưng vẫn như cũ cường thanh mà cười nói.

Trữ Giác Phi thiếu chút đã bị dáng vẻ tươi cười kia đầu độc, nhưng chỉ trong nháy mắt mà thôi: “Ta nhớ rõ, Mộc đại phu mấy hôm trước còn kỳ ta như rắn rết, thế nào hôm nay lại như vậy ân cần?”

Đối lời gây sự của Trữ Giác Phi, Trữ Hoài Tĩnh cả người biến lạnh, nhưng chỉ là cười nói: “Ta là...”

“Là sợ ta biết thân phận của người, biết người đường đường là Dư quốc tứ hoàng tử, nhi tử của ta?” Trữ Giác Phi không cho Trữ Hoài Tĩnh cơ hội biện luận, hắn cường thế nói.

“Ta biết mình giấu diếm là sai thế nhưng người bắt nạt cứ như vậy định tội ta, dù sao cũng nên cho ta cơ

hội biện bạch.” Kinh qua lưỡng thế, cái dạng sóng gió gì mà hắn chưa từng gặp qua, có chuyện gì mà làm hắn bất an.

Hắn biết vô luận mình có giải thích thế nào cũng đều không bỏ qua được quan hệ của bọn họ, chẳng lẽ phải nói là ta không muốn người bị tổn thương, chẳng lẽ ta không nói cho người người cũng không nhận ra, hắn nghĩ lần này mình cũng không có biện pháp thuyết phục được Trữ Giác Phi. <ins class=“adsbygoogle”

43. Quyển 2 - Chương 23: Hồn Độn

“Cơ hội biện bạch? Người nếu chưa chết vì sao không quay về Dư quốc, người biết rõ ta là ai nhưng lại vờ như không biết, thời gian dài như thế chẳng lẽ không có được một cơ hội để nói rõ hay sao?” Trữ Giác Phi lạnh lùng nhìn Trữ Hoài Tĩnh, nhãn thần lạnh băng không mang chút ôn độ.

“Ta... ta...” Đối việc gây sự của Trữ Giác Phi, Trữ Hoài Tĩnh không biết nên giải thích thế nào, chỉ có thể lộ ra vẻ mặt tái nhợt đứng ở một bên.

“Không nói được sao, người đây là tội khi quân biết không?” Trữ Giác Phi nhìn vào vẻ mặt trắng bệch của Trữ Hoài Tĩnh, ngực tuy rằng khó chịu nhưng vẫn ép buộc chính mình tỏ ra băng lãnh.

“Vậy người định xử ta tội gì? Tru di cứu tộc, diệt sạch cả nhà?” Trữ Hoài Tĩnh nhìn Trữ Giác Phi, trên mặt lộ ra vẻ tức giận, đáy mắt tràn đầy ý khiêu khích, thế nhưng nếu chăm chú nhìn kĩ sẽ thấy bàn tay hắn nắm chặt, móng tay dường như đã đâm sâu vào trong.

“Người đi ra ngoài!” Trữ Giác Phi không nghĩ tới Trữ Hoài Tĩnh lại đột nhiên thay đổi, trong khoảng thời gian ngắn ngọn lửa lại bùng lên, nguyên bản tâm tình phiền toái hiện tại như có khối đá đè nén.

Trữ Hoài Tĩnh cũng không nhìn Trữ Giác Phi nữa, hắn cũng không quay đầu mà ly khai gian phòng, đưa tay đóng cửa thật mạnh. Trữ Giác Phi có chút vô lực mà nằm xuống giường.

Trong lòng hắn không ngừng tự nhủ bọn họ chính là phụ tử, trên người có cùng huyết thống, bọn họ đã một lần làm sai, bắt nạt tái thêm một lần, chuyện này nên tới hồi kết thúc.

Trữ Hoài Tĩnh rời khỏi gian phòng nhưng cũng không đi xa, hắn đứng trước cánh cửa mà trở nên bồi hồi, đã từng nghĩ đến rất nhiều giả thuyết, nhưng không ngờ Trữ Giác Phi lại trở nên như vậy.

Hắn cùng người kia vĩnh viễn cũng không thể vượt qua được sợi xích này, Trữ Hoài Tĩnh có chút tự giấu mà cười, bầu trời xanh biếc, vạn lý không mây, ánh dương có chút chói mắt, lão thiên cho hắn cơ hội này rốt cuộc là vì sao?

Vì sao muốn hắn mang theo kí ức? Nhượng hắn một lần nữa biết được kết cục...

Ánh dương gắt gao soi sáng, không khí làm cho người ta có chút hít thở không thông, chứa đầy cảm giác bất an... Hẳn nên nghỉ ngơi một chút...

Bạch sắc thân ảnh lay động tựa như cánh bướm, chỉ nghe một tiếng vang thật lớn bóng trắng liền tiêu thất, gương mặt thủy chung bình tĩnh nay mang theo một tia khổ sở, đôi môi không cất nên lời.

Trong khung cảnh tăm tối đột nhiên xuất hiện nhất mạng tia sáng, dương quang có chút chói lóa làm người ta không mở mắt nổi...

“Tĩnh nhi, người oán ta sao?” Oán? Như thế nào lại oán ni? Chỉ là có chút tiếc nuối, tiếc nuối mà thôi...

“Hữu Trữ, ba ba xin lỗi con...” Vĩnh viễn không thể nói với ta ba chữ, ba chữ này so với ta không thương người người càng khó có hơn...

“Tĩnh nhi, nếu có kiếp sau, chúng ta không nên tái làm phụ tử...”

“Hữu Trữ, đời này chúng ta chính là phụ tử, bất khả thay đổi... Chỉ mong kiếp sau, bắt duyên phụ tử...”

Phụ tử! Kỳ thực nó có quan trọng gì ni? Chỉ cần thật tình với nhau thì hà cớ gì cứ phải tính toán? <ins class=“adsbygoogle”

44. Quyển 2 - Chương 24: Phập Phồng

Ngoài cửa sổ, mưa không ngừng rơi, không khí mang theo nhàn nhạt hương thơm. Trong phòng, bạch sắc sa mạn theo gió đập chồm.

Không khí thật rất an tĩnh, mùi hương của cây phật thủ phiêu tán nơi nơi trấn an những tâm tình bất tĩnh, Trữ Hoài Xa một thân hồng sắc trường bào đi qua đi lại, mái tóc đen dài theo từng bước đi mà trở nên phập phồng.

Hắn cả người thập phần nôn nóng, nhãn thần chăm chú nhìn vào người phía sau sa mạn, vì cách một tầng lụa mỏng nên gương mặt trông như trắng bệch, duy độc đôi môi đỏ bừng như máu.

Nhìn người kia an tĩnh nằm trên giường lớn, khuôn mặt Trữ Hoài Xa không có biện pháp bỏ qua sợ hãi, loại sợ hãi này nhượng hẳn nhớ tới nhiều năm trước đây khi thấy một mảnh phế tích tại Thiều An thành.

Một canh giờ trước hắn đi vào tiểu viện của Trữ Giác Phi, vừa bước vào sân liền thấy vị tứ ca mình tối coi trọng mang theo một loại hủy diệt mà ngã vào liên trì, bọt nước bắn lên tung tóe rồi nặng nề rơi xuống.

Hắn vội vã lao đến nhưng có một người nhanh hơn nhảy xuống, chỉ biết đó là một thân bạch y, người kia tận lực bồi tiếp... Loại tâm tình lúc ấy gần như làm chết tâm hắn.

Một thời gian ngắn nhưng tựa như rất lâu trôi qua, Trữ Giác Phi ôm Trữ Hoài Tĩnh từ liên trì bước lên, Trữ Hoài Xa chỉ có thể lảng lảng đứng đó, thậm chí có chút ngốc mà đứng nhìn, trong mắt chỉ còn lại hai thân ảnh bạch sắc đang lay động, băng vải trên cổ tay của Trữ Hoài Tĩnh cũng đều sưng nước, nhất thời huyết sắc nhiễm đỏ một tầng.

“Đi gọi đại phu.” Bên tai vang lên một đạo âm thanh lãnh đạm của Trữ Giác Phi, Trữ Hoài Xa lúc này mới tỉnh giấc mộng mà cuống quýt chạy đi.

Kinh qua mấy người đại phu luân phiên chẩn trị, họ cho ra kết luận: thân thể suy nhược nghiêm trọng, khí huyết bất thông, mệt nhọc quá độ, cần tĩnh dưỡng.

Nghe được lời chẩn trị, Trữ Hoài Xa rớt cuộc thở dài một hơi, còn Trữ Giác Phi chỉ là nhàn nhạt liếc mắt rồi xoay người ly khai, không mang theo một tia luyến tiếc, phẳng phất như một mảng vừa rồi chỉ là ảo giác.

Bên ngoài mưa trồn cả một buổi chiều, thẳng đến khi trời đã tối mới chậm rãi ngừng lại, trong phòng nhiên trứ bạch chúc, tia sáng có chút hôn ám, Trữ Hoài Xa ngồi ở bên cạnh, tỉ mỉ giúp Trữ Hoài Tĩnh lau đi mồ hôi lạnh.

Rốt cuộc là có chuyện gì đã kích mà nhượng tứ ca phải nhảy vào hồ, trước nay hắn vẫn nghĩ tứ ca là người rất kiên định, nhưng hiện giờ, tứ ca kỳ thực cũng rất yếu đuối.

Thế nhưng làm hắn nghi hoặc chính là những lời tứ ca nói trong lúc mê man, cái gì là “Phụ tử... bất phải ly khai...” Nhưng hắn cũng chỉ cho rằng đó là lời nói mơ màng của Trữ Hoài Tĩnh mà thôi.

Khi Trữ Hoài Tĩnh tỉnh lại đã là trưa của ngày hôm sau, ngoài cửa sổ dương quang có chút chói mắt, chúng xuyên thấu qua lớp sa幔 mà bao phủ lấy hắn, một cảm giác ấm áp làm cho người ta không nhìn được mà muốn hăm sâu, quyến luyến không thôi.

Hắn mở mắt, nhìn quanh bốn phía lạ lẫm, ngay tại nhuyển tháp là một Trữ Hoài Xa đang ngủ say. Đôi mắt nhìn chăm chăm vào cửa sổ, bên ngoài là một gốc liễu thật to, hôm nay trời không có gió, cành liễu chỉ là thật dài buông thả trên đất, miễn cưỡng che đi một ít ánh dương.

Hắn tỉnh té mà nghĩ chính mình vì sao lại ở chỗ này, hình như sau khi trải qua tranh chấp cùng Trữ Giác Phi hắn liền đến bên liên trì để mà giải sầu, thế nhưng trước mắt đột nhiên tối sầm, thân thể không chống trụ được mà ngã xuống dưới, trong ấn tượng, chính mình rất sâu rất sâu chìm vào hắc ám, hơn nữa thân thể tựa hồ đã bị một người rất quen thuộc ôm lấy, là ai nhỉ?

“Tứ ca, ngươi tỉnh?” Trữ Hoài Xa rất nhanh chạy đến bên Trữ Hoài Tĩnh mà hỏi: “Người như thế nào lại tuyệt vọng như vậy, tái như thế nào cũng không được nhảy vào liên trì, làm ta sợ muốn chết.”

Trữ Hoài Tĩnh có chút không giải thích được mà nhìn vào Trữ Hoài Xa “Nhảy vào liên trì?”

“Đúng vậy!”

“Ta chỉ cảm thấy choáng váng, không cẩn thận trượt chân mà thôi.” Trữ Hoài Tĩnh không nghĩ tới Trữ Hoài Xa lại cho rằng hắn muốn tự sát? Hắn sống lâu như vậy, tự sát cũng không phải chưa làm qua, chỉ là hiện tại hắn sẽ không tái làm điều ngu xuẩn như vậy, nói vậy thì người cứu hắn chính là Hoài Xa? Na, cảm giác quen thuộc đó là Hoài Xa sao?!

Vì sao có chút mất mát ni? Biết rõ là người nọ không có khả năng sẽ cứu hắn! <ins class=“adsbygoogle”

45. Quyển 2 - Chương 25: Buông Tay?

Kinh qua vài ngày nước mưa cọ rửa, toàn bộ Hoài Dương thành đều có cảm giác dục hỏa trùng sinh, không khí tựa hồ cũng là một cỗ trong veo.

Trữ Hoài Tĩnh sau khi tịnh dưỡng nhiều ngày cũng đã khôi phục nguyên khí, sắc mặt tuy rằng vẫn thiếu một ít huyết sắc nhưng là tinh thần khôi phục không ít. Trữ Hoài Xa luôn tìm biện pháp để thân thể hắn trở nên cường tráng hơn, nhưng dù có dùng biện pháp nào thì cũng không có hiệu quả.

Tại thời gian Trữ Hoài Tĩnh tịnh dưỡng, Trữ Giác Phi chưa từng đến xem qua, Trữ Hoài Tĩnh cũng không để ý, chỉ là kiên trì đến gần như bướng bỉnh mà dùng máu của mình để làm thuốc dẫn, mọi người xung quanh đều thật bất đắc dĩ.

Trữ Hoài Tĩnh vẫn đều trụ lại tiểu viện của Trữ Hoài Xa, nơi đây có một cây tường vi rất to, đóa hoa hồng sắc tựa như lửa cháy làm cho người ta một loại cảm giác thật nóng bỏng, hương thơm trên cánh hoa không ngừng lan tỏa nhưng cũng không che giấu được mùi hương nhàn nhạt của cây phật thủ trên người của Trữ Hoài Tĩnh.

Ánh mặt trời chiếu sáng tiểu viện, tuy nắng hè có chút chói chang nhưng không khí nơi đây vẫn rất mát mẻ, gió nhẹ lay động, vô hình xua đi cái khô nóng.

Trữ Hoài Tĩnh có thói quen đứng ở trong sân hóng mát, một thân thanh sắc bố ý ôm lấy thân hình thon dài, đai lưng bó buộc bên hông tạo nên cảm giác đơn bạc, tựa hồ chỉ cần nhẹ nhàng gấp lại là có thể chặt đứt.

Hắn chấp tay mà đứng, đôi mắt thu vào ánh lửa rực rỡ của hoa tường vi, mái tóc đen dài theo gió đung đưa, cả người thoạt nhìn tựa như tiên nhân không vướng chút bụi trần.

Toàn bộ hình ảnh vừa mang nét phương Đông, vừa mang nét phương Tây, tựa như một bức tranh thủy

mặc, tuy rằng đột ngột nhưng dị thường hài hòa.

Một trận tiếng chân gấp gấp chỉ trong chốc lát đã đánh vỡ sự tĩnh lặng nơi đây, thanh âm to rõ vang lên bên tai: “Tứ ca, phụ hoàng thuyết chúng ta ngày mai hồi cung.”

Gương mặt vô cùng điềm nhiên của Trữ Hoài Tĩnh trong nháy mắt có chút thất thần, sau đó hẩn chậm rãi xoay người lại, nhìn vào Trữ Hoài Xa một thân hồng sắc trường bào: “Nhanh như vậy?”

Trữ Hoài Xa ba bước đi hai bước, tiêu sái đến bên Trữ Hoài Tĩnh mà nói: “Phụ hoàng thuyết, chúng ta bên ngoài đã lâu, bất năng làm lỡ việc triều chính.” Trữ Hoài Xa cười, lôi kéo ống tay áo của Trữ Hoài Tĩnh, “Tứ ca, lúc ngươi trở lại sẽ ngụ ở Phi vương phủ a, ta nơi đó tự do tự tại, cũng có thể chiếu cố ngươi.”

Trữ Hoài Tĩnh sững nịch mà cười cười: “Ân.”

“Ta biết tứ ca thích nhất là ta.” Trữ Hoài Xa vui vẻ nhếch môi, lộ ra một hàm răng trắng tinh.

Trữ Hoài Tĩnh mỉm cười không nói gì, đúng lúc này, một gã sai vặt xông vài tiểu viện mà hô: “Phi vương điện hạ, bệ hạ muốn mời Mộc đại phu đến xem một lát.”

Trữ Hoài Xa mặt mày rạng rỡ nói: “Hảo, ta biết, ngươi lui xuống đi.” Nói xong, hẩn quay sang Trữ Hoài Tĩnh: “Tứ ca, phụ hoàng tuy rằng bình thường có chút hung hãn nhưng là một người tốt.”

“Ân.” Trữ Hoài Tĩnh cười, cùng đi đến tiểu viện của Trữ Giác Phi, đã vài ngày chưa có tới đây, mùi hương bạc hà vẫn như cũ mà tràn đầy, quện cùng hương thơm nhàn nhạt của những đóa liên hoa.

Gian phòng nơi đây có một số thị vệ trông giữ, gã sai vặt dẫn hẩn đi đến trước cửa rồi liền rời đi, Trữ Hoài Tĩnh đứng tại nơi đó, nhìn vào khung gỗ đồ thủy tạ khắc hoa dạng, thật sâu thở ra một hơi, hẩn chậm rãi mở ra, trong một khắc bước vào, Trữ Hoài Tĩnh có chút lỗi giác.

Trong phòng, tia sáng hôn ám, cửa sổ đóng kín, sa mạn bạch sắc tinh tế buông thả, không chút gợn bay.

“Ngươi đã đến rồi.” Âm thanh quen thuộc phiêu tán bên tai, mang theo một chút uy vũ hòa cùng lãnh đạm.

“Ân.”

“Tiến đến.” Trữ Hoài Tĩnh yên lặng mà lắng nghe thanh âm mang theo chút mệnh lệnh của Trữ Giác Phi, khóe môi hơi câu dẫn, hẩn vươn ngón tay trắng thuần kéo lên sa mạn.

Trữ Giác Phi một thân bạch sắc gấm vóc trường sam, mặt trên tú trứ những đóa hồng mai, mái tóc đen nhánh buông dài bên hông, hẩn nằm trên tháp thượng bên cạnh cửa sổ, một tay trứ cầm, nhân thân bằng

lãnh nhìn vào Trữ Hoài Tĩnh, khóe miệng khởi lên nụ cười tà mị.

“Hoài Xa nói với ngươi rồi phải không, chúng ta phải về cung.” Trữ Giác Phi vẫn như cũ duy trì tư thế kia, không chút động đậy, cũng không có nhượng Trữ Hoài Tĩnh ngồi xuống, cả hai một đứng một nằm, thoạt nhìn có chút không hài hòa.

“Ân, ta biết.” Trữ Hoài Tĩnh không chút biểu tình, chỉ là dùng một loại nhãn thần mang theo tiểu ý nhìn Trữ Giác Phi.

“Vậy ngươi cũng nên biết mình tại Dư quốc là một người đã chết, ngươi không còn là tứ hoàng tử nữa.” Trữ Giác Phi biểu tình bình thản, nhãn thần nhìn thẳng vào Trữ Hoài Tĩnh, nhiếp nhân tâm phách.

“Ta biết.” Thanh âm bình tĩnh không chút gợn sóng, tựa như hắn đã biết Trữ Giác Phi sẽ nói như vậy.

Trữ Giác Phi nghe thấy ngữ khí bình tĩnh của hắn thì ***g ngực đột nhiên dấy lên ngọn lửa, “Vậy ngươi dự định làm gì? Nhan Ngự Xuyên đã chết, ở đây cũng chưa tìm được người thích hợp, chi bằng ngươi thay hắn thống trị Hoài Dương thành là được rồi.”

Trữ Hoài Tĩnh vẻ mặt tái nhợt, không chút huyết sắc, “Vì sao?” Trữ Hoài Tĩnh ngữ khí trong nhất khắc có chút run, nhãn thần nhìn vào Trữ Giác Phi, tựa hồ muốn xác nhận lại lời này.

Trữ Giác Phi không để ý ánh mắt của hắn: “Không vì sao cả, ngươi có thể cự tuyệt, quyền quyết định nằm trong tay ngươi.”

“Ngươi biết ta hỏi đều không phải cái này!” Trữ Hoài Tĩnh đột nhiên có chút tức giận, Trữ Giác Phi lần đầu thấy hắn tức giận, bất giác có chút hoảng thần, trong ấn tượng, Trữ Hoài Tĩnh đều là lãnh đạm vô ba, cho dù đá rơi trên đầu cũng không mảy may rung động.

“Vậy ngươi muốn hỏi cái gì? Ta biết ngươi chịu khổ không ít, ta sẽ tận lực bù đắp...”

“Bù đắp cái gì? Ngươi nghĩ ngươi có thể bù đắp cho ta cái gì? Huống hồ ta căn bản không cần ngươi bù đắp, vốn muốn lãnh đạm mà sống vậy mà ngươi lại tìm đến ta, hiện tại lại thuyết lời này rồi cuộc là có ý gì?” Trữ Hoài Tĩnh cắt đứt lời nói của Trữ Giác Phi, có chút gây sự hỏi.

“Ngươi là biết ta có ý tứ gì, nếu ngươi nói ra quan hệ của chúng ta thì sẽ không tạo thành cái dạng hôm nay!” Trước giờ chưa từng có người lớn tiếng với hắn như vậy, không nghi ngờ gì nữa, Trữ Hoài Tĩnh là muốn khiêu khích tôn nghiêm của hắn.

“Hảo, đều là ta chuốc lấy, từ giờ trở đi, ta cùng ngươi không còn quan hệ, đường ngươi ngươi đi, đường ta ta về.” Trữ Hoài Tĩnh nói xong những lời này cũng không quay đầu lại mà tiêu sái bước đi, thế nhưng vừa ra đến cửa, một thị nữ đang định tiến lên đã đem hết chén được đựng đồ lên vạt áo của Trữ Hoài Tĩnh.

“Người đi kiêu gì, đôi mắt người để ở đâu, người có biết thuốc này chính là huyết của tứ ca, thân thể tứ ca đâu thể chịu nổi...”

“Hoài Xa, nàng cũng không phải cố ý, coi như hết.” Trữ Hoài Tĩnh nhìn vào Trữ Hoài Xa đang muốn bước vào.

“Các người đang nói cái gì?” Trữ Giác Phi đột nhiên từ trong phòng đi ra, nhìn vào chén được đã vỡ trên đất.

“Dược này chính là tứ ca dùng máu để làm thuốc dẫn, thân thể tứ ca yếu kém là vì như vậy, cái nô tài này như thế nào không để mắt...” Trữ Hoài Xa còn chưa nói hoàn đã bị Trữ Hoài Tĩnh quát lớn: “Câm miệng, không cần nói nữa.”

Trữ Giác Phi tựa hồ có chút khiếp sợ, hẩn nhìn Trữ Hoài Tĩnh về mặt ảo não liền quay sang người thị nữ và Trữ Hoài Xa thuyết: “Đều đi ra ngoài!” Dứt lời, hẩn liền kéo lấy ống tay áo của Trữ Hoài Tĩnh, ‘phanh’ một tiếng cánh cửa đóng sầm.

Trữ Hoài Xa không biết vì sao phụ hoàng lại tức giận đến thế nhưng nghĩ đến bọn họ dù sao cũng là phụ tử máu mủ tình thâm, phụ hoàng sẽ làm hại tứ ca nên cũng nghe theo mà lỵ khai. <ins class=“adsbygoogle”

46. Quyển 2 - Chương 26: Lưu Luyện

Cánh cửa đóng sầm ngay trong nháy mắt, Trữ Hoài Tĩnh đột nhiên có cảm giác căn phòng này ngày càng hắc ám, không khí trở nên ngưng tụ, làm cho người ta hít thở không thông.

“Cái gì thuốc dẫn, người làm cái gì?” Trữ Giác Phi mắt lóe hàn quang làm cho người ta cực độ hoảng sợ, Trữ Hoài Tĩnh cũng không muốn nhìn vào vẻ mặt lạnh băng của hẩn, hai tay chăm chú nắm cùng một chỗ, gắt gao cắn vào khoe môi.

Trữ Giác Phi kéo lên cổ tay của Trữ Hoài Tĩnh, trên ấy băng vải chỉ chút, mặt trên mơ hồ thăm lấy một tầng đỏ sẫm, Trữ Giác Phi nhìn vào thật lâu, sau đó trọng trọng thở dài một hơi.

“Không cần nghĩ phải hổ thẹn, đây là phương pháp giải độc cho người, bằng không ta há gì phải làm như vậy.” Trữ Hoài Tĩnh có chút mất tự nhiên nói.

“Ta có nói là mình hổ thẹn sao?!” Trữ Giác Phi đột nhiên buông ra cổ tay, ngón tay khơi mào chiếc cằm, đôi mắt chăm chú nhìn vào Trữ Hoài Tĩnh.

Trữ Hoài Tĩnh không có né tránh, lưỡng mắt tương giao, đối diện thật lâu, như là muốn bả đối phương khảm nhập vào lòng, Trữ Giác Phi đột nhiên cúi xuống hôn lên đôi môi kia, vẫn mang theo theo cảm giác

thô bạo, dục hỏa dâng cao, tựa như muốn đem người kia hòa nhập thành một.

Ngọn lửa le lói phút chốc dâng cao, hai người thân thể chặt chẽ phối hợp một chỗ, không còn một chút kẽ hở, cả hai tận lực giữa lấy đối phương, cảm nhận hơi ấm.

Trong phòng, mùi hương của cây phật thủ quỳen cùng mùi hương cơ thể nhàn nhạt lan tỏa, bạch chúc chậm rãi nhiên trứ thẳng cho đến khi tiêu thất, khói xanh miếu miếu, bạch sắc sa mạn nhẹ nhàng vũ động tựa như hai người dây dưa trên giường.

Trong phòng, nhất thời tràn ngập nồng đậm những vẻ kiều diễm.

Thời gian trôi qua, tương huê nằm ở trên giường, gương mặt của Trữ Hoài Tĩnh mang theo nhất mạt ửng hồng, môi có chút sưng đỏ, ngực kịch liệt phập phồng, nhưng nhãn thần một mẩu thanh minh.

“Tĩnh nhi, nếu như...” Trữ Giác Phi còn chưa nói hoàn Trữ Hoài Tĩnh đã tỵu ngắt lời: “Người không cần nói, ta biết.” Thanh âm tuy rằng bình tĩnh thế nhưng nhãn thần bất giác lóe ra, tựa như cực lực trốn tránh điều gì.

Căn phòng nhất thời an tĩnh đến đáng sợ, Trữ Giác Phi đang chuẩn bị mở miệng, ‘nếu như người nguyện ý cho ta thêm một cơ hội, thì dù đây có là loạn luân ta cũng sẽ cam lòng’, đã bị một trận đập cửa gấp gấp cắt đứt.

Trữ Giác Phi có chút tức giận nhìn ra phía ngoài: “Chuyện gì mà phải nhao nhao ồn ào!”

“Bệ hạ bớt giận, là như vậy, Lưu cô nương tại miếu am vừa nãy ngắt xỉu, đại phu bắt mạch nói là có thai nên phân phó tiểu nhân thông tri Mộc đại phu.” Gã sai vật trấn định nói nhượng hai người trong phòng có chút khiếp sợ.

Trữ Giác Phi thoáng cái liền đen mặt, “Đã biết, người lui ra đi.”

Sau khi gã sai vật đi, Trữ Hoài Tĩnh liền bước xuống giường, cầm lấy y phục rơi trên mặt đất mà mặc vào, hắn không dám nhìn tới Trữ Giác Phi, chỉ là cố gắng chỉnh tề y phục.

Trữ Giác Phi thủy chung trầm mặc không nói, lẳng lặng nằm ở trên giường mà nhìn Trữ Hoài Tĩnh mặc lại y phục rồi nhìn người kia đưa tay tùy ý buộc lại mái tóc.

Tự thủy chí chung cả hai đều không lên tiếng, thẳng đến khi đại môn đồ thẩm khép lại cũng không nói thêm lời nào, nếu như lên tiếng thì liệu kết cục có thể bất đồng hay không?

Ai cũng chưa từng nghĩ như vậy từ biệt liền cách nhượng hai người bỏ lỡ năm năm, có thể là lão thiên từ lâu đã an bài như thế.

Thăng đến nhiều năm sau đó hồi tưởng ngày này, tâm tư đau xót cũng bình phục, nếu sự tình trước kia đã vô pháp cải biến vậy thì chỉ có thể bất hảo hiện tại, tối thiểu lúc này ta còn có thể nắm lấy tay người. <ins class="adsbygoogle">

47. Quyển 2 - Chương 27: Năm Năm

Trữ Hoài Tĩnh một đường chạy thẳng đến miếu am, đây là nơi Phật môn thanh tịnh, Lưu Tích Vũ hiện tại là cái dạng này thì khẳng định sẽ bất năng lưu lại. Hắn khiến lui tiểu ni cùng gã sai vặt rồi một mình đi đến gian phòng.

Bên trong phòng ố sáng sủa, trên sàng gỗ, Lưu Tích Vũ đã tỉnh, một người cuộn lại thân mình, nhân thân trống rỗng, hoàn toàn không chú ý Trữ Hoài Tĩnh đang đến gần.

Trữ Hoài Tĩnh tọa đão trên giường, thân thủ vén lên vài lọn tóc của Lưu Tích Vũ thả ra sau tai, nhưng nàng nhẹ nhàng tách ra, lạnh lùng thuyết: “Người không nên đụng ta.”

“Tích Vũ, người...”

“Ta không nên đáp ứng người, ta bất năng mang theo nghiệt chủng này giao cho người.” Lưu Tích Vũ bình tĩnh mà cắt đứt lời của Trữ Hoài Tĩnh.

Trữ Hoài Tĩnh đột nhiên câu dẫn khéo môi: “Nghiệt chủng? Hài tử này sao? Hắn không có quyền tuyển trạch phụ mẫu, nếu như có thể tuyển trạch thì thế gian này tự sẽ không có nhiều bi kịch như vậy.”

“Người là muốn ta bỏ sinh hài tử?” Lưu Tích Vũ rút cuộc cũng có phản ứng, nàng ngẩng đầu lên nhìn Trữ Hoài Tĩnh, ánh mắt tràn đầy cừu hận.

Trữ Hoài Tĩnh kéo lên Lưu Tích Vũ, ôm nàng vào ngực, nhẹ giọng thuyết: “Sinh hạ hài tử, chúng ta cùng nhau nuôi lớn, hắn có quyền được sống.” Âm thanh của Trữ Hoài Tĩnh mang theo ma lực thật ôn nhu, Lưu Tích Vũ rút cuộc ghé vào vai hắn mà khóc lớn.

Trữ Hoài Tĩnh nhìn vào bức tường bạch sắc, trong mắt có loại tâm tình phức tạp, hắn biết sinh mệnh của mình về sau đã không chỉ một người, trên vai hắn còn có trách nhiệm, hắn còn có người nhà.

Lúc sau, Trữ Hoài Tĩnh mang theo Lưu Tích Vũ trở về Hoài Dương, Trữ Giác Phi đã cùng thuộc hạ trở về, không lưu lại câu nào, phẳng phát tiền khắc lưu luyện triển miên chỉ là một thoáng mộng đẹp. Gã sai vặt giao cho Trữ Hoài Tĩnh một đàn mộc tiểu hạp, bên trong là khối ám hồng noãn ngọc, còn có chỉ giản.

“Tứ ca, nếu người mệt mỏi thì nên nghỉ ngơi đi, trở về nhà.”

Trữ Hoài Tĩnh chăm chú nhìn vào noãn ngọc trong tay, hắn không nên hy vọng vào thân tình thiên gia, nhưng tối thiểu hiện giờ còn có người thật lòng với hắn. Trữ Hoài Tĩnh nhìn về phía Biện Lương, nơi có người hắn tối quý niệm nhưng không bao giờ có thể với đến, đời đời kiếp kiếp.

Trữ Hoài Tĩnh không có trụ lại Hoài Dương thành, ở Từ Ân tự, hắn tìm được cô cô của Lưu Tích Vũ rồi mang theo bọn họ trở về Lâm Xuyên. Phụ mẫu của Lưu Tích Vũ đối người con rể này thực rất thỏa mãn, vì họ mà bỏ làm một hồi hôn lễ rất là long trọng.

Tám tháng sau, Lưu Tích Vũ hạ sinh một nam hài, gọi là Mộc Tĩnh Vũ, tên này là do nàng đặt, thế nhưng Lưu Tích Vũ vì khó sinh mà mất, kỳ thực Trữ Hoài Tĩnh biết nàng không phải vì khó sinh mà chỉ là do nàng đã chọn cái tử cục kia. Sau khi hài tử đầy tháng, Trữ Hoài Tĩnh bái biệt phụ mẫu của Lưu Tích Vũ mà ly khai Lâm Xuyên.

Bốn năm trôi qua, Trữ Hoài Tĩnh ở tại Dư quốc đi khắp đại giang Nam Bắc, trên chốn giang hồ cũng là nhân vật có chút danh tiếng, hắn y thuật cao siêu, cứu trị cho rất nhiều người ở trong giang hồ, cũng có rất nhiều người lui đến tìm hắn, thế nhưng Trữ Hoài Tĩnh trời sinh tâm tình đạm mạc, tính cách quái gở, quỷ dị. Hắn cứu người nhưng phải xem tâm trạng, nếu không muốn cứu thì cho dù là người có danh tiếng nhất cũng không thể được, dù là hoàng kim vạn lượng thì cũng không hề gì, đương nhiên nếu hắn đã nguyện ý cứu thì tựu là người tội ác tày trời hắn cũng không từ. Trên giang hồ, hắn nổi lên với một danh hài ‘Quý y’.

Dư quốc qua vài năm nay mưa thuận gió hòa, bách tính an cư lạc nghiệp, biên cảnh cũng đã không còn đại địch gây rối, nguyên bản Sở quốc bách tính cũng dần dần tự xưng Dư nhân, từ lâu đã quên mất Dư quốc là người tàn phá quốc gia của họ, nghiêm nhiên hai nước trở thành một nhà.

Trữ Hoài Tĩnh rất ít khi lưu ý đến chuyện ở Biện Lương, đối với cái kia hoàng cung cũng không hỏi thăm, chỉ là nơi đây dù sao cũng đầy quyền lực, tin tức hắn sẽ không thiếu.

Nói cái gì hiện nay thánh thượng nạp tân phi tử, Phi vương gia từng lập công lao vô có từ chức, cả ngày chơi bởi lêu lổng, thái tử điện hạ trong triều như cá gặp nước, mấy vị hoàng tử tự lập vây cánh và vân vân, những chuyện này Trữ Hoài Tĩnh đều đã có nghe qua, thế nhưng hắn thực không còn để tâm đối với chuyện đời.

Mà Mộc Tĩnh Vũ cũng vừa tứ tuế, Trữ Hoài Tĩnh đã từng quay về Lâm Xuyên, thấy được thường bạn thanh đăng cổ phật là Lưu Tích Vũ, huyền trữ tâm tình cũng được buông xuống, điều duy nhất hắn có thể làm được bây giờ chính là chiếu cố đến hài tử này, thực hiện lời hứa xưa cùng nhau nuôi dưỡng.

Bốn năm thời gian, những chuyện không rõ rốt cuộc cũng dần sáng tỏ, rất nhiều chuyện tình khi xưa không dám làm nay cũng nguyện ý đối mặt, có thể năm năm trước hắn cũng đã nguyện ý nhưng chỉ là khi ấy thiếu khuyết một phần dũng khí.

HOÀN QUYỂN 2

nhìn dòng ‘Hoàn quyển 2’

cười diên đại =))) <ins class="adsbygoogle">

48. Quyển 3 - Chương 1: Quỷ Y

QUYỂN 3: HỒNG ĐỒ PHÁCH NGHIỆP ĐÀM TIÊU TRUNG

[GIỮA SỰ THỐNG TRỊ CỦA ÂM MƯU]

Mùa xuân ba tháng, cây cỏ trường oanh, đại hội võ lâm năm năm một lần sẽ cử hành tại Biện Lương, đây là thành thủ của Dư quốc, là trung tâm của quyền lực, chính trị và buôn bán. Những đại môn phái đã sớm tề tựu tại các khách ***, tửu lâu. Nơi nơi đều có thể thấy người trong giang hồ.

Biện Lương là nơi đông đúc, mức độ ồn hoa đều không cần phải nói, nhai đạo trái phải trà lâu, tửu quán san sát, phiên kì theo gió phấp phới, thanh âm rao hàng vang vọng đường cái.

Tửu lâu nổi danh nhất nơi đây chính là Cẩm Tú lâu. Cẩm Tú lâu đã trải qua nhiều triều đại mà vẫn còn tồn tại, không chỉ đơn giản là vì nơi đây phục vụ chu đáo, rượu và thức ăn ngon miệng, mà trọng yếu hơn chính là thân thể của vị chủ lâu. Khi xưa, có một vị đại gia không rõ xuất thân đã đến đây kiến tạo tửu lâu, nơi này không tiếp đón quan lại quý tộc mà chỉ phục vụ lãnh khách giang hồ, mọi người tuy rằng nghi hoặc nhưng cũng không ai dám hỏi, cái mạng nhỏ của họ luôn là quan trọng nhất.

Nhưng đoạn thời gian này Cẩm Tú lâu tạm dừng buôn bán, điều này làm cho những người trong giang hồ rất là thất vọng.

Tại Biện Lương thành, nơi duy nhất có thể đối đầu với Cẩm Tú lâu chính là Phi Vũ Hiên, chỉ trong hai năm ngắn ngủi, nơi này đã có thể cùng Cẩm Tú lâu bình khởi bình tọa. Chủ lâu của nơi đây cũng thập phần bí ẩn, hơn nữa, tửu lâu kinh doanh thập lại phần quỷ dị, tuy vậy rượu và thức ăn đều nếm rất tốt, cho dù là rau xanh đậu hủ bình thường cũng có thể làm ra cực phẩm vị lai.

Những ai ăn uống tại Phi Vũ Hiên đều không khỏi cảm thán “Thử vật chích ứng thiên thượng hữu, nhân gian nandắc kỷ hồi kiến” (vật chỉ có ở thiên thượng, nhân gian khó lòng khả kiến vài lần). Nhân đây dưới đại hội võ lâm, Phi Vũ Hiên khách phòng đã sớm chật cứng.

Hôm nay tại nơi này có không ít nhân vật tiếng tăm, toàn bộ nhĩ gian đều được lấp đầy, tỵ liên tiền thính cũng không còn chỗ ngồi. Bình thường, Phi Vũ Hiên đều phải nói là nhao nhao ồn ào, thế nhưng hôm nay lại dị thường tĩnh lặng, đơn giản là vì ánh mắt mọi người đều tập trung vào hai thân ảnh ngồi ở trong góc.

Cả hai một lớn một nhỏ, người lớn kia thoát nhìn chỉ quá hai mươi, tướng mạo kinh vi thiên nhân, đôi mắt dài nhỏ ôn nhu tiểu ý, chiếc mũi tú đỉnh, đậm sắc thần biến, làn da như gốm sứ, phẳng phát thị thiên nhân chi tác (động tác tựa như thiên nhân), chích khả xa quan bất khả tiết ngoạn (chỉ có thể ngắm mà không thể chạm).

Một thân thanh sắc bố sam, lưng đỉnh thẳng tắp, mái tóc buông dài dùng đào mộc trầm vân thượng thù ngay sau đầu, làm cho người ta có loại cảm giác phiêu dật xuất trầm, ngồi ngay cạnh hắn là một hải đồng ngũ tuế, đôi mắt lam sắc đặc biệt nổi bật, trên người nhất kiện lam sắc áo ngắn, ở cổ là một khối ám hồng noãn ngọc, môi mỏng nhẹ nhàng đỏ khởi, thoát nhìn khả ái cực kì.

Cả hai tựa như tiên nhân nhập phàm, trên người trải đầy tinh quang chói mắt, làm cho những người đi ngang dù chỉ là nhìn thoáng qua cũng vô pháp quên được, thật sâu khắc vào trong lòng, không thể xóa nhòa.

“Vũ nhi, ăn no rồi?” Nam tử sủng nịch mà dùng bạch sắc khăn tay lau đi vụn nhỏ trên khóe miệng hải đồng, ôn nhu hỏi.

Hải đồng nháy nháy cặp mắt lam sắc rồi cười nói: “Ăn no, thế nhưng vũ nhi có chút mệt nhọc, cha, chúng ta đi ngủ có được hay không?”

“Hảo.” Nam tử cười cười ôm lấy hải đồng, không để ý những ánh mắt kinh ngạc xung quanh mà đi lên thẳng lên đến tầng hai, chương quý Phi Vũ Hiên vốn muốn theo sau hầu hạ nhưng đã bị ánh mắt nam tử tỏa lai, không thể làm gì khác hơn ngoài việc tiếp tục tính toán sổ sách.

Có người chạy đến vấn chương quý: “Ai, cặp phụ tử vừa rồi là người của môn phái nào? Hình như chưa từng gặp qua trên chốn giang hồ?”

Chương quý cúi đầu không nhìn người đến mà rầu rĩ thuyết: “Có một số việc không nên biết nhiều thì sẽ tốt hơn.”

Chương quý vừa định phát tác thì người kia đã bị ao đó kéo lại mà thuyết: “Ta xem người nọ chính là ‘Quý Y’ mà gần đây người người trên giang hồ đều có nhắc đến.”

“Người như thế nào biết?”

“Người trong giang hồ đều nói quý y bên người có một hải đồng, lúc hắn mới xuất hiện trên giang hồ thì đứa bé vẫn còn rất nhỏ, đến nay cũng khoảng ngũ tuế, hơn nữa có rất nhiều người gặp qua Quý Y đều nói hắn có một gương mặt khuyên đảo thiên hạ.”

Trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ Biện Lương ai ai cũng biết Quý Y ngụ tại Phi Hiên Vũ, mọi người đều phỏng đoán lý do mà hắn xuất hiện ở đây, có phải hay không là vì đại hội Võ Lâm mà đến. Nghe nói đại hội lần này sẽ đưa ra những tuyệt thế kì bảo, còn có Thủy Lâm Long vạn kim khó cầu, đây là một dược liệu quý báu, cải tử hoàn sinh, biến thịt bạch cốt, giải được bách độc, tối trọng yếu chính là vật này nghìn năm có một, trong chốn giang hồ, rất nhiều đại môn phái đều vì thứ này mà đến Biện Lương tham gia Võ Lâm đại hội.

Quý Y là một người hành y, tự nhiên muốn lấy Thủy Lâm Long cũng không phải cái gì kì quái, chỉ là hải đồng sẽ dùng phương pháp gì mà chiếm được vật này?

49. Quyển 3 - Chương 2: Yết Bảg

Mấy đêm trước đại hội Võ Lâm đột nhiên xảy ra đại sự, có người dạ tập hoàng cung, ám sát thánh thượng, bất quá cuối cùng vẫn là hữu kinh vô hiểm. Hiện tại toàn bộ Biện Lương đều trong trạng thái giới nghiêm, khiến cho mọi người nhân tâm hoảng sợ.

Sau vụ ám sát ba ngày, trên đường cái Biện Lương xuất ra hoàng bảg, nói là hoàng hậu thân nhiễm trọng tật, chiêu bảg tìm kiếm danh y, chữa lành hoàng hậu, quan to hậu lộc, vinh hoa phú quý hưởng chi bất tận.

Tuy phần thưởng vô cùng hậu hĩnh thế nhưng thật lâu vẫn chưa ai dám khứ yết. Chữa bệnh cho một quốc gia chi mẫu, nếu như xảy ra sai lầm thì thật sự sẽ không còn gì.

Ngay lúc tưởng như chuyện này chìm vào quên lãng thì một nam tử ăn vận thanh sam bố ý ôm theo một tiểu hài tử đến bóc hoàng bảg, người thị vệ kề bên lập tức tụt bả thanh sam nam tử mang đi. Mà chuyện này rất nhanh liền lan truyền, tất cả đều là một bộ dạng trông ngóng kịch vui, cùng đợi xem người kia sẽ thế thảm đến thế nào.

Người lấy xuống hoàng bảg chính là vị ‘Quý Y’ tiếng tăm lừng lẫy giang hồ, Mộc Tĩnh, cũng là Dư quốc tứ hoàng tử Trữ Hoài Tĩnh.

Trữ Hoài Tĩnh bị thị vệ đưa đến một tòa tứ hợp viện hẻo lánh, bên trong đã có người chờ sẵn, cho dù đã mười mấy năm không gặp thì hắn vẫn như cũ nhận thức được, người nọ chính là đương kim thái tử Trữ Hoài Du.

Tuy rằng tướng mạo nho nhã tuấn tú nhưng trên mặt đã chứa đầy tang thương hòa kiên nghị, một thân hắc sắc cẩm sam, đầu đội kim mào, ung dung, đẹp đẽ, cao quý. Vừa nhìn thấy Trữ Hoài Tĩnh, Trữ Hoài Du không khỏi một trận sợ hãi, hắn tự hỏi thế gian này còn có người tuyệt sắc đến như vậy sao!

Trữ Hoài Tĩnh ôm Mộc Tĩnh Vũ bước vào trong sân, diện vô biểu tình mà nhìn người vốn nên gọi là đại ca này, hắn không có nói gì, Mộc Tĩnh Vũ còn lại bị hàn băng trên người của Trữ Hoài Du làm cho kinh hách, tiểu nhân nhi có chút sợ hãi mà nép vào người Trữ Hoài Tĩnh.

“Là người yết liễu hoàng bảg?” Trữ Hoài Du tổng nghĩ người trước mắt mang đến cho hắn một cảm giác quen thuộc không thể hiểu được, chỉ là không nhớ rõ rốt cuộc đã gặp qua người này ở nơi nào?

“Thị.” Không có ngôn ngữ dư thừa, Trữ Hoài Tĩnh lúc này không có nhân tình đi theo Trữ Hoài Du hàn huyền.

“Ta đây tin tưởng có một số việc mình cũng không nên nhiều lời, người đã can đảm yết liễu hoàng bảg thì cũng tự nắm chắc mình có thể chuẩn trị được cho quốc mẫu, nhưng là để an toàn... chúng ta phải kiểm tra

xem người mang theo đồ gì, về phần hài tử này...” Trữ Hoài Du chưa nói xong đã bị Trữ Hoài Tĩnh ngắt lời.

“Có thể lục soát, thế nhưng cái này hài tử ta phải mang theo bên người, hơn nữa một hài tử tứ tuế có thể làm gì uy hiếp ba!” Trữ Hoài Tĩnh lạnh lùng nhìn về phía Trữ Hoài Du mà thuyết.

Trữ Hoài Du nhìn Trữ Hoài Tĩnh từ trên xuống dưới rồi cười tà nói: “Không thành vấn đề.”

“Ta đây lúc nào vào cung?” Trữ Hoài Tĩnh trấn an, vỗ vỗ lưng Mộc Tĩnh Vũ hỏi.

“Ngày mai ta sẽ cho người đi đến đón người, người đêm nay tạm ở chỗ này nghỉ tạm, có cần gì thì cứ lên tiếng.” Trữ Hoài Du nói xong liền nghênh ngang mà đi, lưu lại Trữ Hoài Tĩnh một người trạm ở trong sân.

Thấy Trữ Hoài Du ly khai, Mộc Tĩnh Vũ mới từ trong lòng Trữ Hoài Tĩnh nhô đầu ra, mở một đôi mắt to lam sắc mà nhìn Trữ Hoài Tĩnh: “Cha, vừa rồi cái kia thúc thúc hật đáng sợ!”

Trữ Hoài Tĩnh cười cười, vỗ vỗ đầu Mộc Tĩnh Vũ mà thuyết: “Hôm nay chúng ta ở đây, ngày mai cha muốn dẫn người đi hoàng cung thay người khác chữa bệnh, Vũ Nhi phải ngoan ngoãn, không nên nói lung tung biết không?”

“Ân, Vũ Nhi hội sẽ rất ngoan, nếu như Vũ Nhi lại nói lung tung thì cha sẽ không cấp Vũ Nhi ăn hoa quế cao.” Mộc Tĩnh Vũ nói ra lời thề son sắt để mà bảo chứng, khuôn mặt nhỏ nhắn, lông mi thật dài bao trụ mí mắt, thoạt nhìn trông cực kì khả ái.

“Hảo, chờ cha giải quyết xong sẽ cấp Vũ Nhi ăn hoa quế cao.” Trữ Hoài Tĩnh cười cười bảo chứng.

“Chúng ta đây ngoắc ngoắc.” Hải đồng đưa ra bàn tay nho nhỏ như tượng phán mà nói.

Trữ Hoài Tĩnh có chút bất đắc dĩ mà vươn tay, ngón tay trắng nõn ôm lấy ngón tay hải đồng, hai người trăm miệng một lời mà thuyết: “Ngoéo tay thắt cổ, trăm năm không biến!”

Hai người một lớn một nhỏ noãn nhân tâm ý, Trữ Hoài Tĩnh tâm tình điềm tĩnh, không có chút pháp phòng. Từ khi có bé này bên cạnh hẳn cũng dần hiểu được tâm tình của một người cha, cũng bắt đầu lý giải được quyết tuyệt của Trữ Giác Phi.

Kỳ thực mặc kệ Trữ Giác Phi hay là Trương Tĩnh Phong, tất cả đều vì quá yêu nên mới có thể buông tay, bọn họ bắt năng nhìn người mà mình yêu nhất rơi vào vạn kiếp bất phục.

Trong mắt họ cũng chỉ để ý một người, một người mà họ đặt ở trong tim. <ins class=

50. Quyển 3 - Chương 3: Thiện Thủy Điện

Sáng sớm ngày thứ hai, Trữ Hoài Tĩnh được thỉnh đi đến hoàng cung, Mộc Tĩnh Vũ vẫn còn chưa tỉnh, cả người oa vào lòng của Trữ Hoài Tĩnh mà ngủ.

Nắng sớm chiếu thượng tựa như ảo cảnh.

Trữ Hoài Tĩnh diện vô biểu tình mà tùy người dẫn đi, qua vài hành lang gấp khúc, rốt cuộc đi đến một tòa đại điện. Nơi đây nằm ở phía đông, cánh cửa hoa điều đỏ thẫm vẫn đang đóng chặt, đứng phía trước là ba tiểu thái giám, tấm biển treo cao được đề ‘Thiện Thủy điện’.

Trữ Hoài Du đứng ở một bên, có lẽ đã đợi từ lâu, thấy Trữ Hoài Tĩnh hẳn chỉ là cười nói: “Người đã đến rồi.”

“Nhượng thái tử điện hạ phải chờ.” Trữ Hoài Tĩnh nhàn nhạt thi lễ với Trữ Hoài Du.

“Không sao, Mộc đại phu, thỉnh.” Trữ Hoài Du cười cười rồi đẩy ra đại môn, trong nháy mắt, cánh cửa kêu vang ‘chi nha’ một tiếng, cũng nhượng Trữ Hoài Tĩnh thấy rõ được cách bày biện bên trong.

Đây là một đại điện rộng lớn, trên mặt đất phô trí hạc văn cẩm chúc thảm, huân hương nồng đậm lan tỏa nhượng Trữ Hoài Tĩnh bất giác ninh chặt vùng xung quanh lông mày, bên trong lồi hoa vũ trường, thoát nhìn có chút không rõ, như ẩn như hiện.

Trữ Hoài Tĩnh vừa tiến vào Trữ Hoài Du liền đóng lại đại môn, trong phòng điểm kỷ bạch chúc [đèn cây trắng], khói trắng lượn lờ. Trữ Hoài Tĩnh bả Mộc Tĩnh Vũ phóng tới một bên tháp thượng, thay hẳn khoác lên nhất kiện bạch sắc áo choàng, thần tình chuyên chú mà cẩn thận.

“Mộc đại phu, thỉnh.” Trữ Hoài Du vén lên vũ trường, Trữ Hoài Tĩnh cũng không khách khí mà lách mình đi vào.

Chiếc giường bên trong có một thân ảnh, nhưng do chiếc màn hắc sắc che đậy nên không nhìn rõ là người phương nào. Trữ Hoài Tĩnh cũng không có nhiều phản ứng, chỉ là lẳng lặng mà chăm chú nhìn vào phía sau màn che, như muốn xuyên thấu.

Trữ Hoài Du xốc lên một góc, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một thân ảnh bạch y, hẳn buộc sợi tơ đỏ ở trên cổ tay người nọ, còn đầu kia đưa cho Trữ Hoài Tĩnh, “Ta nghĩ Mộc đại phu cũng nên để ý một chút quy củ?”

Trữ Hoài Tĩnh không có nói gì, chỉ là nhẹ nhàng bắt lấy sợi tơ, nhắm mắt lại, nín thở ngưng thần, khoảng sau một chén trà nhỏ, hẳn đối Trữ Hoài Du mà thuyết: “Người này bị ngoại thương, khiến cho bệnh cũ tái phát, thoát nhìn thì tương đối nghiêm trọng nhưng thật không có gì đáng lo.”

“Na, vì sao hẳn đến nay vẫn còn chưa tỉnh?” Trữ Hoài Du tức khởi vùng xung quanh lông mày.

“Bởi vì mệt nhọc quá độ nên dẫn đến thân thể mệt mỏi, rơi vào hôn mê, phải dốc lòng điều dưỡng, ta tiên kê cho người một vài đơn thuốc.” Trữ Hoài Tĩnh lấy ra giấy viết rồi đề lên đơn thuốc.

Trữ Hoài Du tiếp nhận chỉ tiên từ Trữ Hoài Tĩnh, tinh tế nhìn xong liền thuyết: “Mong Mộc đại phu có thể chữa khỏi cho mẫu hậu ta.”

“Đó là chuyện đương nhiên.”

Trữ Hoài Du mang theo Trữ Hoài Tĩnh ra khỏi Thiện Thủy điện, sau khi phân phó một vài thị vệ đưa hân đi đến Trầm Hương các phía Tây để mà trụ hạ liền cầm phương thuốc ly khai. Trữ Hoài Tĩnh cũng không nói gì thêm, đi theo thị vệ đến Trầm Hương các.

Nơi đây cũng không giống các tiểu viện khác, mà là một tòa nhà sàn, lầu hữu ba tầng, mái ngói lưu ly xanh biếc, phiếm trữ quang mang chói mắt. Tên thị vệ kia đưa Trữ Hoài Tĩnh đến Trầm Hương các, sau khi phái đến hai người cung nữ cũng tụt ly khai.

Trữ Hoài Tĩnh bảo Mộc Tĩnh Vũ đi đến một gian phòng ở lầu ba, vừa mới chuẩn bị giúp hân đắp chăn thì tiểu tử kia liền tỉnh, cánh tay trắng nõn xoa xoa đôi mắt, nhìn về bốn phía thấy được hoàn cảnh lạ lẫm liền nhìn Trữ Hoài Tĩnh mà hỏi: “Cha, đây là đâu a?”

“Đây là nhà của Vũ nhi a, sau này Vũ nhi ở chỗ này được không?” Trữ Hoài Tĩnh xoa xoa trán của Mộc Vũ Tĩnh rồi cười hỏi.

“Chỉ cần cùng cha ở chung một chỗ, Vũ nhi nơi nào đều hảo.” Tuy còn nhỏ tuổi nhưng đã có thể nói được những lời như thế nhượng Trữ Hoài Tĩnh trong lòng có chút chua xót. Mộc Tĩnh Vũ trước giờ đều thật thành thực.

Từ lúc mới sinh đã đi theo Trữ Hoài Tĩnh lang bạc giang hồ, nơi đó long xà hỗn tạp, cái dạng người gì mà chưa gặp qua, cái dạng chuyện gì mà chưa từng thấy, nghe lời hiểu chuyện, trước giờ đều không có hỏi qua mẫu thân là ai, hài tử như vậy có ai mà không yêu thương ni?

Trữ Hoài Tĩnh trong mắt phiếm trữ ôn nhu, mỉm cười thuyết: “Cha hội vĩnh viễn đều ở bên cạnh Vũ nhi, hiện tại trời còn sớm, Vũ nhi ngủ một hồi cho khỏe?”

“Ân.” Dù sao vẫn chỉ là một tiểu hài tử, trong nháy mắt bé liền tiến nhập mộng đẹp, Trữ Hoài Tĩnh giúp bé dịch hảo góc chăn rồi nhẹ nhàng rời khỏi.

Ra bên ngoài, hân xoay người đóng lại cánh cửa, quay sang không khí mà hô: “Mặc.”

Chỉ chốc lát sau một bóng trắng hiện lên, đứng ở bên cạnh Trữ Hoài Tĩnh: “Chủ nhân, có gì phân phó?”

“Dem bức thư này giao cho Phi vương phủ, ba ngày sau ngươi cùng ta tham gia đại hội Võ Lâm, nhưng trước đi điều tra một chút về việc Thủy Long Lĩnh có bao nhiêu phần.” Trữ Hoài Tĩnh nhân nhậm giao sự xong rồi nói tiếp: “Tất cả cẩn thận.”

“Chủ thượng yên tâm.” Nói xong bóng trắng chợt lóe, hựu lần thứ hai tiêu thất.

Mặc là người Trữ Hoài Tĩnh vô tình cứu được ở bên khe núi, từ lúc đó hắn vẫn đi theo bên cạnh Trữ Hoài Tĩnh, làm giúp hắn rất nhiều sự tình, hai người không giống như chủ tớ mà là tựa như huynh đệ. <ins class=“adsbygoogle”

51. Quyển 3 - Chương 4: Ngoài Ý Muốn

Trữ Hoài Tĩnh tại sau khi Mặc rời khỏi liên lý khai gian phòng, ở trên hành lang, hắn tựa vào rào chắn mà đứng, đôi mắt như ngọc lẳng lẳng hướng về Thiện Thủy điện. Thiện thủy thiện thủy, thượng thiện như thủy, nếu được như vậy đã thì tốt, thế nhưng Trữ Hoài Tĩnh hắn chưa bao giờ là một người thượng thiện như thủy. Hắn vẫn theo phương châm người không phạm ta ta không phạm người, nhưng mà lúc này đã có người thực sự phạm vào hắn.

Mộc Tĩnh Vũ ngủ thẳng đến trưa, Trữ Hoài Tĩnh bồi hắn dùng thiện, tiểu tử kia vẫn sảo trừ đòi ra ngoài đi dạo, Trữ Hoài Tĩnh không lay chuyển được nên không thể làm gì khác hơn ngoài việc đi đến một hoa viên bên nhỏ bên cạnh Trầm Hương các.

Nơi đây có đủ các loại hoa, nhưng lúc này không phải mùa hoa nở nên cả hoa viên tràn ngập một màu xanh biếc, không khí nhân nhậm một cổ hương vị trong trẻo.

Bên phải hoa viên có một tiểu thủy trì, bên trong đủ loại sen, lá sen theo gió đập chồm, tiểu hài tử đều ưa ngoạn thủy, nhìn thấy hồ nước liền tự nhiên vui sướng.

Tới biên hồ, tự thấy nước ao trong suốt thấy đáy, bên trong có đủ loại đá cội, hồ cũng không sâu, tiểu tử kia vừa thấy cá bên trong liền vui vẻ trảo xuống nhưng đã bị Trữ Hoài Tĩnh ngăn lại.

Tuy rằng đáp ứng Trữ Hoài Tĩnh không đi trảo ngư nhưng vẫn còn điểm tâm không cam, tình không nguyện, cái miệng nhỏ nhắn đỏ cùng một chỗ, thoát nhìn thương cảm cực kì, Trữ Hoài Tĩnh không thể làm gì khác hơn ngoài việc giúp hắn cởi giày, nói cho hắn bắt năng đi xuống, chỉ có thể ngồi trên bờ mà ngoạn, tiểu tử kia liền vui vẻ đáp ứng.

Ngọa được một khoảng thời gian dài, hựu không còn ý nghĩa, liền kéo Trữ Hoài Tĩnh xuống phía dưới giúp hắn thả một ít lá sen, Trữ Hoài Tĩnh bắt đắc dĩ sờ sờ đầu hắn, cởi giày, bả vạt áo vén sang bên hông, kéo lên ống quần rồi leo xuống nước.

Nước hồ tuy rằng không sâu nhưng hiện tại trời còn đang xuân, nước bên trong rất lạnh, Trữ Hoài Tĩnh

từng chút một lục lợi lá sen, hái được một chiếc thật to, sau đó chậm rãi trở về, bả lá sen để lên đầu của Mộc Tĩnh Vũ.

Mộc Tĩnh Vũ cầm lấy lá sen như một vật trân quý mà hỏi Trữ Hoài Tĩnh: “Đẹp mắt không?”

“Đẹp, Vũ nhi nhà ta có mắt nhìn thật tốt.” Trữ Hoài Tĩnh sủng nịch nhéo nhéo mũi hắn.

Một màn ẩm áp như vậy lại có người xem không vừa mắt, Trữ Hoài Tĩnh cảm giác có người nhìn mình, ánh mắt rừng rực như một bả kiếm, Trữ Hoài Tĩnh ngẩng đầu nhìn qua, phía trước là một nữ nhân ăn mặc cao quý, bên người có hai cung nữ, một đôi mắt thẳng tắp nhìn vào hắn, nhân thân chỉ hận không thể bắt hắn ăn tươi nuốt sống. Trữ Hoài Tĩnh nhìn vào y phục của nàng thì hắn đây là phi tử của Trữ Giác Phi, liền tòng từ hồ đi lên, hình dạng tuy có chút luộm thuộm nhưng vẫn không lẫn át được khí chất xuất trần trên người.

“Người là ai, sao lại ở chỗ này? Nhìn thấy nương nương sao không hành lễ, người trong cung sao lại không phép tắc như vậy.” Cái kia nữ tử thối trứ từng bước đến bên trữ Hoài Tĩnh, vẻ mặt hờn giận mà hỏi.

“Tại hạ là đại phu thị bang chữa bệnh cho hoàng hậu nương nương, vừa tiến cung, quy củ nơi đây vẫn chưa quen thuộc, thỉnh nương nương nương thứ tội.” Trữ Hoài Tĩnh che chắn cho Mộc Tĩnh Vũ, đôi mắt hướng nữ tử mà thi lễ, không kiêu ngạo, không siểm nịnh.

“Yêu, nguyên lai là đại phu mà thái tử mời từ bên ngoài về, ta lại cho đây là cái tên nô tài không có mắt, là nhân thân ta bắt hảo, Mộc đại phu đừng để trong lòng a.” Nữ tử thức thời tiến lên cười hỏi: “Hài tử này thật khả ái, là nhi tử của Mộc đại phu?”

“Thị.” Trữ Hoài Tĩnh ôm Mộc Tĩnh Vũ cúi đầu trả lời, Mộc Tĩnh Vũ biết tỷ tỷ xinh đẹp này khẳng định là không làm cho người khác thích, bởi vì hắn thấy cha không có cười qua, nên cũng yên lặng mà oa trong lòng của Trữ Hoài Tĩnh.

“Có thể cho ta nhìn xem một chút không?” Trữ Hoài Tĩnh tuy rằng không muốn nhưng lúc này không thể gây xung đột, nên liền giao hài tử cho nữ nhân. Mộc Tĩnh Vũ nhìn Trữ Hoài Tĩnh đáy mắt ôn nhu nên cũng không có giãy dụa, tùy ý nữ nhân ôm, hắn biết cha nhất định sẽ bảo hộ mình.

Nữ tử ôm Mộc Tĩnh Vũ thoạt nhìn có vẻ rất hài lòng, đùa ngoạn với hắn, thế nhưng đột nhiên dưới chân trơn trượt, hài tử trong lòng chực rơi, mắt thấy sẽ rớt xuống hồ, chỉ mảnh treo chuông, nhưng một đạo hồng ảnh hiện lên, đập thủy mà qua, tiếp được Mộc Tĩnh Vũ.

“Thanh phi nương nương thật nhân hạ, ở chỗ này mà đùa hài tử, phi tần trong cung chẳng phải đều cấp mẫu hậu cầu phúc sao, người thật nhân a!” Người đến chính là Trữ Hoài Xa đã năm năm không gặp, một thân hồng y ôm lấy Mộc Tĩnh Vũ sắc mặt trắng bệch. Hắn vẻ mặt chẳng đáng mà nhìn Thanh phi thuyết.

“Phi vương điện hạ hiểu lầm rồi, ta đang muốn hồi cung nhưng trùng hợp gặp phải Mộc đại phu, thấy hài tử của hắn khả ái nên...” Thanh phi nói còn chưa hoàn đã bị Trữ Hoài Xa cắt đứt: “Đối với hài tử của mình

mà người còn không bảo hộ được thì sao dám trông coi hài tử của người khác, nếu như có gì thất trách thì người phải làm sao đây?”

Thanh phi bởi vì lời nói của Trữ Hoài Xa mà khuôn mặt nháy mắt trắng bệch: “Thị, Phi vương điện hạ nói rất đúng, ta còn có việc, đi trước.”

Tự thủy chí chung Trữ Hoài Tĩnh đều đứng một bên, khuôn mặt tuy rằng tái nhợt nhưng vẫn rất bình tĩnh, chỉ là đôi tay nắm chặt đã làm lộ tâm tình của hắn.

“Cha.” Tiểu tử kia giãy khỏi ôm ấp của Trữ Hoài Xa mà nhào vào lòng Trữ Hoài Tĩnh, Trữ Hoài Tĩnh ôm lấy hắn rồi vỗ vỗ trấn an: “Vũ nhi không sợ, cha ở chỗ này.” Thế nhưng chỉ cần nghĩ vừa rồi hắn quyết định sai lầm liền ảo não muốn chết, cái kia nữ nhân hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Sau khi được Trữ Hoài Tĩnh hống một hồi thì tiểu tử kia rốt cuộc cũng ngủ, Trữ Hoài Tĩnh ôm Mộc Tĩnh Vũ mà hỏi: “Hoài Xa, nữ nhân kia là ai?” Trong mắt hắn hiện lên một tia hàn quang.

“Sở quốc ngũ công chúa, muội muội của Sở Dật, Sở Linh Nhi.” <ins class=“adsbygoogle”

52. Quyển 3 - Chương 5: Chia Sẻ Tâm Tư

“Sở Linh Nhi?” Trữ Hoài Tĩnh lặp lại cái tên này, rơi vào trầm tư.

“Tứ ca, người sao lại ở đây?” Trữ Hoài Xa đứng đối diện Trữ Hoài Tĩnh, lúc thu được tín nghị của người này, hắn cũng không dám tin cả hai sẽ còn gặp lại, không nghĩ tới người này sẽ chủ động đến tìm mình.

“Ta tới nơi này chữa bệnh.” Trữ Hoài Tĩnh nhàn nhạt trả lời rồi hỏi lại: “Nghe nói người bị miễn chức, chuyện gì đã xảy ra?”

Trữ Hoài Xa nghe được Trữ Hoài Tĩnh hỏi mình việc này liền chi chi ngô ngô không biết trả lời thế nào, hắn cúi đầu không dám nhìn đối phương.

“Ta chỉ hỏi một chút, không cần phải sợ như vậy.” Trữ Hoài Tĩnh có chút buồn cười khi thấy Trữ Hoài Xa luống cuống như vậy.

“Bởi vì ta chống đối phụ hoàng, hắn nói ta động khí nên không còn tỉnh táo, bảo ta hảo hảo sửa chữa, khi nào hối lỗi sẽ nhượng phục chức.” Trữ Hoài Xa hơi hột giải thích, Trữ Hoài Tĩnh cũng không có nói gì thêm, hắn biết sự tình không đơn giản như vậy, nhưng hiện nay không phải lúc quan tâm những thứ này.

Trữ Hoài Tĩnh ôm Mộc Tĩnh Vũ đi đến Trầm Hương Các, Trữ Hoài Xa theo đuôi sau đó, “Tứ ca, hài tử

này là ai?”

“Con ta.” Trữ Hoài Tĩnh không chớp mắt mà hướng thẳng về phía trước.

“A, ta có cháu trai, thật sự là quá tốt.” Trữ Hoài Xa vui vẻ hoa chân múa tay, nhưng nghĩ nghĩ lại hỏi: “Na, tứ tẩu đâu? Sao không cùng người trở về?”

“Nàng khó sinh nên đã qua đời.” Trữ Hoài Tĩnh bình tĩnh nói, Trữ Hoài Xa có chút khở sở, tứ ca tựa hồ luôn sống trong đau xót, từ nhỏ đến lớn đều là cái dạng này, lão thiên thật không công bằng.

“Xin lỗi...” Trữ Hoài Xa nhỏ giọng thuyết, Trữ Hoài Tĩnh cũng không nói gì, bọn họ một đi đường lên lầu ba của Trầm Hương Các, sau khi đặt Mộc Tĩnh Vũ nằm lại ngay ngắn, Trữ Hoài Tĩnh mang theo Trữ Hoài Xa đi đến hành lang.

Trữ Hoài Tĩnh đứng ở nơi đó, yên lặng nhìn về Thiện Thủy điện, Trữ Hoài Xa thấy Trữ Hoài Tĩnh không nói lời nào cũng không dám mở miệng, tuy rằng trong lòng có nhiều muốn hỏi nhưng vẫn chỉ yên lặng mà đứng đó.

Thẳng đến khi thái dương dần ngả về Tây, Trữ Hoài Tĩnh mới chậm rãi mở miệng: “Ta lần này trở về có khả năng sẽ không đi nữa.”

“Thật vậy chăng? Thật tốt quá, na, tứ ca cứ đến nơi của ta trụ là được rồi. Ở chỗ này không được tự nhiên.” Trữ Hoài Xa mặt mày rạng rỡ nói tiếp.

“Ta tạm thời còn phải ở lại trong cung, mặt khác, khi ở đây người không nên xưng hô với ta như vậy, ta không hy vọng sẽ còn người nào biết đến thân phận của mình, trên danh nghĩa ta là một người đã chết.” Trữ Hoài Tĩnh yên lặng hướng về một nơi xa nào đó, con mắt hơi nheo lại.

“Ta đã biết, thế nhưng tứ ca ở lại nơi này có phải là vì phụ hoàng hay không?” Lời nói của Trữ Hoài Xa nhượng Trữ Hoài Tĩnh ngẩn cả người, sau khi đánh một cái lạnh run hần quay sang nhìn Trữ Hoài Xa: “Người đã biết cái gì?”

“Ta cái gì cũng không biết, chỉ là nghĩ như thế thôi, lúc ở Hoài Dương thành, người cũng liều mạng mà cứu hần, hiện tại hần bị thương người cũng gấp gáp mà trở về, ta thật không rõ.” Trữ Hoài Xa đột nhiên có chút uể oải, hần không biết mình ảo não cái gì, chỉ là những điều muốn nói đều bị nghẹn lại.

“Không rõ cái gì? Không rõ đối với một người đến bây giờ vẫn chưa làm tròn trách nhiệm của một phụ thân với ta mà ta lại liều mạng cứu hần có đúng hay không?” Trữ Hoài Tĩnh hỏi ra những lời này rất là thần nhiên, đôi mắt thủy chung nhìn về Thiện Thủy điện, phẳng phất như có thứ gì hần đang chờ mong ở đó.

Trữ Hoài Xa rầu rĩ không có nói gì, chỉ là nương theo nhãn thần của Trữ Hoài Tĩnh mà cũng hướng đến Thiện Thủy điện.

“Một ngày nào đó người sẽ minh bạch. Chờ sau khi minh bạch, người sẽ biết rằng ta thực rất dơ bẩn.” Trữ Hoài Tĩnh nói ra lời này tựa hồ có một cảm giác băng lãnh.

Trữ Hoài Xa có chút kinh ngạc nhìn về phía Trữ Hoài Tĩnh, hần đại ra thật lâu mới nói: “Sẽ không, từ lần đầu tiên nhìn thấy tứ ca, ta đã biết tứ ca là người trọng yếu nhất cuộc đời mình, ta vĩnh viễn cũng không ghét bỏ tứ ca.”

Trữ Hoài Tĩnh không có nói gì mà chỉ tự giấu cười cười, mặt kệ lời thề son sắt đến đâu thì lúc đó cũng không thể giữ vững, hẳn là một người ác tâm, xấu xí.

Dù sao hai từ ‘loạn – luân’ cũng là một cái tội danh làm người ta không thể nào ngẩng đầu, bị người ghét bỏ, bị người ác tâm, thóa mạ cũng là lẽ đương nhiên. Trải qua nhiều như vậy, Trữ Hoài Tĩnh mới phát hiện mình vô pháp quên được cảm giác này, vẫn như cũ mà khắc thật sâu, thế nhưng hiện tại hẳn tựa như một con thiêu thân lao đầu vào lửa, bất kể đại giới.

“Ba ngày sau, người theo ta tham dự đại hội võ lâm.” Trữ Hoài Tĩnh nói xong câu này liền quay vào phòng, lưu lại một Trữ Hoài Xa sầm mi khổ tướng. <ins class=“adsbygoogle”

53. Quyển 3 - Chương 6: Gông Xiềng

Ngày hôm sau, Trữ Hoài Tĩnh theo như thường lệ mà đi đến Thiện Thủy điện để bắt mạch và chuẩn trị cho hoàng hậu. Mạch tượng hầu như không có gì trở ngại, nhưng chỉ có người tinh thông y thuật như y mới biết, người này đã trúng phải một loại độc vô sắc vô vị. Khi trúng được, nạn nhân phải mất ba ngày mới có thể thấy rõ bệnh trạng, hơn nữa còn không có bất kì dấu hiệu trúng độc nào, thứ được này sẽ không làm cho họ mất mạng, nhưng hội sẽ ăn mòn thân thể. Còn về việc tại sao người trúng độc lại hôn mê bất tỉnh, thì là vì loại được này có chứa thêm một phần độc thảo gọi là ‘Ràng buộc’.

Chỉ cần trúng phải loại độc thảo này thì bệnh nhân sẽ lâm vào hôn mê, hơn nữa lúc độc tính phát tác thì sẽ làm họ đặc biệt đau đớn và chết đi trong vòng nửa tháng, vì vậy nó mới được mọi người gọi là ‘Gông xiềng’, muốn chết nhưng không thể chết, chỉ có thể đợi đến khi được tính biểu hiện.

Để giải loại thảo độc ‘Ràng buộc’ này thì cần có máu của người cùng chung huyết thống với bệnh nhân làm thuốc dẫn, mà để trị dứt điểm luôn cả ‘Gông Xiềng’ thì phải cần có một loại thuốc gọi là ‘Thủy Lân Long’.

Mà Trữ Hoài Tĩnh biết, vị Dư quốc hoàng hậu kia khẳng định là chưa từng trúng qua lại thảo ‘Ràng Buộc’, nên người nằm trên giường ấy chỉ có thể là Trữ Giác Phi, bởi hẳn đã từng trúng phải loại thảo này khi bị hành thích lúc trước.

Trong thời gian Trữ Hoài Tĩnh thay Trữ Giác Phi bắt mạch, Trữ Hoài Du vẫn ở bên cạnh, mang theo ánh mắt hứng thú mà dò xét Trữ Hoài Tĩnh, tựa hồ hẳn đối với y rất có hảo cảm.

“Mẫu hậu ta thế nào?” Trữ Hoài Du thấy Trữ Hoài Tĩnh thu thập hòm thuốc liền tiến lên hỏi.

“Chỉ cần đốc lòng điều dưỡng, bệnh tình của hoàng hậu nương nương sẽ chuyển biến tốt.” Trữ Hoài Tĩnh không nhìn tới Trữ Hoài Du, quay người chuẩn bị ly khai.

“Mộc đại phu, như thế nào lại vội vã như vậy! Người hết lòng giúp ta chuẩn trị cho mẫu hậu, ta hẳn là phải hảo hảo tạ ơn. Không bằng để ta làm chủ, mời người đi đến Đông cung ăn uống một bữa.” Trữ Hoài Du tươi cười xán lạn mà nhìn Trữ Hoài Tĩnh.

“Đa tạ điện hạ nâng đỡ, thế nhưng thật sự không cần, tiểu khuyển tử kia không thể ly khai ta lâu được, hoàn thỉnh điện hạ thứ lỗi.” Trữ Hoài Tĩnh không chút nghĩ ngợi đã ra ý cự tuyệt.

Trữ Hoài Du cũng không giữ y lại, chỉ là tỏ ra một bộ thương cảm mà nói: “Na, nếu đã như vậy thì thì ta cũng không quấy rầy Mộc đại phu tận hưởng thiên luân [cảm nhận tình cảm máu mủ] nữa.”

“Vậy cáo từ.” Trữ Hoài Tĩnh linh khởi hòm thuốc rồi ly khai Thiện Thủy điện.

Lúc Trữ Hoài Tĩnh trở lại Trầm Hương các thì Mộc Tĩnh Vũ cũng vừa tỉnh ngủ, một đôi trộm lam sắc thủy mâu nhìn chăm chăm vào tường, không biết đang nghĩ cái gì. Vừa nghe thấy tiếng bước chân, hắn liền quay đầu lại, nguyên bản gương mặt không chút biểu tình liền xuất hiện tươi cười thật to. Hắn phát chán, hướng Trữ Hoài Tĩnh mà chạy đến.

“Cha, người đã về rồi.” Tiểu tử kia tiến vào lòng của y, hé ra gương mặt nhỏ nhắn tràn đầy tiếu ý. Trữ Hoài Tĩnh biểu tình dịu dàng mà nhu nhu đầu của hắn, “Sao lại không mang giày ni? Trên mặt đất rất lạnh, nếu người sinh bệnh thì phải làm sao đây?”

Mộc Tĩnh Vũ bĩu môi: “Ta là vừa thấy cha liền rất cao hứng a!”

Trữ Hoài Tĩnh cười cười rồi ôm lấy Mộc Tĩnh Vũ, phóng tới bên giường, thay hắn mặt lại quần áo. Chuyện phát sinh hôm qua có lẽ cũng không đến nỗi gây nên một bóng ma lớn, bé vẫn ăn ngon ngủ ngon, nhưng là không còn tái đòi Trữ Hoài Tĩnh dẫn ra ngoài chơi.

Hai người nguyên cả một buổi chiều đều ngoạn ở Trầm Hương các, thẳng đến tối khuya Trữ Hoài Tĩnh mới hống Mộc Tĩnh Vũ ngủ. Sau đó, hắn thay đổi một thân thanh sắc trường sam, mái tóc dùng một mộc trâm vân thượng.

Mặc từ nơi khác xuất hiện, cả hai thân ảnh hòa vào bóng đêm, hướng Phi Vũ Hiên mà đến. <ins class=

54. Quyển 3 - Chương 7: Dục Nguyệt

Mặc mang theo Trữ Hoài Tĩnh vượt qua tầng tầng thủ vệ, rời khỏi hoàng cung, đi tới hậu môn của Phi Vũ Hiên. Chưởng quỹ nơi đây tựa hồ đã biết bọn họ sẽ tới nên đã đứng đợi từ lâu, vừa thấy Trữ Hoài Tĩnh hần đã cung kính nói rằng: “Người đã tới rồi, đang ở lầu hai, chủ thượng có gì xin cứ phân phó.”

“Đã không còn việc gì, Hải thúc, người xuống phía dưới nghỉ ngơi đi.” Trữ Hoài Tĩnh khiêu lui chưởng quỹ, mang theo Mặc đi qua hành lang gấp khúc, hướng lên lầu hai của Phi Vũ Hiên. Hần nhượng Mặc đứng ở bên ngoài chờ mình, sau đẩy ra cánh cửa hồng sắc.

Trong nháy mắt, một cổ liên hoa hương nhàn nhạt lan tỏa, ngay sau đó, đập vào thị giác là một mái tóc dài ngân sắc tựa như tuyết trắng, bóng lưng mang theo một chút tiêu điều hòa cô độc, chọc người thương cảm.

“Tần tiểu hầu gia đã đợi lâu.” Trữ Hoài Tĩnh hướng đến bóng lưng của y mà nói.

Người nọ nghe được âm thanh thì chậm rãi xoay người, mái tóc ngân sắc tán ra trên vai, một đôi kim sắc đồng mâu tỏa ra quang thái tựa như dạ minh châu, khóe mắt hơi hơi thượng thiêu, lớp lông mi thật dài bao trụ mí mắt, lập tức làm cho người ta cảm giác như bị cuốn vào.

Người nọ hình thon dài, không giống như vẻ khô ngô của những nam tử khác, cũng không đơn bạc như Trữ Hoài Tĩnh, y vận một thân bạch sắc trường sam, mặt trên tú trứ những đóa liên hoa tươi đẹp, bên hông đeo thêm một khối ngọc bích thúy sắc, bàn tay cầm lấy một bả chiết phiến. Y vừa nhìn thấy Trữ Hoài Tĩnh thì đột nhiên câu lên khóe môi, trong tay, chiết phiến ‘bá’ một tiếng rồi hé mở, chậm rãi nói ra bốn chữ: ‘Dục Nguyệt công tử.’

Toàn bộ hình ảnh vừa rồi thoát nhìn như có chút lỗi giác, bạch y trước mặt tựa như một hồ yêu mị hoặc, rồi lại tựa như liên hoa thanh lệ thoát tục, “Tiểu Tĩnh, sao lại khách khí như thế, gọi Dục Nguyệt là được rồi, cái gì hầu gia này, hầu gia nọ, đều là phù vân mà thôi.”

Trữ Hoài Tĩnh đóng lại cánh cửa, diện vô biểu tình mà nói: “Thật không nhớ rõ hai chúng ta lại thân thiết như thế, nhiều nhất cũng chỉ là quan hệ trao đổi mà thôi.”

“Tiểu Tĩnh, người sao lại có thể nói như vậy ni, nụ hôn đầu tiên của nhân gia là bị người đoạt đi a, dù thế nào người cũng phải phụ trách!” Bạch y nam tử tạo ra bộ dạng than khóc, làm cho ai nhìn thấy cũng không thể thờ ơ. Trữ Hoài Tĩnh không chút để ý, hần chỉ là ngồi vào bàn rồi rót ra một chung trà.

“Tiểu Tĩnh, tâm tình ta đối với người là nhật nguyệt chứng giám, thiên địa hiểu rõ...” Trữ Hoài Tĩnh đột nhiên đảo qua ánh mắt khiến cho nam nhân bất giác câm miệng.

“Tần Dục Nguyệt, người không ở hầu phủ của mình tiêu diêu tự tại, lại chạy đến nơi đây xem náo nhiệt làm gì?”

“Để tham gia võ lâm đại hội a, bằng không thì đến làm gì, ở đây lại không có mỹ nữ.” Tần Dục Nguyệt uể

oải, cọ cọ bên người Trữ Hoài Tĩnh rồi nói.

“Mấy người huynh đệ kia dễ dàng để người thoát khỏi hầu phủ như vậy?”

Tần Dực Nguyệt cười cười với vẻ mặt nhỉnh nọt, “Bọn họ tính toán điều gì, ta đều hiểu được. Na, muốn thoát khỏi cũng dễ như trở bàn tay thôi, ta tới nơi này kì thực là có việc muốn làm...”

“Làm cái gì?” Trữ Hoài Tĩnh nhìn không chớp mắt hỏi.

“Vô lâm minh chủ a!”

Tần Dực Nguyệt đưa ra một bộ dạng đương nhiên, phảng phất như vô lâm minh chủ là một việc rất dễ làm. Tất cả nước trà chưa kịp nuốt xuống đều bị Trữ Hoài một ngụm phun ra, hắn đưa ra một ánh mắt như nhìn quái vật mà hỏi: “Người muốn làm vô lâm minh chủ? Người không sợ cha mình trừng trị?”

“Hanh, dựa vào cái gì phải nghe lời hắn, dù sao thì một người như ta ở trong mắt hắn mà nói chỉ là một tên tiểu tử vô pháp vô thiên, là tai họa của Tần gia mà thôi. Na, nếu đã như vậy thì gánh thêm vài phần tội danh cũng không hề gì, ta có thể gánh vác.” Tần Dực Nguyệt với lấy chung trà trong tay của Trữ Hoài Tĩnh, một hơi uống cạn, đôi kim đồng tỏa ra quang mang tựa như một con tiểu lang.

Trữ Hoài Tĩnh liếc hắn một cái rồi thuyết, “Vô công của người tuy rằng lợi hại, khó gặp địch thủ, thế nhưng thân thể này hội sẽ không chịu nổi việc tiêu hao khí lực. Ta thật vất vả mới đem người từ quỷ môn quan trở về, cũng không muốn lại giúp người nhật xác.”

“Tiểu Tĩnh, ta là vì việc này mới đến tìm người a, người khẳng định là có biện pháp đúng không?” Tần Dực Nguyệt híp mắt, tạo ra bộ dạng thấy chết không sờn.

Trữ Hoài Tĩnh có chút phiền táo, đến bên cửa sổ, “Là bởi vì hắn có đúng hay không?”

Tần Dực Nguyệt không nói gì, đứng ở phía sau Trữ Hoài Tĩnh, nhân thân có chút lóe ra, bên trong tràn đầy những tình tự phức tạp, ghen ghét, bi phẫn, còn có nhẹ nhàng quyến luyến...

“Người nếu đã quyết định như thế thì ta cũng hội sẽ không ngăn cản, thế nhưng chính người hãy tự giải quyết cho tốt.” Trữ Hoài Tĩnh từ trong lòng lấy ra một bình dược nhỏ đưa cho Dực Nguyệt rồi nói. “Đây là dược ta giúp người phối, dược lần trước hắn là đã uống hết rồi đi, lần này ta có bỏ thêm huyết ly quả, có thể ức chế hàn khí trong thân thể người.”

“Ta chỉ biết Tiểu Tĩnh là người tốt với ta nhất trên thế giới này.” Tần Dực Nguyệt tiếp nhận bình sứ, y đang chuẩn bị lao đến ôm lấy thì đã bị người kia lắc thân né tránh.

“Thật nhỏ mọn, bắt quả người một mình ở trong hoàng cung cũng phải cẩn thận, đó là nơi có thể giết người

không thấy máu, ăn tươi nuốt sống thân thể nga.”

“Không nhọc người lo lắng, ta đi.” Trữ Hoài Tĩnh nói xong liền mở đại môn, Mặc chăm chú đi theo phía sau, ly khai Phi Vũ Hiên. Tần Dực Nguyệt nhìn theo phương hướng hần ly khai, có chút tự giấu cười cười, “Không biết trong hai chúng ta ai mới là kẻ ngu ngốc đây?”

Nảy sinh hứng thú với Tiểu Nguyệt nên edit mấy lời phán quyết của tgiả về tương lai của bé, hắc hắc

T/g nói ra suy nghĩ:

Tần Dực Nguyệt là một nhân vật mới, người này rất mạnh nga. Ta rất thích, hần lớn lên trong một bộ dạng yêu nghiệt, cách hành xử cũng yêu nghiệt không kém.

Mặt than gặp gỡ yêu nghiệt sẽ ra sao ni?

mong chờ nha <ins class=“adsbygoogle”

55. Quyển 3 - Chương 8: Cực Kỳ Hâm Mộ

Rốt cuộc sau hai ngày, đại hội võ lâm đúng hẹn lại tới, toàn bộ Biện Lương trở nên gà bay chó sủa, long xà hỗn tạp, xe ngựa như nước, người chật như nêm. Sau khi chuẩn bị cho Trữ Giác Phi, Trữ Hoài Tĩnh quay về Trầm Hương các.

Mặc đã chờ sẵn ở đây, Trữ Hoài Tĩnh thay y phục cho Mặc Tĩnh Vũ xong rồi nhanh chóng rời đi. Nếu muốn tránh khỏi tai mắt để mà rời khỏi nơi này thì quả thực rất phiền phức, nhưng là Trữ Hoài Xa đã cho hần một khối kim bài để tiện xuất nhập hoàng cung.

Ba người một đường, quang minh chính đại rời khỏi Chu Tước môn, đi tới đường cái của Biện Lương thành, hướng thẳng đến Phi Vũ Hiên. Mới vừa đến cửa, bọn họ đã nghe được những âm thanh nhao nhao ồn ào, tựa hồ tất cả đang cùng nghị luận chuyện gì, Trữ Hoài Tĩnh bất giác tức khởi vùng xung quanh lông mày, ôm Mặc Tĩnh Vũ bước vào trong.

Vừa đi vào, dung nhan luôn ở tại trạng thái mặt than như Trữ Hoài Tĩnh cũng phải có chút kinh ngạc. Bên trong có hai nhóm người, mà ở mỗi nhóm đều có một người đặc biệt bắt mắt. Bên này hồng sắc trường bào nam tử, khí thái hiên ngang, bên kia mị hoặc nam tử ngân phát buông thả, một người trong tay cầm theo trường kiếm, một người chiết phiến lay động không ngừng.

“Lai lai lai, các vị đại gia mau mau tiến lại, nếu nghĩ võ lâm minh chủ năm nay sẽ đổi thì sang bên trái, nếu như ngược lại thì sang bên phải.” Trữ Hoài Xa một cước đạp lên ghế dài, trường bào tung bay, tràn đầy tiêu sái cùng khoái ý.

“Vị huynh đài này, sao ngươi lại biết võ lâm minh chủ năm nay sẽ không đổi người?” Tần Dực nhẹ nhàng lay động chiết phiến, kim đồng hẹp dài hơi hơi nheo lại, khóe môi khẽ cười, tựa tiểu phi tiểu, dẫn tới người ở hai bên trái phải nước bọt chảy ròng.

Trữ Hoài Xa hạ kiếm xuống bàn rồi reo lên: “Nhìn ngươi có lẽ không quá hiểu biết võ lâm Trung Nguyên, Niếp Tư Sơn liên tục thống trị chức vị minh chủ, võ công thâm bất khả trắc [thâm sâu khó lường], văn võ toàn tài, vị trí này đương nhiên sẽ là của hần.”

Tần Dực Nguyệt không có tiếp lời, chỉ là phe phẩy chiết phiến, một thân bạch sam không nhiễm bụi trần, tựa như hồ yêu trên đỉnh tuyết sơn, chỉ là nhân thần có chút dăm chiêu.

“Nhờ ngươi lý giải.” Một thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng chợt vang lên trong sảnh. Trữ Hoài Tĩnh hôm nay ăn vận một thân hắc sắc cẩm phục, phía trên kim tuyến tú trứ thủy trúc, hần hướng về phía Trữ Hoài Xa mà nói.

Trữ Hoài Xa vừa mới nghe thấy thanh âm đã cuống quýt cầm miệng, vội vã cuối đầu, còn đâu là bộ dạng tiêu sái tự nhiên. Phía kia, Tần Dực Nguyệt mặt mày rạng rỡ, nhanh chóng đi đến bên hần trên đầu Mộc Tĩnh Vũ: “Vũ nhi, đã lâu không gặp, có nhớ ta hay không a?”

“Tần thúc thúc.” Mộc Tĩnh Vũ vui vẻ cười đùa, ngã nhào vào lòng của Tần Dực Nguyệt, còn lại Trữ Hoài Xa bộ dạng như vừa gặp quỷ, “Thúc thúc? Ta mới là...” Hần vốn muốn nói ta mới là thúc thú đã bị nhãn thần của Trữ Hoài Tĩnh làm cho kinh hách, thoáng chốc ngậm miệng.

“Hoài Xa, đủ rồi.” Trữ Hoài Tĩnh lên tiếng.

Trong đại sảnh, mọi người đều là biểu tình đại ra, ngày hôm nay phải nói là đại khai nhãn giới, không nghĩ tới lại có thể thấy được nhiều tuyệt sắc như vậy. Hải thúc còn đang đứng ở bên quầy hàng, cúi đầu tính toán, tạo ra bộ dạng tất cả không liên quan đến mình, chỉ là khóe miệng có chút co quắp.

Trữ Hoài Xa chậm rì rì đến bên Trữ Hoài Tĩnh, cúi đầu nhỏ giọng nói, “Tứ ca.”

“Vị này là Dực Nguyệt công tử, Tần Dực Nguyệt, còn đây là đệ đệ ta, Mộc Hoài Xa.” Trữ Hoài Tĩnh sau khi giới thiệu hai người liền giao Mộc Tĩnh vũ cho Hải thúc chiếu cố. Tiểu tử kia cũng rất nghe lời, không có tranh cãi ầm ĩ để đòi đi theo.

Trữ Hoài Tĩnh không nói thêm gì, quay bước rời khỏi Phi Vũ Hiên, ba người còn lại theo sát sau đó, đưa tới vô số ánh mắt hâm mộ. Bốn người không cùng phong cách, một tĩnh lặng, một oai hùng, một lạnh lùng, và một phong lưu.

Tất cả đều không ngừng suy đoán bọn họ thuộc về môn phái nào, có lẽ Võ Lâm đại hội năm nay sẽ bắt đầu mọi năm, náo nhiệt phi phàm a!

<ins class="adsbygoogle">

56. Quyển 3 - Chương 9: Đại Hội

Bốn người một đường rời khỏi Biện Lương, hướng tới trên núi. Nghe nói sơn trang nơi đây nguyên bản không được gọi là Dục Tú mà là Đan Hà, thế nhưng sau lại bởi vì nguyên nhân nào đó mà phải đổi chủ.

Vô Lâm đại hội cũng không biết từ lúc nào mà bắt đầu tổ chức định kì ở nơi này, bốn người không có kỳ mã, không có mã xa, cứ như vậy mà bộ hành từng bước đi tới, một đường rêu rao khắp nơi, kéo đến vô số ánh mắt.

Rất nhiều người trong tay cầm theo trường kiếm, trường tiên đi sát bên cạnh nhưng không ai dám tiến lên chào hỏi, tuy rất hiếu kì nhưng chỉ có thể liếc mắt rồi đi.

Bốn người tuy rằng bộ hành nhưng không bao lâu đã đến Dục Tú sơn trang, vô lâm minh chủ Niếp Tư Sân đứng trên lôi đài, bên dưới đông nghịt người xem, đoàn người của Trữ Hoài Tĩnh hướng về nam tử phía trên.

Niếp Tư Sân mười bảy tuổi gia nhập giang hồ, sau có được danh hiệu đệ nhất, chỉ trong ba năm ngắn ngủi mà đã trở thành cao thủ số một số hai, sau đó vì gặp bất bình rút đao ương trợ nên được người đời tán thưởng. Hai mươi lăm tuổi trở thành minh chủ vô lâm, chức vị này năm năm chuyển đổi một lần nhưng hắn đã đứng vững bốn lần, có thể nói là một nhân vật truyền kì ở trong vô lâm Trung Nguyên.

“Hảo, ta sẽ không nhiều lời vô ích, kế tiếp là thời gian các đại gia bàn luận võ nghệ, bất quá không nên làm cho không khí căng thẳng, đánh mất hòa khí.” Niếp Tư Sân một thân thanh sam, mái tóc đen dài được buộc gọn gàng, lớn lên cũng coi như tuấn kiệt.

Lời hắn vừa dứt, lôi đài liền yên lặng lúc lâu, rốt cuộc một bạch y kiếm khách cất tiếng, “Tại hạ Kinh Sa bang Bạch Bất Khuất, chẳng hay vị nào nguyện ý lên đây lãnh giáo?”

Vừa mới dứt lời, chợt có một hồng y nam tử nhảy tới, hai người thử qua mấy chiêu thì đã phân ra thắng bại, bạch y nam tử thua trận, buộc phải rời đài. Các đại môn phái khác đều đã sẵn sàng thi triển thân thủ.

Chỉ có Trữ Hoài Tĩnh bọn họ bất động bên dưới, Trữ Hoài Xa đứng ngay bên trái của Trữ Hoài Tĩnh, nhỏ giọng thì thầm: “Tứ ca, ngươi không phải là tới đây để lấy Thủy Lân Long sao? Chúng ta lúc nào mới lên?”

Trữ Hoài Tĩnh nhìn Trữ Hoài Xa một lúc, ánh mắt lại chuyển sang lôi đài, thể hiện một bộ dạng người là người ngu ngốc, ta không để ý đến người.

Tần Dực Nguyệt phe phẩy chiết phiến, khoe miệng tươi cười, “Hoài Xa huynh, luận võ chỉ mới bắt đầu, kịch hay còn ở phía sau, ta nên an tâm mà thưởng thức một chút.”

Trữ Hoài Xa đã từng dụng binh, chinh chiến sa trường, coi như đã từng ném qua đao huyết, thế nhưng đại hội võ lâm thì chính là lần đầu tiên tham gia, liền như thế mà bị Tần Nguyệt Dực cười nhạo, hẳn có chút mất mặt, đứng ở bên cạnh không nói lời nào, hé ra khuôn mặt đỏ bừng.

Tự thủy chí chung, chỉ có Mặc là an tĩnh nhất, hắn vẫn đứng phía sau Trữ Hoài Tĩnh mà quan sát chung quanh, đối với luận võ trên đài đều không hứng thú, cũng không có ý kiến gì về cuộc đối thoại giữa họ, một mực im lặng.

Luận võ mãi cho đến lúc hoàng hôn vẫn không có bất kì vị cao thủ nào lên đài, Trữ Hoài Xa thế mới biết đại hội này cử hành suốt ba ngày, ngày đầu tiên chỉ là một ít binh tôm tướng cá, không gây sợ hãi, tự nhiên cũng không ai để bụng.

Sau khi đại hội chấm dứt, Niếp Tư Sân tuyên bố tại Dục Tú sơn trang thiết yến, khoản đãi các nhân sĩ giang hồ, những môn phái cũng không ai từ chối, Trữ Hoài Xa cho rằng dựa theo tính cách của tứ ca hắn thì sẽ không thích những loại náo nhiệt này, nhưng ai ngờ Trữ Hoài Tĩnh lại đồng ý, nhượng hắn mở rộng tầm mắt.

Nơi thiết yến chính là hậu hoa viên của Dục Tú sơn trang, hoàn cảnh rất hợp lòng người, trong viện đủ loại mẫu đơn, kiêu diễm phi lệ, hương thơm tán khí. Trữ Hoài Tĩnh tìm một chỗ tốt rồi ngồi xuống, ở đây có thể thấy hết hoa viên, những màn mỹ cảnh đều thu vào mắt.

Niếp Tư Sân đầu tiên là nói vài câu khách sáo, sau đó các đại môn phái đều kính rượu hắn. Bên cạnh đó, mọi ánh mắt đều hướng về Trữ Hoài Tĩnh, tất cả đều muốn nhận thức nhưng là không ai dám tiến lên kính rượu chào hỏi, đều sợ đường đột.

Tần Dực Nguyệt ngồi ở bên cạnh, nhìn quét một vòng chung quanh, khoe môi nhất mật mỉm cười, khiến cho tất cả đều phải bàn tán.

Lúc này, Trữ Hoài Tĩnh đột nhiên đứng lên, đoạn khởi chén rượu trong tay, hướng Niếp Tư Sân mà nói: “Niếp minh chủ, đã lâu không gặp, ta ở đây chúc cho minh chủ tiếp tục tại vị, chấn hưng toàn bộ võ lâm.”

Trữ Hoài Xa lộ ra vẻ mặt kinh ngạc nhìn về phía Trữ Hoài Tĩnh, tứ ca hắn cũng có lúc sẽ vuột móng ngựa như vậy? Tựa hồ ở đây chỉ có Trữ Hoài Xa là ở trạng thái như đi vào cõi thần tiên, tất cả những người khác đều là bộ dạng mỉm cười nhìn về phía Trữ Hoài Tĩnh, Tần Dực Nguyệt phe phẩy chiết phiến, tạo ra một bộ dạng xem hí.

Niếp Tư Sân nâng chén mỉm cười, “Nguyên lai ‘Quý y’ cũng tới tham gia đại hội võ lâm, tại hạ thực sự hân hạnh, ta trước kính rượu.” Hắn nâng chén rượu, một hơi cạn sạch.

Trữ Hoài Tĩnh cười cười, cũng nâng lên chén, lúc này Niếp Tư Sân nói tiếp, “‘Quý y’, ngồi bên cạnh người

chính là Dực Nguyệt công tử?”

Tần Dực Nguyệt mỉm cười đứng lên, chiết phiến ‘bá’ một tiếng liền khép lại, nhìn về phía Niếp Tư Sân: “Chính là tại hạ, không nghĩ tới Niếp minh chủ có thể nhận ra ta.”

“Dực Nguyệt công tử thực sự là quá khách khí, trong giang hồ có ai mà không ngưỡng mộ người, ngay cả tiểu nữ của ta cũng là như vậy.” Niếp Tư Sân cười đến thoải mái, lời này rõ ràng là muốn nhường Tần Dực Nguyệt làm hiền rể.

Tần Dực Nguyệt cười cười nói, “Là do Niếp minh chủ nâng đỡ ta thôi, chỉ là tại hạ có một chuyện bất minh muốn mời minh chủ giáo cho?”

“Dực Nguyệt công tử xin cứ hỏi, tại hạ tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẩn [biết thì sẽ nói, tuyệt không giấu diếm].”

“Nghe nói ai thắng đại hội vô lâm lần này thì sẽ có được Thủy Lâm Long, ta muốn hỏi minh chủ việc này có thật hay không?” Tần Dực Nguyệt phe phẩy chiết phiến, cười hỏi.

Niếp Tư Sân không nghĩ Tần Dực Nguyệt sẽ hỏi vấn đề này trước mặt nhiều người như vậy nên có chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh liền mỉm cười mà nói: “Xác thực là có việc này, nếu như Dực Nguyệt công tử muốn có Thủy Lâm Long, na, lối đi vẫn chờ phía trước.”

“Minh chủ nghĩ sai rồi, muốn Thủy Lâm Long không phải là ta, mà là vị ‘Quý y’ Mộc Tĩnh, Mộc đại phu này.” <ins class=“adsbygoogle”

57. Quyển 3 - Chương 10: Tương Tích [đôi Bên Luyến Tiếc

Lời nói của Tần Dực Nguyệt làm tất cả ngạc nhiên không ngớt, toàn sảnh rơi vào im lặng, trái lại Trữ Hoài Tĩnh làm như không có việc gì, bát phong bất động ngồi yên một chỗ, tự châm tự ẩm, khóe miệng câu trứ một mặt mỉm cười.

Còn Trữ Hoài Xa thì không bình tĩnh như thế, hắn tối không muốn nhất là có người khi dễ Trữ Hoài Tĩnh, đang định đứng dậy thay người phản bác thì bị y đè lại, nên không thể làm gì hơn ngoài việc nhìn chăm chăm vào Tần Dực Nguyệt. Nếu như ánh mắt có thể giết người thì phỏng chừng hắn đã bách khổng thiên sang [thương tạt đầy mình] từ lâu.

“Dực Nguyệt công tử nói không sai, ta là một đại phu, đối với khả năng chữa bệnh của Thủy Lâm Long tự nhiên cảm thấy hứng thú, chẳng phải chư vị ở đây đều nghĩ như thế?” Trữ Hoài Tĩnh chậm rãi đứng lên, nhìn quét toàn sảnh, đạm cười.

Bọn họ cũng không nghĩ Trữ Hoài Tĩnh sẽ sẵn khoái thừa nhận như vậy, trên mặt đều lộ biểu tình kinh hách, bất quá cuối cùng cũng có người đứng ra hòa giải: “Ý của Quý Y, hầu là chư vị ngồi đây đều thấy hứng thú với Thủy Lâm Long, như vậy nếu muốn có được võ lâm chí bảo, chúng ta nên thi thố bằng chính bản lĩnh, ta nói đúng chứ?”

Sau khi nghe xong, bọn họ cũng không tái làm ồn, đều là gật đầu đồng ý. Sau khi yến hội kết thúc, Trữ Hoài Tĩnh bái biệt Niếp Tư Sân rồi mang theo Trữ Hoài Xa ly khai Dục Tú sơn trang, mà Tần Dực Nguyệt thì phải lưu lại.

Dọc theo đường đi, Trữ Hoài Tĩnh đều không cất lời, Trữ Hoài Xa theo ở phía sau, cả người tâm tình khó chịu, rốt cuộc hấn đến bên cạnh Trữ Hoài Tĩnh mà nói: “Cái kia Tần Dực Nguyệt thật không biết điều, sao hấn lại nói như thế trước mặt bọn họ, vậy chẳng phải là cố ý nhượng tứ ca không lấy được Thủy Lâm Long hay sao!”

“Hoài Xa, ngươi còn trẻ, không hiểu được giang hồ hiểm ác, ta sợ dĩ mang ngươi đến đây là để cho ngươi mở rộng tầm mắt, học thêm nhiều thứ. Ngươi mặt nào cũng tốt, chỉ có một khuyết điểm duy nhất chính là dễ dàng xung động, việc này sẽ có một ngày làm hại cho ngươi.” Trữ Hoài Tĩnh rốt cuộc dừng lại cước bộ, nói ra một lời thăm thía.

Trữ Hoài Xa nghe nói như vậy cũng không thể làm gì hơn ngoài việc im lặng. Cả hai trở lại Phi Vũ Hiên, Hải thúc còn đang đứng ngoài chờ cửa, hấn vừa thấy Trữ Hoài Tĩnh liền đi lên đón đầu: “Chủ thượng, ngài đã trở về.”

“Hải thúc, vũ nhi ngủ sao?” Trữ Hoài Tĩnh không có đi vào, đứng ngoài cửa hỏi.

“Thiếu chủ đã ngủ, chủ thượng có thể đến xem.”

Trữ Hoài Tĩnh khoát tay áo nói: “Không cần, hôm nay Vũ nhi cứ nghỉ ở đây, ta phải về cung một chuyến, sáng mai trở lại.” Sau đó hấn xoay người đối Trữ Hoài Xa mà nói: “Ngươi cũng hồi phủ nghỉ ngơi thôi.”

Vừa mới dứt lời, hấn mang theo Mặc hương về hoàng cung, Trữ Hoài Xa không nói gì thêm, chỉ có thể ngoan ngoãn ly khai Phi Vũ Hiên, về tới Phi vươngng phủ.

Hai người trở lại hoàng cung, Trữ Hoài Tĩnh quay sang Mặc nói: “Ta muốn đi xem Thiện Thủy điện, ngươi nghĩ cách dụ bọn họ đi, ta muốn đơn độc ở đấy một hồi.”

“Thị.”

Trữ Hoài Tĩnh không có để ý Mặc xử lý bọn cung nữ thái giám ở Thiện Thủy điện thế nào, chỉ là một người một thân chậm rãi đi vào. Nội điện tỏa đầy huân hương, loại vị đạo này nhượng Trữ Hoài Tĩnh rất không thích ứng, hấn vén lên vũ trường bạch sắc rồi bước vào trong.

Vừa qua vũ trưởng là có thể nghe thấy một cổ hương phật thủ quen thuộc, Trữ Hoài Tĩnh đột nhiên ngừng lại cước bộ, không tái tiến về phía trước, sa mạn ngăn cách hai bên.

Trữ Hoài Tĩnh diện vô biểu tình mà nhìn chăm chú vào chiếc giường lớn, hắn đột nhiên khoanh chân ngồi xuống đất, khuôn mặt ngập tràn uể oải, thể nhưng nhân thần vô cùng ôn nhu, mà mặt ôn nhu này tựa hồ chỉ dành cho một người.

Trữ Hoài Tĩnh ngồi ở chỗ kia, khuôn mặt điềm tĩnh, đôi mắt chăm chú nhìn vào lớp sa mạn ngăn cách phía trước, ngữ khí bình thản, “Ta hiện tại rất khá, có thể tái kiến người, ta cũng rất hài lòng...”

“Đã sống qua hai thế, tuy hai thế đều không trọn vẹn nhưng vẫn rất vui mừng. Lúc đầu khi đến kiếp này, ta thừa nhận mình đã rất sợ, thừa nhận mình không thể chịu nổi kết cục đã định, ta lựa chọn trốn tránh, ta nghĩ làm như vậy đối với cả hai đều hảo, thế nhưng...” Trữ Hoài Tĩnh đột nhiên cười khổ, “Thế nhưng ta phát hiện, vô luận trốn tránh thế nào cũng đều không thoát, ta chưa bao giờ tin tưởng số phận, nhưng lúc này thì không thể không tin.”

“Điều ta muốn nói là, đối với mối quan hệ này ta chưa từng hối hận, sợ rằng ngay đến chính ta cũng sẽ không tin, nhưng ta luôn muốn cảm tạ sự an bài của lão thiên gia, nếu như không phải phụ tử thì làm sao chúng ta có thể gặp nhau ni?”

“Trước đây đều là người bảo hộ ta, hiện tại đến phiên ta chiếu cố người, dù cho phía trước có là cuồng phong mưa bão, ta cũng sẽ không buông tay người, vì người ta có thể nghịch thiên!”

“Ta đi, nhĩ hảo hảo nghỉ ngơi, ta cũng muốn tu dưỡng tinh thần, những ai đã tổn thương người, ta sẽ bắt chúng trả giá đại giới!” Trữ Hoài Tĩnh phóng xuất một khuôn mặt tươi cười thật to, hắn khẽ nhìn về phía sa mạn rồi xoay người ly khai, tự thủy chí chung cũng không vươn tay vén lên, và cũng vì thế, hắn không nhìn thấy ánh mắt luyến tiếc của người nằm đó! <ins class=“adsbygoogle”

58. Quyển 3 - Chương 11: Luận Võ

Ngày thứ hai, Trữ Hoài Tĩnh đứng hẹn lại tới, lần này chỉ có ba người cùng đi. Khi bọn họ đến Dục Tú sơn trang thì luận võ cũng đã bắt đầu. Lôi đài hôm nay tựa hồ có chút bất đồng so với mọi năm. Thông thường thì phải trải qua hai ngày mới có sự xuất hiện của các môn phái, thế nhưng lúc Trữ Hoài Tĩnh vừa đến đã thấy phái Vũ Đường cùng phái Hành Sơn quyết đấu.

Cả hai môn phái đều khá lợi hại, nội công tâm pháp tương đối nắm vững, điểm khác nhau duy nhất chính là phái hành Sơn thì dùng kiếm pháp Dĩ Khoái trừ danh, còn phái Vũ Đường thì dùng chiêu thức Tắc Dĩ lưu loát.

Trữ Hoài Xa lần đầu chứng kiến trận chiến giữa hai cao thủ, đôi mắt thẳng tắp nhìn về lôi đài, rất sợ bỏ sót điều gì. Trữ Hoài Tĩnh hướng mắt về phía tiểu án phía trên liền thấy được Tần Dục Nguyệt, chiếc phiến thủy chung không có rời tay, cả người một dạng tiêu sái, khóe mắt vi thiêu, đôi môi thoáng cười, bộ dạng

hồ ly thật đúng một điểm cũng không thay đổi.

Trữ Hoài Xa túm tay áo của Trữ Hoài Tĩnh hỏi: “Tứ ca, hai người kia là ai a?”

Trữ Hoài Tĩnh nhìn lên lôi đài hùng hực khí thế: “Vận lam bào là phái Vũ Đường đại đệ tử – Ngụy Nguyên, vận bạch sam là đệ tử duy nhất của phái Hành Sơn – Diệp Nhất Hàng.”

“Na, tứ ca nghĩ ai sẽ giành phần thắng?” Trữ Hoài Xa dán tại bên người Trữ Hoài Tĩnh hỏi.

“Diệp Nhất Hàng niên kỷ còn trẻ, tuy rằng kiếm pháp thuần thực nhưng vẫn còn thiếu kinh nghiệm.” Quả nhiên, sau khi Trữ Hoài Tĩnh vừa mới dứt lời, Diệp Nhất Hàng đã bị Ngụy Nguyên đánh xuống lôi đài.

Ngụy Nguyên đứng ở phía trên khách khí ôm quyền: “Đa tạ.”

Trữ Hoài Tĩnh nhìn Trữ Hoài Xa hưng phấn không ngừng liếc mắt nói: “Người nếu muốn lên thì cứ lên đi, ta không ngăn cản.”

Trữ Hoài Xa tại lúc Trữ Hoài Tĩnh cho phép liền lên lôi đài, Ngụy Nguyên nhìn vào một thân ứng đảo trường bào trước mắt: “Các hạ là?”

“Tại hạ Mộc Hoài Xa. Ngụy huynh, thỉnh.” Sau khi khách sáo một lúc hai người đều cùng xuất chiêu. Trữ Hoài Xa từng ra chiến trường, có đủ kinh nghiệm, nhưng đây lại là lần đầu chân chính cùng người đấu võ, khó tránh có chút lực bất tòng tâm. Tuy nhiên võ công của hắn xem như không tồi, lại có chút bốc đồng tuổi trẻ, dám đi mạo hiểm nên chẳng mấy chốc liền hạ được Ngụy Nguyên.

Trữ Hoài Xa liên tục tiếp chiêu của các môn phái, đều khi nguy cấp chuyển bại thành thắng, nhượng người liên can một trận băng hàn, thế nhưng càng làm cho họ mở rộng tầm mắt chính là, sau khi Trữ Hoài Xa đá bại lâu chủ Mạc Lăng Nhiên thì Tần Dực Nguyệt liền phe phẩy chiết phiến nhảy lên lôi đài.

Hắn cười đùa nhìn Trữ Hoài Xa: “Hoài Xa huynh võ công khá tốt, tại hạ bất tài muốn cùng lãnh giáo mấy chiêu.”

Trữ Hoài Xa không quen nhìn Tần Dực Nguyệt luôn luôn đùa cợt nhưng cũng cùng hắn khách khí một lúc. Tiếp đó trường kiếm thẳng tắp hướng Tần Dực Nguyệt đâm tới khiến y nghiêng người tránh né, cười nói: “Hoài Xa huynh, sao lại tức giận như vậy? Đây là lôi đài luận võ, không phải nơi trả thù.”

Trữ Hoài Xa hừ lạnh một tiếng, bỏ qua phản ứng của Tần Dực Nguyệt, chỉ là một lòng tấn công, chiêu chiêu tàn nhẫn, tựa hồ muốn y đi vào chỗ chết. Tần Dực Nguyệt cũng luôn xảo diệu né tránh, tựa như đang muốn vui đùa cùng Trữ Hoài Xa.

Trữ Hoài Tĩnh có chút đau đầu nhìn hai người ở trên lôi đài, Tần Dực Nguyệt nhìn hắn cười cười một chút

liền dốc toàn lực, thẳng tắp khóa trụ yết hầu của Trữ Hoài Xa, ngân phát tự như bạch điệp bay lượn, nhượng người hoa mắt.

Trữ Hoài Xa không nghĩ mình lại bị đánh bại đơn giản như thế, có chút không được tự nhiên, Tần Dực Nguyệt buông hắt ra: “Hoài Xa huynh, đa tạ.”

“Hừ!” Trữ Hoài Xa cũng không màng nhìn đến y, nhảy xuống lôi đài, đến bên Trữ Hoài Tĩnh, trên mặt một mặt đỏ ửng, không biết là do vừa luận võ xong hay vì cố gì?

Tần Dực Nguyệt chỉ là nhìn Trữ Hoài Tĩnh thần bí cười rồi tiếp tục chuyên chú vào màn luận võ. Không ngừng có những võ lâm chính phái từ đâu kéo tới nhưng thân ảnh bạch sắc vẫn thủy chung trụ vững.

“Người bại bởi Tần Dực Nguyệt cũng là thường tình, võ công của hắn ở trên giang hồ khó gặp địch thủ, chỉ cần người kia không đến.” Trữ Hoài Tĩnh chuyên chú nhìn vào lôi đài, cất tiếng nói với Trữ Hoài Xa vẫn đang ảo não.

Trên đài tình hình khó phân, mọi người đều phải chuyên chú, Trữ Hoài Tĩnh nguyên bản không chút biểu tình đột nhiên nghiêm túc, có một người hầu ở tại sơn trang nói chuyện gì đó với Niếp Tư Sân, hắn liền tái nhợt sắc mặt ly khai hiện trường. Trữ Hoài Tĩnh nói với Mặc ở phía sau: “Theo Niếp Tư Sân xem có chuyện gì.”

Mặc nghe theo lời, thần không biết quỷ không hay ly khai hiện trường, lúc này phía tên lôi đài chỉ còn một người là Tần Dực Nguyệt, y mỉm cười nhìn quét xung quanh: “Còn ai nguyện ý hay không?”

Bạch y tung bay, ngân phát buông xỏa, kim mâu tại ánh dương quang trở nên rực rỡ, toàn bộ hội trường lạnh ngắt như tờ, đột nhiên ở trong không khí phát ra hương thơm lạ lùng, nhượng Tần Dực Nguyệt chỉ trong nháy mắt sắc mặt trở nên trắng bệch, Trữ Hoài Tĩnh tức khởi vùng xung quanh lông mày, thấp giọng nói: “Hắn tới rồi.” <ins class=

59. Quyển 3 - Chương 12: Vi Lan

Không khí tràn ngập mùi y lan hương, loại hương này còn có tác dụng thôi tình, Trữ Hoài Tĩnh là người đầu tiên nhận thấy, còn Tần Dực Nguyệt thì đã quá đỗi quen thuộc với hương thơm này, từng lỗ chân lông ở trên cơ thể đều sợ run lên, huyết nhục sôi trào, khuôn mặt trở nên trắng bệch.

Tại lúc cổ hương càng ngày càng đậm thì các đại môn phái cũng bắt đầu phát hiện, không biết là ai hô to một tiếng: “Y Lan giáo tới.” Lời vừa thốt ra, toàn bộ tràng diện đều trở nên hỗn loạn, có người sắc mặt tái mét, có người vẻ mặt oán giận, còn có người thần tình hoảng sợ.

Nếu như có ai ở trong giang hồ mà không biết tới Y Lan giáo thì hẳn căn bản là một người ngu ngốc. Đây là tà giáo tiếng tăm lừng lẫy, tách ra từ Nhan Thủy Cung khoảng trăm năm trước.

Y Lan giáo hành sự tàn nhẫn, không tha kẻ nào. Giáo chúng đều là nhất lưu cao thủ, giết người dễ như ăn cháo, chỉ cần là người mà họ để ý thì từ ông lão tám mươi cho đến đứa bé mới sinh đều không thoát khỏi. Có người nói Y Lan giáo giáo chủ đang luyện một môn tà công, phải cần có người mập hợp rồi hấp thu tinh lực đối phương mới có thể luyện thành, còn lại người kia nếu nội lực thấp thì sẽ mất mạng tại chỗ, nếu nội lực cao thì cũng bệnh tật cho đến chung thân.

Những người ở trong giang hồ đều đối với Y Lan giáo kiêng kỵ ba phần, cũng từng có người muốn diệt nhất đại tà giáo này, thế nhưng còn chưa đánh tới thì đã bị tiêu diệt toàn bộ. Từ đó về sau, không còn ai dám nhắc tới ba chữ Y Lan giáo.

Ai cũng chưa từng nghĩ tới người của tà giáo sẽ đến nơi đây, tất cả đều im lặng mà không nói gì. Giáo chủ của Y Lan giáo tên gọi Đỗ Vi Lan, nghe nói lúc hắn vừa mới mười lăm liền lên chức giáo chủ, cũng kể từ đó hắn chưa từng đặt chân tới Võ Lâm Trung Nguyên, cũng không ai biết bộ dáng thật sự của hắn, có không ít người suy đoán vị giáo chủ này là một nữ nhân, bởi vì không có một nam nhân nào lại có cái tên đáng giận như vậy.

Tần Dực Nguyệt đứng ở trên đài, chiết phiến không có mở ra, ánh mắt chăm chú, tựa hồ đang đợi điều gì. Thời gian phản phát đọng lại, tất cả mọi người nín thở ngưng thần, bỗng nhiên một trận tiếng vang thanh thúy nổi lên, làm người sợ hãi. Trữ Hoài Xa có chút không giải thích được mà hỏi: “Tứ ca, làm sao vậy? Bọn họ hình như đều rất sợ.”

“Có người tới.” Trữ Hoài Tĩnh vừa mới dứt lời liền thấy một đám người từ xa đi tới. Dẫn đầu là một nam một nữ cười hân huyết mã.

Người nữ quốc sắc thiên hương, khuynh quốc khuynh thành, sa y xanh lam, bên hông là một trường kiếm, mi gian tô điểm chu sa, khóe môi nhếch lên nhất mạt đậm cười, làm cho người ta có chút lỗi giác.

Người nam mang theo một nửa ngân sắc mặt nạ, bên kia khuôn mặt tinh xảo như tượng, góc cạnh phân minh, làn da màu ngà, nhãn ngụy như lụa, sợ rằng đến cả nữ nhân cũng phải ghen tị, trên người quần sắc trường sam, thân hình cao ngất, mái tóc đen dài xỏa ở bên vai.

Phía sau hai người có khoảng mười sáu nhân sĩ, vây ở trung tâm là một mã xa, thúy sắc sa mạn theo gió chập chờn, tiếng chuông giòn giã, uyển chuyển êm tai.

Bọn họ cả nam lẫn nữ, hình thể nhất trí, toàn thân hắc sắc cấm phục, trên mặt không chút biểu tình, tựa như tử thi.

Tần Dực Nguyệt nhìn vào đội ngũ càng ngày càng gần, bất giác lui về phía sau, tâm tình có chút phức tạp, lại có chút oán giận.

Trữ Hoài Xa cũng chú ý tới Tần Dực Nguyệt như có bất thường, hắn thấp giọng hỏi Trữ Hoài Tĩnh: “Tứ ca, Tần Dực Nguyệt làm sao vậy? Hắn sẽ không bị người đã thương chứ?”

“Không đâu.” Trữ Hoài Tĩnh ngắn gọn trả lời vấn đề của Trữ Hoài Xa. Lúc này Mặc đã trở về, hần ghé vào tai của Trữ Hoài Tĩnh nói cái gì đó, vẻ mặt của y cũng bắt đầu trở nên trắng bệch, không khác gì so với Tần Dực Nguyệt.

Đám người dừng tại lối dài, Tần Dực Nguyệt chăm chú nhìn vào bọn họ, tay trái bất giác nắm chặt, móng tay đâm vào da thịt cũng không nhận thấy, lúc này xanh lam sa y nữ tử đi đến mã xa, vén lên sa mạn.

Một người ăn vận hồng y từ trên bước xuống, thế nhưng điều làm người khác chú ý hơn cả là một mái tóc ngân sắc dài mượt xỏa xuống phía sau, mỗi người trên mặt đều là biểu tình kinh diễm.

Con người hồng mâu tựa như huyết sắc hơi hơi híp lại, làm cho người ta không khỏi lạnh run, làn da trắng nõn, đôi môi đỏ sẫm, những người xung quanh không khỏi nuốt xuống một ngụm nước bọt. Không ngờ lại có nam nhân trưởng thành với một dáng dấp gây họa thế này.

Tần Dực Nguyệt vẻ mặt khiếp sợ nhìn người trước mắt: “Người... người... Tóc của người...”

Hồng y nam tử híp mắt đánh giá hần một lượt rồi trả lời: “Dực Nguyệt, đã lâu không gặp.” Giọng nói thanh thúy tựa như chuông đồng vang khắp ngõ ngách, Trữ Hoài Tĩnh ninh chặt vùng xung quanh lồng mày, nhìn vào khung cảnh trước mắt.

Tần Dực Nguyệt không có nói gì, chỉ là chăm chăm nhìn vào nam tử, y đột nhiên nhảy lên đài cao, đứng trước mặt hần, Tần Dực Nguyệt không tự giác lui về phía sau, đến khi không thể thối lui.

Hồng y nam tử đột nhiên ôm lấy chiếc eo nhỏ nhắn, đôi mắt tinh tế chuyên tâm đánh giá, như muốn hòa tan thân thể đối phương, Tần Dực Nguyệt ánh mắt lóe ra, nỗ lực tránh khỏi, thế nhưng hồng y nam tử căn bản không có cho hần cơ hội, y cúi người hôn lên đôi môi đậm sắc của Tần Dực Nguyệt.

Bên dưới vang lên những tiếng thở mạnh, Trữ Hoài Xa cũng là vẻ mặt khiếp sợ cùng chút bất khả tư nghị, Trữ Hoài Tĩnh không lộ biểu tình mà cúi đầu, không biết suy nghĩ cái gì. Tần Dực Nguyệt liều mạng giấy dựa nhưng vô luận thế nào cũng giấy không ra, chỉ có thể để mặc cho đối phương làm gì thì làm.

Lúc này, Niếp Tư Sân xuất hiện nhìn thấy bộ dáng hai người thì đột nhiên cao giọng cười to: “Đồ Vi Lan, người cả gan đánh cắp Thủy Lân Long, còn dám khua chiêng giồng trống nơi này, thật là không để chúng ta vào mắt!”

bạn bị mất điện thoại rồi:((((((<ins class=“adsbygoogle”

60. Quyển 3 - Chương 13: Tụ Hạp

Trên đài, Đỗ Vi Lan tựa như không hề nghe thấy, hần chỉ là chuyên chú mà hôn thiên hạ trước mặt. Gương mặt của Tần Dực Nguyệt dần dần xuất hiện một mặt đỏ ửng, nhưng vẻ thanh tuyệt thoát tục nguyên bản lại càng trở nên mị hoặc.

Niếp Tư Sân thấy Đỗ Vi Lan căn bản không hề phản ứng với lời nói của mình liền trở nên tức giận, đang lúc muốn nhảy lên đài thì đã bị một người dùng trường tiên đánh bật.

Toàn bộ hội trường nhất thời lặng ngắt như tờ, Trữ Hoài Xa vẫn duy trì thần tình ngây dại mà nhìn vào hai người phía trên, thẳng đến khi Đỗ Vi Lan chậm rãi thả Tần Dực Nguyệt ra. Điều làm mọi người không tưởng nhất chính là y lại hung hăng trở tay quăng cho Đỗ Vi Lan một cái tát, khuôn mặt nguyên bản trắng noãn liền hiện lên ngũ chỉ ấn màu hồng sắc.

Tần Dực Nguyệt dùng sức xoa môi, dùng nhãn oán giận nhìn vào Đỗ Vi Lan: “Người cho người là ai? Người muốn làm cái gì thì làm cái đó? Nói cho người biết, ta không phải nam sủng của người.”

Tần Dực Nguyệt vừa nói xong, Trữ Hoài Xa liền ngây dại mà lặp lại, “Nam sủng?”, thanh âm tuy rằng cực nhỏ nhưng Đỗ Vi Lan vẫn có thể nghe thấy, Trữ Hoài Tĩnh đứng bên cạnh hần thì cũng không cần phải nói.

Từ trong tay áo của Đỗ Vi Lan đột nhiên bay ra một dải bạch lãng, tốc độ nhanh đến nỗi không ai biết được thứ đó đã bao lấy cổ của Trữ Hoài Xa thế nào, chỉ là khi bọn họ hồi tỉnh thì nó đã xiết chặt lấy Trữ Hoài Xa, gương mặt hần trở nên đỏ bừng.

Trên đài, Tần Dực Nguyệt giống như phát cuồng, vội vã kéo lấy bạch lãng: “Người đang làm gì? Mau buông ra!”

Nói chưa dứt lời, bạch lãng trên cổ của Trữ Hoài Xa lại buột chặt hơn, gương mặt hần trở nên đỏ bừng. Cũng ngay lúc đó, Trữ Hoài Tĩnh nhanh chóng rút ra một thanh chủy thủ, cắt ngang bạch lãng, sau đó quay sang Đỗ Vi Lan mà nói: “Vi Lan giáo chủ, có thể nể mặt ta mà buông tha cho gia đệ không, gia đệ trẻ người non dạ, ta thay hần hướng Vi Lan giáo chủ bồi tội!”

Đối với lời nói của Trữ Hoài Tĩnh, tất cả mọi người đều là biểu tình đang xem kịch vui, đường đường là tà giáo giáo chủ mà lại phải nể mặt y sao? Chê cười!

“Nguyên lai là Mộc đại phu, nếu đây là đệ đệ của Mộc đại phu thì lần này ta sẽ tha cho, mong rằng lần sau sẽ không tái diễn!” Đỗ Vi Lan đứng trên đài cao nhìn Trữ Hoài Tĩnh mỉm cười, rồi lần thứ hai đem hết tinh thần tập trung vào Tần Dực Nguyệt.

Nhưng đôi khi lão thiên gia lại không muốn để yên như thế, một phong ba vừa qua thì một phong ba khác đã tới.

Chỉ chốc lát sau, một đại đội binh sĩ bao vây hội trường, đầu lĩnh chính là thái tử Trữ Hoài Du. Đây nhất định là một tình huống trăm năm khó gặp, tà giáo giáo chủ, thái tử đương thời, võ lâm nhất phái đều tề tựu một chỗ.

Trữ Hoài Du ăn vận huyền sắc trường bào, trong tay ôm Mộc Tĩnh Vũ, bước chân đi tới bên người của Trữ Hoài Tĩnh: “Tứ đệ, đã lâu không gặp. Không, cũng không phải là đã lâu không gặp, tối thiểu là chúng ta đã gặp lại khoảng hai ngày trước rồi ni, người nói có đúng không?”

Những người trong giang hồ đều là biểu tình khiếp sợ, Trữ Hoài Xa ngồi ở một bên mà thở hổn hển, Đỗ Vi Lan trên đài trước nay đều là biểu tình không liên quan đến mình, còn lại Tần Dực Nguyệt bên cạnh thì là bộ dáng ảo não.

Mộc Tĩnh Vũ sau khi thấy Trữ Hoài Tĩnh liền dùng âm thanh nhu nhuễn mà hô: “Cha.”

“Trữ Hoài Tĩnh bình tĩnh mà nhìn vào người trước mắt: “Người muốn làm gì?”

“Đương nhiên là cung nghênh Dực vương hồi cung rồi, người nói có đúng không, tứ đệ!”

Tần Dực Nguyệt đứng bên cạnh Đỗ Vi Lan hô lớn: “Tiểu Tĩnh, người không thể cùng hắn trở lại!”

Trữ Hoài Du yếu ớt đảo qua hai người trên đài: “Nguyên lai là Tần tiểu hầu gia, hôm nay thật đúng là náo nhiệt!”

Đỗ Vi Lan hơi nheo lại đôi mắt, khóa miệng tà khí nổi lên, đây là điềm báo cho thấy hắn đang muốn giết người, Trữ Hoài Tĩnh đột nhiên mở miệng: “Ta theo người trở lại.”

Trữ Hoài Du cười nói: “Đại ca ta thập phần tưởng niệm người ni...” Trữ Hoài Du còn chưa nói hoàn đã thấy một đạo bạch quang hiện lên, Mộc Tĩnh Vũ trong lòng Trữ Hoài Du đã không còn hình bóng, hài tử vũng vàng rơi vào lòng của Đỗ Vi Lan.

Mộc Tĩnh Vũ không chút hoảng sợ, trái lại đưa tay vuốt vuốt gương mặt của Đỗ Vi Lan cười to: “Vi Lan ca ca.” Vì vậy mà mọi người ở đây lần thứ hai bị kinh sợ!

Đỗ Vi Lan sờ đầu của Mộc Tĩnh Vũ rồi nhìn sang Trữ Hoài Tĩnh: “Hiện tại Vũ Nhi để ta chăm sóc, người không cần lo lắng.”

“Đa tạ Vi Lan giáo chủ, Vũ Nhi phiền người chiếu cố, ta sẽ trở lại.” Trữ Hoài Tĩnh nói xong rồi quay sang Trữ Hoài Du: “Thái tử điện hạ, thỉnh dẫn đường!”

Sau lời nói này, Đỗ Vi Lan cũng không ngăn trở. Mắt thấy bọn họ dần dần tiêu thất, Mộc Tĩnh Vũ đột nhiên khóc lớn: “Cha, ta chờ cha!”

“Vũ Nhi ngoan, cha rất nhanh sẽ trở về.” Đỗ Vi Lan mỉm cười hống Mộc Tĩnh Vũ, thuận tiện dùng tay kia ôm lấy chiếc eo nhỏ nhắn của Tần Dực Nguyệt rồi nhảy vào mã xa, nghênh ngang mà đi. Nguyên bản cảnh tượng náo nhiệt trong nháy mắt trở nên tĩnh mịch.

Thăng đến thật lâu tất cả mới khôi phục trở lại, ngày hôm nay xem như được đại khai nhãn giới ba? <ins class=“adsbygoogle”

61. Quyển 3 - Chương 14

Trữ Hoài Tĩnh bị Trữ Hoài Du mang về cung, giam giữ vào thiên lao, hẳn cũng không phản kháng gì nhiều mà chỉ ngồi xếp bằng trên đồng cỏ khô tựa như đang ở nhà, một chút cũng không giống như bộ dạng đang bị giam cầm mà trái lại tiêu sái như thường.

Nhà lao tắm tối, phẩm trừ một cỗ hương vị khó ngửi, bất quá Trữ Hoài Du coi như khách khí, đem Trữ Hoài Tĩnh đơn độc giam riêng một gian, cũng không có ngục tốt đến đây thăm vấn hoặc làm khó dễ.

Thăng đến khi trăng lên, Trữ Hoài Du mới từ bên ngoài thông thả tiến vào, nhượng ngục tốt mở cửa, hẳn nhìn thoáng qua Trữ Hoài Tĩnh đang nhắm mắt dưỡng thần nói: “Tứ đệ, thấy đại ca ta đệ không có gì muốn nói sao?”

Trữ Hoài Tĩnh chậm rãi mở mắt, một đôi đồng mâu ôn nhuận như ngọc xen chút tình tự, hẳn không có trả lời vấn đề của Trữ Hoài Du, lần thứ hai nhắm lại đôi mắt, tựa như chưa từng thấy qua người kia.

Trữ Hoài Du cũng không tức giận, hẳn đi tới đối diện Trữ Hoài Tĩnh ngồi xuống rồi cười nói: “Tứ đệ, người hẳn là biết nguyên nhân vì sao ta đem ngươi đến chỗ này đi? Người giả trang vào hoàng cung là muốn gì?”

“Chỉ cần ta tùy tiện đưa ra một lý do là có thể đem ngươi thượng đoạn đầu đài, bất quá ngươi cũng biết đại ca không phải là người không nói tình cảm...” Trữ Hoài Du nói còn chưa hoàn đã bị Trữ Hoài Tĩnh cắt đứt.

“Ngươi muốn ta làm gì?” Trữ Hoài Tĩnh rất trấn định hỏi.

“Cũng không có đại sự gì, chỉ cần ngươi nguyện ý theo ta, ta sẽ coi như việc này chưa từng phát sinh, thế nhưng ngươi phải đáp ứng ta từ nay về sau không được lộ diện trước mặt phụ hoàng.” Trữ Hoài Du đứng lên, liêu khở vạt áo huyền sắc, từ trên cao nhìn xuống Trữ Hoài Tĩnh.

Trữ Hoài Tĩnh nhìn Trữ Hoài Du, có chút tự giấu cười cười: “Ngươi dựa vào cái gì nghĩ ta sẽ đáp ứng?”

“Ngươi cũng đâu muốn Trữ Hoài Xa cùng mình chết chung?” Trữ Hoài Du đang nói lời này thì trong mắt mang theo mấy phần trên tức.

Trữ Hoài Tĩnh không giận, phản cười nói: “Ta nhớ kĩ hai người là thân huynh đệ?”

“Thế nhưng nhiều năm qua hấn vẫn thủy chung mà đối với người nhớ mãi không quên, chưa từng để đại ca ta vào mắt, mặc kệ ta đối với hấn thế nào!” Trữ Hoài Du có chút phần hận đánh một quyền vào bức tường phía sau Trữ Hoài Tĩnh.

“Hảo, thành giao.” Trữ Hoài Tĩnh không chút phản kháng đối với điều kiện của Trữ Hoài Du, hấn biết dù mình có không đáp ứng thì Trữ Hoài Du cũng sẽ không giết Trữ Hoài Xa, nhưng việc tranh chấp vô vị này tạm thời không cần thiết, bây giờ còn có việc trọng yếu hơn phải làm!

“Bất quá hiện tại ta không có khả năng thả người ra ngoài, người còn phải ở đây ủy khuất vài ngày. Mặt khác, người phải đẩy nhanh tốc độ giải độc cho hoàng hậu.” Trữ Hoài Du trong khoảng thời gian ngắn lại khôi phục dáng dấp tao nhã.

“Hảo, nếu như không có việc gì, thái tử điện hạ mời trở về đi, ta mệt mỏi cần phải nghỉ ngơi!” Vừa mới dứt lời Trữ Hoài Tĩnh lại dựa vào đồng cỏ khô mà nhắm mắt lại.

Trữ Hoài Du cũng không có ý ở lại đây lâu, hấn ý vị thâm trường nhìn thoáng qua Trữ Hoài Tĩnh rồi lỵ khai.

Tới lúc nửa đêm, cửa lao đột nhiên bị người mở từ bên ngoài, Trữ Hoài Tĩnh nhìn thoáng qua Mặc, nói: “Vũ nhi vẫn bị Đỗ Vi Lan giữ lại Y Lan giáo sao?”

“Thị, có cần thuộc hạ đem thiếu chủ trở về hay không?”

“Không cần, bất quá người đi Y Lan giáo, nghĩ biện pháp đem Thủy Lâm Long về đây. Còn vật này là một hạp khi sứ phụ còn sống đã giao cho ta, người đem cấp Tần Dực Nguyệt, nói cho hấn ta chỉ có thể giúp hấn tới đây.”

“Thị, thuộc hạ sẽ đi làm ngay. Na, chủ thượng còn muốn tiếp tục ở lại đây sao?” Thần sắc của Mặc mang theo vài phần do dự.

“Không cần, người mau quay về đi.”

Mặc đi rồi, Trữ Hoài Tĩnh dựa vào vách tường loang lổ, một đêm chưa ngủ... <ins class=“adsbygoogle”

62. Quyển 3 - Chương 15

Ngày hôm sau, Trữ Hoài Du tới lấy phương thuốc, Trữ Hoài Tĩnh viết hảo ra giấy rồi giao cho hắn cùng với một chiếc bình sứ bạch sắc chứa sẵn được đã pha chế, nói chỉ cần cho hoàng hậu uống là tốt rồi, Trữ Hoài Du cười cười, cầm lấy bình sứ rồi đi.

Sau khi giao ra phương thuốc, Trữ Hoài Tĩnh vẫn bất an thấp thỏm chờ tại phòng giam, hắn không biết sau khi Trữ Giác Phi ăn được có thể tỉnh lại hay không. Hắn biết phương pháp đầu tiên để giải ‘Gông Xiềng’ là nhất định phải dùng huyết để làm thuốc dẫn, và quan trọng hơn là Trữ Giác Phi phải có cảm giác với hắn thì giải được mới có hiệu quả, đây cũng là cách duy nhất có thể chứng minh Trữ Giác Phi có cảm giác với hắn.

Sở dĩ hắn nhượng Mạc đến Y Lan giáo cũng là vì vạn nhất phương pháp này không cứu được Trữ Giác Phi thì tối thiểu cũng có thể dùng đến Thủy Lâm Long. Thế nhưng đã đợi cả tối cũng không thấy có người đến đến báo, không biết Trữ Giác Phi có giải được ‘Gông Xiềng’ hay không.

Mãi cho đến nửa đêm canh ba, Mạc một thân huyết ô đi tới phòng giam của Trữ Hoài Tĩnh, sử dụng kiếm chặt đứt xiềng xích, “Chủ thượng, Thủy Lâm Long ở đây.” Mạc giao cho Trữ Hoài Tĩnh một hộp tử bạch ngọc, chỉ vừa chạm đến đã thấy hàn băng thấu xương.

Trữ Hoài Tĩnh nâng Mạc dậy, “Người thế nào? Là Đỗ Vi Lan đem người đã thương?”

“Chủ thượng, đem cái này đi cứu hoàng thượng, đừng lo cho ta.” Mạc đẩy ra Trữ Hoài Tĩnh, cả người ngã ngồi trên đất.

Trữ Hoài Tĩnh không có lý khai, hắn điểm mấy cái đại huyết giúp Mạc cầm máu, rồi từ trong lòng lấy ra một viên dược hoàn, “Chúng ta cùng đi, nếu Trữ Hoài Du phát hiện thì người sẽ không còn mạng.”

Trữ Hoài Tĩnh đỡ Mạc dậy, dìu cánh tay hắn đi từng bước ra ngoài. Vừa mới ra khỏi cửa lao vài bước liền nghe một trận cười to: “Tứ đệ, chúng ta hôm qua mới đàm hảo điều kiện nhưng hôm nay người lại đổi ý, tựa hồ không giống hành vi của một quân tử a!”

Trữ Hoài Tĩnh lạnh lùng nhìn Trữ Hoài Du nói: “Thái tử điện hạ, ta ngày hôm qua đáp ứng người cái gì? Người có chứng cứ hay không?”

Trữ Hoài Du không nghĩ tới Trữ Hoài Tĩnh lại phản bác như vậy, sắc mặt hắn tối sầm: “Người đâu, đem hai tên này giam vào đại lao, chờ ta xử lý!”

Mạc ngẩng đầu, khoe miệng tràn ra tơ máu, đột nhiên cười lạnh: “Thái tử điện hạ, hoàng thượng hảo không?”

Trữ Hoài Du không ngờ một nhân vật nho nhỏ chẳng hề quan trọng mà lại hỏi tới vấn đề này, hắn không khỏi kinh hách nói: “Người là ai?”

Mặc nhếch môi thành một nụ cười nhạt, đột nhiên giơ tay tháo xuống nhân bì diện cụ, một gương mặt quen thuộc hiện ra, người luôn muốn hạ sát Trữ Hoài Tĩnh – Triệu Ngôn Chi.

Việc này không ngừng làm cho Trữ Hoài Du nổi lên khiếp sợ, Trữ Hoài Tĩnh bên cạnh cũng là vẻ mặt bất khả tư nghị. Triệu Ngôn Chi sao lại là Mặc? Mặc là người hắc đã phát hiện khi rời khỏi Lưu gia tại ngoại ô Lâm Xuyên, lúc đó y bị trọng thương, gần như mất mạng.

Tất cả mọi việc diễn ra đều khiến cho mọi người cảm thấy bất khả tư nghị. Triệu đại nhân – người đã tiêu thất năm năm, là Triệu Ngôn Chi luôn theo bên cạnh của Trữ Giác Phi một tác không rời, như thế nào lại là thủ hạ đã theo bên người Trữ Hoài Tĩnh năm năm?

Trữ Hoài Du là người đầu tiên phản ứng, phải chăng mọi việc của Trữ Hoài Tĩnh đều là do Trữ Giác Phi an bài, nghĩ kỹ lại thì hắc cũng không phải là không nhận được thánh ân như bên ngoài đồn, không ngờ phụ hoàng lại xem trọng Trữ Hoài Tĩnh như vậy. Suy nghĩ này làm cho Trữ Hoài Du vô cùng cảm tức.

“Triệu đại nhân, không ngờ ngươi lại ỷ vào long ân của Thánh thượng mà cùng bọn loạn đảng một chỗ, ta khuyên ngươi nên buông tay chịu trói, bằng không...” Trữ Hoài Du lạnh lùng nhìn cả hai nói.

“Nếu không thì sẽ thế nào?” Triệu Ngôn Chi không đáp mà hỏi lại.

“Giết không tha!” Trữ Hoài Du ra lệnh một tiếng, đoàn ngự lâm quân phía sau liền nhất tề tiến lên.

Triệu Ngôn Chi rút ra trường kiếm bên hông, một bên bảo vệ Trữ Hoài Tĩnh, một bên chuẩn bị nghênh chiến, ngay khi song phương chuẩn bị chiến đấu kịch liệt thì một thanh âm lạnh lạnh vang lên: “Hoàng thượng giá lâm!”

Trữ Hoài Du nghe được thanh âm của thái giám thì sắc mặt liền trở nên cứng ngắc, Trữ Hoài Tĩnh còn lại thì không dám tin vào tai mình, Triệu Ngôn Chi hiểu ý cười cười, thân thể rốt cuộc không còn trụ nổi mà phải ngã xuống. Trữ Hoài Du đột nhiên từ trong tay áo rút ra một thanh chủy thủ, thẳng tắp vọt đến bên Trữ Hoài Tĩnh, chỉ kém một tác là sẽ đâm trúng, lại nghe ‘đình’ một tiếng, chủy thủ rất nhanh bị trường kiếm đánh văng, phóng vào bức tường phía sau. <ins class=“adsbygoogle”

63. Quyển 3 - Chương 16

Trữ Hoài Du kinh ngạc nhìn vào trường kiếm còn đang găm trên bức tường phía sau, đó là Hàn Yêm kiếm mà Trữ Giác Phi luôn không rời tay. Hắc khiếp đảm quay đầu, Trữ Giác Phi một thân hắc sắc cầm bào bước chân đi vào thiên lao, phía sau hắc là một thân hồng sắc trường bào – Trữ Hoài Xa.

Trữ Hoài Tĩnh nhìn Trữ Giác Phi càng tiến càng gần, ngực đột nhiên phỉm qua một tia toan sấp, thế nhưng gương mặt vẫn thủy chung không có biểu tình. Trữ Hoài Du là người phản ứng đầu tiên, hắc hai chân quỳ xuống: “Nhi thần tham kiến phụ hoàng!” Trữ Hoài Tĩnh thức thời theo chân Trữ Hoài Du quỳ

xuống, nhưng hắn không có nói gì, đôi mắt vẫn luôn chăm chú nhìn về phía trước. Không gian như thể chỉ còn hai người bọn họ.

Trữ Giác Phi gương mặt bình tĩnh, nhìn vào hai người quỳ trên mặt đất, còn có đại đội ngự quân phía sau: “Hoài Du, ta muốn ngươi vào sáng ngày mai đưa ra một lời giải thích về những chuyện này.” Nói xong, y nhìn sang bên cạnh: “Tĩnh Nhi, ngươi đi theo ta.”

Trữ Hoài Du mở lớn mắt nhìn Trữ Hoài Tĩnh dịu Triệu Ngôn Chi ly khai thiên lao, hai tay bắt giác nắm chặt. Trữ Hoài Xa không để ý ánh mắt phần nộ của Trữ Hoài Du, hắn giúp Trữ Hoài Tĩnh nâng người kia dậy, thân thiết hỏi: “Tứ ca, ngươi không sao chứ?”

“Ta không sao.” Trữ Hoài Tĩnh quay sang mỉm cười một cái rồi không nói gì nữa.

Đoàn người theo sau Trữ Giác Phi tiến về ‘Sùng Hoa điện’. Trữ Hoài Tĩnh nâng Triệu Ngôn Chi đi đến một bên nhuỷ tháp, hắn không nói gì, vội vã xử lý vết thương của Triệu Ngôn Chi. Trữ Giác Phi ngồi trên chiếc ghế gỗ đào, chuyên chú nhìn Trữ Hoài Tĩnh, gương mặt bình thản, không biết suy nghĩ cái gì. Trữ Hoài Xa còn lại vẫn là đảo quanh bên Trữ Hoài Tĩnh. Đợi sau khi xử lý toàn bộ vết thương, Trữ Hoài Tĩnh dùng tay áo lau khô mồ hôi trên trán, sau đó nhìn Trữ Giác Phi.

Trữ Giác Phi phân phó thị vệ đem Triệu Ngôn Chi về lại gian phòng của hắn, rồi lệnh Trữ Hoài Xa với về mặt lưu luyến lui ra. Đại môn ‘Sùng Hoa điện’ ‘chỉ nha’ một tiếng rồi khép lại, ngọn lưu ly đăng lập lòe tỏa sáng, không khí nhàn nhạt tỏa ra mùi hương của cây phật thủ.

Hai người chăm chú nhìn nhau, đôi mắt khắc ghi hình ảnh đối phương, năm năm thời gian nói dài không dài, nói ngắn không ngắn, thế nhưng đối với người trước mặt thì tựa như cả vạn năm, mà thời gian bọn họ bỏ lỡ cũng đâu chỉ có vạn năm?

Cho đến lâu sau cũng không ai lên tiếng phá vỡ trầm mặc, không gian trầm tĩnh, đại điện to lớn nháy mắt trở nên nhỏ hẹp, nhỏ đến mức chỉ có thể chứa đủ hai người. Trong mắt bọn họ cũng không mang một ý nghĩ gì, mà trong lúc này thì mọi lời nói cũng chỉ là dư thừa.

Tựa hồ ngay tại nhất khắc hai người gặp nhau thì kết cục cũng đã định sẵn bọn họ sẽ phải dây dưa cả đời, nếu đã như vậy việc trốn tránh liệu có tác dụng gì đây? Đến cuối cùng thì mọi thứ nhận được chỉ là sự phiền não mà thôi, thời gian năm năm đã đủ để họ minh bạch.

Trái tim điên cuồng đập, chứng minh giờ khắc này bọn họ còn có sinh mệnh. Bàn tay bắt giác chạm vào gương mặt đối phương, thế nhưng vừa mới chạm đến đã bị một đôi bạc thân mềm mại áp xuống, bên tai chỉ còn nhàn nhạt những tiếng rên rỉ cùng tiếng ồ ồ thở dốc.

Dục vọng khát cầu đã lâu, thân thể nháy mắt bạo phát, cả hai đều muốn lưu lại trên người đối phương dấu vết của mình. Cảm xúc ôn nhuận, làn da cùng nhau hợp cùng một chỗ, tại giờ khắc này, bọn họ đều bị bản năng tối nguyên thủy nhất của mình thống trị, thậm chí sẽ kịch liệt ôm lấy đối phương, không ngừng không ngừng thân cận, không phải chỉ có thân thể mà còn là tâm hồn.

Một đêm cảnh xuân kiêu diễm làm cho người ta không nhìn được mà trầm luân trong đó. <ins class="adsbygoogle">

64. Quyển 3 - Chương 17: Lưu Luyến

Những chuyện khi xưa chậm rãi hiện lên trong tâm trí, hai người ôm nhau dựa ở đầu vai, gió nhẹ xuyên qua cửa sổ, lay động tấm màn bạch sắc, hương vị nhàn nhạt của cây phật chậm rãi lan tỏa.

Tại giờ khắc này, đại điện yên tĩnh mà ấm áp. Bên ngoài cửa sổ, mưa xuân lất phất tạo ra âm thanh ‘tí tách’ tựa như một bản giao hưởng da diết vui mừng cho một màn trùng phùng sau bao nhiêu năm.

“Tình nhi, ngươi đừng đi được không?” Trữ Giác Phi nắm tay Trữ Hoài Tĩnh, thanh âm có chút khàn khàn do vừa trải qua một màn xuân sắc, cũng mơ hồ lộ ra vài phần quyến luyến.

“Không đi, dù thế nào ta cũng không đi.” Trữ Hoài Tĩnh cúi đầu vào hõm vai của Trữ Giác Phi, gương mặt dường như đã mất đi vài phần bình tĩnh thường ngày.

Không có những ngôn ngữ dư thừa, không có những lời giải thích vô nghĩa, hẳn hiện tại đã không cần những từ ngữ phù phiếm này nữa, cũng không cần nhớ đến những chuyện vật vãnh khi xưa để phá tan bầu không khí này, bọn họ chỉ cần được nắm tay nhau, vĩnh viễn nắm tay nhau như vậy là đủ lắm rồi.

Bên ngoài mưa đã ngừng rơi, trong điện hai người hô hấp giao triền.

Sáng hôm sau khi những tia nắng dần lên, bên ngoài Sùng Hoa điện, những cung nữ thái giám đều đã đông đủ, chỉ cần ngói cửu ngũ bên trong phân phó một tiếng thì bọn họ liền vào hầu hạ, thế nhưng hôm nay không biết vì nguyên nhân gì, bọn họ đã đứng cả nửa canh giờ nhưng vẫn không thấy một chút động tĩnh.

Mọi người trong cung ai ai cũng biết Trữ Giác Phi là một vị hoàng đế tốt, chăm lo chính sự, loại chuyện vô cớ không muốn lên triều thế này chưa từng xảy ra, nhưng không kẻ nào dám gõ cửa nhắc nhở. Tuy Trữ Giác Phi là người cần chính yêu dân nhưng song song đó y cũng là người vô tâm máu lạnh, không ai muốn mình mới sáng sớm đã bị bay đầu.

Đối với Trữ Giác Phi, việc ngủ quên là không có khả năng, y đã sớm tỉnh giấc, chỉ là luyến tiếc sự ôn nhu này. Y lẳng lặng nhắm mắt nhìn thiên hạ trong lòng, hàng mi dài cong vút tựa như một đôi hắc điệp đang run rẩy, cái miệng nhỏ nhắn hồng hào khiến cho kẻ khác muốn âu yếm nó, mà Trữ Giác Phi trước giờ cũng không phải là một kẻ quân tử, y lập tức cúi người dán vào đôi môi đỏ mọng, ôn nhu liếm thử. Tuy không xâm nhập nhưng đối với Trữ Hoài Tĩnh đang ngủ say mà nói là một việc quấy rầy mộng đẹp.

Hắn chậm rãi hé mở đôi mắt đen như mực, nhìn vào gương mặt gần trong gang tấc, đôi mắt hiện lên một tia mê hoặc rồi như bỗng nhiên nhớ tới gì đó mà hé miệng cười, nụ cười mang theo mơ hồ không hề đề phòng, nhưng chỉ với một việc đơn giản như vậy đã khơi mào dục vọng chiếm giữ của nam nhân.

Lúc Trữ Giác Phi đang chuẩn bị thưởng thức bữa ‘điểm tâm’ thượng hạng thì Trữ Hoài Tĩnh hươ tay đẩy mặt y ra, sau đó trở mình ngủ tiếp, tiện thể quăng lại một câu: “Đừng nằm nữa, vào triều sớm đi!”

Lời này thật sự khiến Trữ Giác Phi không biết nên cười hay nên khóc, y kéo Trữ Hoài Tĩnh vào lòng, híp lại đôi mắt hoa đào, cười nói: “Tĩnh nhi, đây là thái độ nên có với người vừa bệnh nặng xong hay sao?”

Trữ Hoài Tĩnh không muốn mở mắt nên cứ nằm yên trả lời: “Đã không còn gì đáng lo, vào triều sớm đi, bên ngoài có rất nhiều người đang chờ, đừng nháo nữa, ta rất mệt!” Nói xong, hấn còn giơ một tay xoa đầu của Trữ Giác Phi, giống như đang dỗ dành một con đại cầu.

“Cứ để bọn họ chờ đi!” Dứt lời, bàn tay của y đã không an phận sờ loạn khắp nơi.

Trữ Hoài Tĩnh nhấc tay chặn lại, mở đôi mắt vẫn còn buồn ngủ, bất đắc dĩ nói: “Người rốt cuộc muốn thế nào mới chịu vào triều?”

Trữ Giác Phi híp mắt cười cười, vẻ mặt hết như một con hồ ly, Trữ Hoài Tĩnh không thể làm gì khác hơn ngoài việc hâu hạ tên nam nhân khắc khắc động tình này, sau đó tiếp tục ngủ say.

Trữ Giác Phi hôn hôn trán của Trữ Hoài Tĩnh rồi mới tâm không cam, lòng không nguyện bước xuống giường. Những kẻ chờ ở bên ngoài lúc này mới có thể tiến vào, nhưng hôm nay Trữ Giác Phi không hề lưu bọn họ lại để hâu hạ mình mà chỉ dặn dò vài câu rồi cho lui ra, tuy rằng nghi hoặc nhưng không ai dám tìm hiểu xem rốt cuộc trong Sùng Hoa điện đang có việc gì.

Trữ Giác Phi quần áo nón mũ chỉnh tề đi đến bên giường nhìn Trữ Hoài Tĩnh rồi mới lưu luyến rời đi, y cũng không quên dặn dò thị vệ, mặc kệ là ai cũng không được phép tiến vào Sùng Hoa điện, người dám trái lệnh giết chết không tha! <ins class=“adsbygoogle”

65. Quyển 3 - Chương 18: Sắc Phong

Buổi lâm triều hôm nay có rất nhiều người chột dạ, tỷ như Thái tử đảng. Nhưng đại đa số đều biết ngôi cửu ngũ của bọn họ lâu nay luôn bắt cầu ngôn tiểu [tính cách nghiêm túc, làm việc thẩu đáo] nên cũng an tâm, khéo miệng như có như không lộ ra ý cười.

Trữ Hoài Du đứng giữa đủ loại quan lại, hơi ngẩng đầu nhìn phía phụ hoàng, hấn không biết y có giận giữ vì hành động của mình hay không. Tuy trên mặt vẫn luôn tươi cười như với thân phận là một nhi tử, Trữ Hoài Du biết y là một người lâu nay luôn hỉ nộ ái ố bất thường.

Trữ Giác Phi ngồi trên long ỷ, quan sát toàn bộ quan viên, cười nói: “Các vị ái khanh, trăm có chuyện quan trọng cần tuyên bố.”

Những kẻ bên dưới sau khi nghe Trữ Giác Phi nói xong liền vênh tai lên, rất sợ mình bỏ sót điều gì. Trữ Hoài Du hiểu rõ, việc này nhất định có liên quan đến Trữ Hoài Tĩnh.

“Trẫm nghĩ tất cả các khanh đều biết, tứ hoàng tử Trữ Hoài Tĩnh của trẫm đã đi nghị hòa vào 10 năm trước, sau đó vì chút nguyên nhân nên đã vì nước hy sinh thân mình, kỳ thật Tĩnh Nhi chưa chết, mà khi ấy có lần trẫm đã vì dân cải trang vi hành, điều tra tình hình của một số quan viên, đã gặp lại được Tĩnh Nhi. Hôm nay, trẫm muốn khôi phục thân phận hoàng tử cho hần và phong làm vương, chẳng hay các vị ái khanh có gì dị nghị hay không?” Trữ Giác Phi tinh tế theo dõi vẻ mặt của bọn họ, tất cả đều là bộ dạng như lâm vào đại địch.

Những đại thần có liên can đều như đứng trước mũi dao, rất sợ Trữ Hoài Tĩnh sẽ xét xử chuyện xấu của mình khi xưa, rồi làm tức giận long nhan, đến lúc đó đầu rơi chỉ là chuyện nhỏ, nhưng nếu dẫn đến diệt môn, tịch thu của cải thì thật thẹn với tổ tiên.

Sắc mặt của Trữ Hoài Du tuy rằng vô cùng bình tĩnh nhưng trong lòng đã sóng cuộn sóng gầm, thì ra Trữ Hoài Tĩnh lại được phụ hoàng ưu ái như vậy, nhưng nếu không phải phụ hoàng vô tình gặp lại thì Trữ Hoài Tĩnh cũng không có cơ hội trời lên mặt nước, mà một thái tử như hần còn không bằng một kẻ lưu lạc bên ngoài. Việc này thật sự làm cho tự tôn của Trữ Hoài Du tổn thương nghiêm trọng, oán hận của hần với Trữ Hoài Tĩnh ngày càng sâu thêm.

Mà Trữ Giác Phi nói ra việc này chỉ là để cho Trữ Hoài Tĩnh có thể lộ diện một cách quang minh chính đại, vốn y cũng không có ý định để lộ thân phận của Trữ Hoài Tĩnh thế nhưng trong cung đã có nhiều người biết chuyện, dù có muốn giấu cũng giấu không được, thôi thì đơn giản nói ra tin tức, cũng là để mượn việc này chặn đầu những tên quan lại trong triều, nhất cử lưỡng tiện.

Triều đình vì một câu này mà không khí trầm lắng không ít, Trữ Giác Phi cũng không nói thêm gì nữa, nếu bọn họ không có dị nghị thì cần chi lãng phí thời gian vô ích, y lập tức tuyên bố bãi triều.

Bình thường, khi Trữ Giác Phi bãi triều liền trực tiếp đến Ngự thư phòng phê duyệt tấu chương, nhưng hôm nay lại không như trước, Trữ Giác Phi dứt khoát trở về Sùng Hoa điện. Cả đại điện cửa đều đóng chặt, hai bên đều có thị vệ canh gác, Trữ Giác Phi phất tay ra hiệu cho họ không cần lên tiếng rồi chậm rãi đẩy cửa bước vào.

Bên trong, hương phật thủ nhàn nhạt phiêu tán, sa mạn bạch sắc theo gió lay động như một đôi bạch điệp mềm mại. Trữ Giác Phi tiêu sái đi đến bên giường, chuẩn bị cho người nằm đó một sự kinh hãi, nhưng khi vén màn lên gương mặt lại lập tức biến sắc, trên giường là chiếc áo ngủ bằng gấm được xếp kỹ càng, còn người thì đã không thấy, tâm trạng hoảng hốt, y xoay người ra cửa trầm giọng hỏi: “Người bên trong có rời khỏi không?”

Thị vệ canh giữ hai bên tuy rằng nghi hoặc nhưng vẫn cung kính đáp: “Hồi bẩm bệ hạ, thuộc hạ không hề rời khỏi nên không phát hiện có ai bước ra.”

Trữ Giác Phi nghe được thị vệ đáp liền bình tĩnh rời khỏi đại điện, lẽ nào đêm qua chỉ là một giấc mộng? Lẽ nào triều miên khi ấy chỉ là một bên tình nguyện? Tĩnh Nhi, ta vẫn không giữ được người sao? <ins class=

66. Quyển 3 - Chương 19: Thiêu Thân

Trữ Giác Phi rời khỏi Sùng Hoa Điện nhưng không trở về Ngự thư phòng phê duyệt tấu chương mà là ngồi ở Tường Gian cung, trong ngực một mảnh mơ hồ, nhưng sau khi bình tĩnh trở lại, y biết Trữ Hoài Tĩnh cho dù muốn đi cũng sẽ quang minh chính đại mà đi, huống chi y tin tưởng hắn sẽ không rời khỏi, ít nhất thì hiện tại sẽ không!

Trải qua một đêm mưa gió cọ rửa, toàn bộ hoàng cung đều tỏa ra một loại hương khí tươi mát, đến cả những việc dơ bẩn, xấu xí cũng như bị xóa tan đi, tâm tình cứ thế trở nên thoải mái.

Bất giác đã đến Lạc Mai viện, cửa gỗ đều bị mục nát, bụi bám khắp nơi. Trữ Giác Phi nhẹ nhàng đẩy cửa, gốc mai trong sân đã tàn từ lâu, cành lá tiêu điều, trên mặt đất là những mảnh gốm vỡ nát, cả khung cảnh thoạt nhìn có chút thê lương.

Y mở rộng cổ để ánh dương quang soi khắp gian phòng, bên trong chỉ có vài món gia dụng thông thường, một cái bàn vuông nhỏ, một cái ghế mục nát, trên vách là bức tranh chữ lâu năm, nét bút cứng cáp hữu lực, để lộ một cổ khí phách bề ngễ thiên hạ.

Ngón tay trắng nõn chậm rãi vuốt ve, in lại một đường dấu vết. Y bước vào ngọa thất, bên trong là chiếc sàn gỗ mộc mạc, kế cạnh là cái giá nhỏ, bên trên để rất nhiều sách, trong mỗi quyển sách đều có vài dòng ghi chú phê bình, chữ viết mặc dù tùy ý nhưng vẫn rất có khí khái.

Trữ Giác Phi nhìn cả tiểu viện đơn sơ, đôi mắt đột nhiên có chút đau xót. Y thật không biết Trữ Hoài Tĩnh sống thế nào trong suốt 10 năm ở đây, y muốn dặn dò cung nữ thái giám dọn dẹp nơi này thật tốt, nhưng rồi... làm vậy thì có ích gì? Sai lầm, rồi lại sai lầm, nếu ngay từ đầu sẽ biết đi đến bước này thì y liệu có làm vậy hay không?

Trữ Giác Phi không biết, kể từ năm năm sau khi trở về từ Hoài Dương, trong mộng của y đều là khung cảnh Trữ Hoài Tĩnh rơi vào hồ sen, rồi lại nhớ đến bộ dáng liêu lĩnh khi bảo vệ mình của hắn, nhớ tới ánh mắt yêu thương từ tận xương cốt của hắn, một ánh mắt in thật sâu vào trong lòng, làm y có chút sợ hãi, tựa như chìm vào biển sâu, không thể thở nổi.

Thái độ lúc ấy của Tĩnh Nhi khiến cho y sợ, rồi lúc biết quan hệ của cả hai, y liền lùi bước, không dám vươn tay, để mặc hai tử chìm trong cô đơn, chìm trong thương tâm. Y cho rằng mình đối với hắn chỉ là mê luyện nhất thời, thế nhưng năm năm tưởng niệm chẳng những không vơi bớt mà còn nghiêm trọng hơn, khát vọng được nhìn thấy gương mặt bình tĩnh kia, khát vọng được chạm vào đôi tay luôn mang theo hơi lạnh, còn có mùi hương nhàn nhạt trên người.

Có thể số mệnh đã định trước bọn họ là những cánh thiêu thân bay vào biển lửa, biết rõ là con đường chết nhưng vẫn không thể quay đầu, chỉ biết rằng hiện tại, cho dù có phải gánh lấy diệt vong thì y vẫn muốn nắm chặt đôi tay lạnh lạnh kia, vĩnh viễn cũng không buông xuôi! <ins class="adsbygoogle">

67. Quyển 3 - Chương 20: Phủ Đệ

Mưa xuân rả rích, gió nhẹ lay động, hương vị Phật thủ nhàn nhạt làn tỏa, Trữ Hoài Tĩnh dựa vào lan can, ngắm nhìn khung cảnh phía dưới. Bên cạnh hồ sen là một gốc liễu thật to, cành liễu tùy ý buông thả, hình thành những mảng hình cắt.

Khung cảnh tươi mát làm cho tâm tình cũng đặc biệt bình tĩnh. Hồn qua nghìn năm, trở về quá khứ chỉ vì không muốn cả hai rơi vào đường chết, thế nhưng dù có trốn chạy đến đâu thì cũng chẳng thể thoát khỏi.

Tĩnh vốn như một chén rượu độc, biết rõ sẽ chết nhưng vẫn không muốn quay đầu, một hơi cạn sạch chỉ vì một khắc mộng đẹp thoáng qua.

“Chi nha” một tiếng, cửa phòng bị người đẩy ra, thân thể Trữ Hoài Tĩnh trong nháy mắt có chút cứng ngắc nhưng khóe miệng thì lại cong lên. Hắn không quay đầu, lẳng lặng đứng yên như đang chờ đợi điều gì.

Một đôi tay lạnh lạnh vòng qua thắt lưng, siết lại thật chặt, hơi thở ấm áp quanh quẩn bên tai, “Sao không ngủ nhiều một chút? Đây đây làm gì?” Trữ Giác Phi gác cằm lên vai Trữ Hoài Tĩnh, mái tóc đen dài dây dưa một chỗ.

“Ngủ ở đó không an toàn nên ta đi sớm một chút, miễn cho mình cứ phải lo sợ.” Trữ Hoài Tĩnh nói xong khiến không khí trở nên trầm lặng, dường như có chút nặng nề.

Trữ Giác Phi nhú mày, có chút thờ dãi, không đáp trả lại, có những điều lòng đã tự hiểu, nhiều lời vô ích.

Đối với hai kẻ vừa gặp lại mà nói thì hôm nay có chút đặc thù. Trữ Giác Phi cũng không phải lần đầu làm một tên hôn quân, chẳng màn triều chính, y và Trữ Hoài Tĩnh ở lại Trầm Hương các một đêm, khung cảnh tốt đẹp như vậy chính là cuộc sống cả hai vẫn luôn mong muốn, rồi lại không dám hy vọng xa vời.

Hôm sau, Trữ Giác Phi bị Trữ Hoài Tĩnh đẩy đi lâm triều, tất cả đều cảm giác được tâm tình của bệ hạ hôm nay vô cùng thoải mái, điều này cũng làm bọn họ buông lỏng không ít, xem ra hôm nay khí trời rất đẹp.

“Có việc khởi tấu, vô sự bãi triều.” Tiểu thái giám cạnh Trữ Giác Phi hô to.

Trữ Hoài Du đứng giữa những đám quan lại, im lặng cúi đầu. Mấy đại thần thấy Trữ Giác Phi tâm tình thoải mái nên cũng tranh thủ tấu mấy việc vặt vẩn tay vượn chân, Trữ Giác Phi cười tươi như hoa, không chút để ý.

Lúc này, Công bộ thượng thư Ngụy Dân Giang từ giữa đám quan viên bước ra.

“Khởi bẩm bệ hạ, Tứ hoàng tử đã hồi cung, chiếu theo quy củ Hoàng thất, Tứ hoàng tử phải ra ngoài để lập phủ đệ, không thể ở lại trong cung. Cựu thần chẳng hay hoàng tử định lập phủ ở đâu?”

Nhất thời cả một triều đình đều trở nên yên tĩnh, tất cả đều phát hiện vẻ mặt tươi cười của bệ hạ nháy mắt lại trở nên băng lãnh, ai ai cũng không dám thở mạnh. Lời của Công bộ thượng thư hoàng toàn không sai, hoàng tử sau 15 tuổi đều phải xuất cung lập phủ, đây là quy củ lâu đời, bọn họ thật không rõ việc này rốt cuộc đã chọc giận bệ hạ ở đâu.

“Nguy ái khanh, người nghĩ nơi nào tương đối thích hợp?” Trữ Giác Phi hỏi lại, nhân thần sắc bén, khóe môi nhếch lên thành nụ cười nhạt. Ngụ ý nếu người dám tiếp tục nói thì hãy cẩn thận cẩn thận bay đầu.

Ngụy Dân Giang đã ngồi trên chức Công bộ thượng thư thì đương nhiên không phải là kẻ ngu xuẩn, hần lập tức ngẫm hiểu, đáp: “Cái này... vì thần cũng không dám chắc chắn.”

“Vậy chờ người biết rõ rồi hãy dâng tấu.” Trữ Giác Phi tức giận liếc nhìn toàn bộ đại điện, “Bãi triều!”

Đám quan viên tận lực hưởng ứng, “Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.” Trữ Giác Phi cũng không nhìn lại, dứt khoát phát tay bỏ đi.

Trữ Hoài Du quỳ gối bên dưới, nhúu chặt đầu mày, trong mắt hiện lên một tia tàn nhẫn. <ins class=“adsbygoogle”

68. Quyển 3 - Chương 21: Nóng Nảy

Trữ Giác Phi rời khỏi đại điện, gương mặt bình tĩnh đến Trầm Hương các. Hôm qua vừa thông báo tin tức của Tinh Nhi, hôm nay lại có người đề nghị cho Tinh Nhi rời cung, việc này tuyệt đối không phải là trùng hợp.

Trữ Giác Phi vừa đến gần đã nghe một cỗ dư hương nồng nặc, bao nhiêu cơn tức trong lòng lập tức tan biến, dứt khoát đẩy cửa bước vào.

Trong đại sảnh, khói xanh lượn lờ, Trữ Hoài Tĩnh một thân cẩm y bạch sắc, mái tóc đen huyền tự do buông xõa, đứng giữa làn khói tựa như mộng ảo.

Trên nền đá cẩm thạch là một dục dũng cao đến nửa người, Trữ Hoài Tĩnh đứng ở bên cạnh, thủ pháp thành thạo châm kim cho Triệu Ngôn Chi. Thần tình chăm chú, đôi mắt bởi vì hơi nước mà trông có vẻ mờ mờ.

Triệu Ngôn Chi ngồi trong dục dũng, nước thuốc cao đến ngực, hai mắt khép hờ, vẻ mặt bình thản, trên trán có chút mồ hôi, làn da màu đồng như ẩn như hiện bên dưới làn nước.

Trữ Giác Phi bắt giác nhú mảy, tuy biết Trữ Hoài Tĩnh chỉ đang chữa thương cho Triệu Ngôn Chi nhưng trong lòng vẫn thấy khó chịu. Tĩnh Nhi là của mình y, mặc kệ kẻ khác nói như thế nào, Tĩnh Nhi chỉ có thể là của y, mà hôm nay thấy hấn chuyên tâm chữa trị cho Triệu Ngôn Chi như vậy, y không tránh khỏi có chút bực mình. Trong lòng như có con kiến gặm cắn, tuy rằng không đau nhưng lại vô cùng bứt rứt.

Trữ Hoài Tĩnh sau khi nghe tiếng đẩy cửa chỉ hơi cong khoe miệng, động tác trên tay không hề đình chỉ, trái lại càng thêm chuyên tâm. Khoảng một chén trà sau, hấn mới thu tay, cầm lấy bố khăn trên bàn lau khô mồ hôi, đôi mắt hướng qua Trữ Giác Phi đang chăm chú nhìn mình ở ghế đối diện.

“Ngồi ở đây không nóng sao?” Trữ Hoài Tĩnh một bên lau mồ hôi, một bên đến gần y hỏi.

Trữ Giác Phi không trả lời, chỉ là một tay cầm lấy bố khăn, một tay ôm eo Trữ Hoài Tĩnh, để hấn ngồi trên đùi mình rồi dịu dàng lau khô.

“Sao vậy?” Trữ Hoài Tĩnh đề lại bàn tay đang vói vào ngực mình, nhìn thẳng đôi mắt của Trữ Giác Phi, nhẹ giọng hỏi.

“Hôm nay khi vào triều, Công bộ thượng thư Ngụy Dân Giang thượng tấu về việc lập phủ cho người, để người xuất cung.” Trữ Giác Phi phiền muộn nhìn Trữ Hoài Tĩnh, đầu mảy hơi nhú lại.

Trữ Hoài Tĩnh cười khê một tiếng: “Loại chuyện này có gì mà tức giận, việc lập phủ dù sao cũng là sớm muộn, hơn nữa hoàng tử qua 15 tuổi đều phải xuất cung, đây là quy củ đã lâu, không phải là việc ta và người có thể tránh được.” Trữ Hoài Tĩnh đối với việc này đã sớm nghĩ tới, chỉ là không ngờ lại nhanh như vậy. Công bộ thượng thư nếu không được người chỉ điểm thì sẽ chẳng dám đề nghị như vậy, mới ngần ngại vài ngày mà đã có kẻ không vừa mắt hấn.

“Nói vậy là người đã quyết định xuất cung!” Trữ Giác Phi nhú mảy thật chặt.

“Đây là chuyện sớm muộn, không phải sao?” Trữ Hoài Tĩnh không giải thích được nhìn Trữ Giác Phi, đôi mắt hắc sắc có chút gợn sóng.

Trữ Giác Phi đem bố khăn nhét vào tay Trữ Hoài Tĩnh rồi đẩy hấn ra, không để ý vẻ mặt ngạc nhiên của hấn mà nghênh ngang rời đi.

Trữ Hoài Tĩnh cầm bố khăn đứng yên tại chỗ, có chút muốn cười, chỉ vì việc nhỏ như vậy mà tức giận sao? Tuy lập phủ bên ngoài nhưng không nhất định phải ở đó a!

Trữ Hoài Tĩnh cũng không vội vã đuổi theo, việc quan trọng nhất bây giờ chính là thương thế của Triệu Ngôn Chi, dù sao hấn cũng là vì mình nên mới bị thương. Triệu Ngôn Chi ngâm thuốc đã hai canh giờ, châm cũng đã xong, Trữ Hoài Tĩnh cho hấn một viên đan dược.

Hàng dài nhỏ hơi hơi run động, lộ ra một đôi hắc sắc sâu lắng, khi hấn thấy rõ được người đang đứng trước

mặt thì thần sắc có chút mất tự nhiên, há mồm nói: “Chủ thượng.”

Trữ Hoài Tĩnh mỉm cười lấy khăn lau mặt cho Triệu Ngôn Chi: “Người bây giờ không còn là Mặc nên không cần thiết phải gọi ‘chủ thượng’, dù sao người cũng là thuộc hạ của phụ hoàng.”

Triệu Ngôn Chi không dám tin tưởng nhìn gương mặt vô cùng bình tĩnh của Trữ Hoài Tĩnh, “Bệ hạ đã chiêu cáo khắp nơi rồi sao?”

“Ân, dù sao cũng là do ta ngang nhiên xuất hiện trong cung, cho dù muốn giấu cũng giấu không được, nên cứ đơn giản công bố tin tức, như vậy việc xuất nhập hoàng cung cũng tiện cho ta.” Trữ Hoài Tĩnh thần nhiên đáp.

“Nhưng mà...”

“Ta biết người muốn nói cái gì, hiện tại ta đã thông suốt, là phụ tử hay không với ta chẳng hề quan trọng, chỉ cần đời này được nắm tay hắn, được nhìn thấy hắn, được ở bên hắn ta đã thấy đủ. Về phần có bị thiên hạ thóa mạ hay không ta cũng chẳng để tâm, bởi vì việc đó so với phải mất đi hắn không đáng là bao.” Ngữ khí của Trữ Hoài Tĩnh tuy rằng vô cùng bình thản nhưng trong cảm xúc lòng đã lẫn lộn từ lâu, bởi vì không thể để cho kẻ khác nhìn thấy tình cảm của hắn với Trữ Giác Phi nên mỗi bước đi đều phải cực kỳ cẩn thận, rất sợ một bước sai lầm của mình sẽ làm cho y bị thế nhân mang là tội nhân thiên cổ.

Triệu Ngôn Chi thật không biết khuyên Trữ Hoài Tĩnh thế nào, làm bạn bốn năm, hắn từ cảm giác phản đối ban đầu đã dần có thể lý giải. Bản thân cũng có thể nói là nhân chứng duy nhất cho mối tình bất luân này, hắn càng hiểu rõ lại càng cảm thấy đau xót cho Trữ Hoài Tĩnh. Vì sao người hắn yêu lại là một đế vương, vì sao người hắn yêu không phải là một thường dân, nếu là thường dân thì hai người họ đã có thể quy ẩn trong chốn thâm sâu, bên nhau đến già.

Nhưng mà người hắn yêu lại cố tình là một đế vương, còn là đôi phụ tử ràng buộc sâu nặng, một sự ràng buộc khó thể tháo bỏ.

Trữ Hoài Tĩnh không nói gì thêm, sau khi hắn xử lý tốt cho Triệu Ngôn Chi liền đến Ngự thư phòng. Đã qua lâu như vậy, không biết người kia đã hết giận chưa, nghĩ đến bộ dáng của Trữ Giác Phi lúc này Trữ Hoài Tĩnh bất khác cong khóe miệng.

Từ Trầm Hương các đến Ngự thư phòng có khoảng cách khá xa, cần phải đi qua hai hành lang gấp khúc, một hoa viên nhỏ mới đến nơi. Tâm tình của Trữ Hoài Tĩnh tuy được thả lỏng trong mấy ngày nay nhưng thân thể vẫn cứ mệt mỏi không thôi, một đường đi dài cũng không có tâm trạng thưởng thức phong cảnh, dù sao hoàng cung đối với hắn đã quá mức quen thuộc, thật sự không có gì để xem.

Mà dọc đường hôm nay lại xuất hiện những lời oán thán thu hút chú ý của hắn, cái gì Công bộ thượng thư dâng tấu nhưng do chữ viết nghịch ngoạc nên bị bệ hạ ném đi, cái gì Lễ bộ dâng tấu quá sức dài dòng, không có trọng tâm nên bị bệ hạ hung hăng trách phạt, còn có một tiểu thái giám do lúc đi ngang qua Ngự thư phòng bước chân quá lớn nên bị phạt đánh hai mươi đại bản,...

Nói chung là những kẻ đến gần Hoàng thượng trong hai giờ này đều bị lửa giận của y thiêu đốt, hiện nay trong bán kính một trăm mét cách Ngự thư phòng không có kẻ nào dám vào, cho dù là các đại thần muốn dân tấu chương cũng không dám đến.

Trữ Hoài Tĩnh nhíu mày, xem ra những người này đều bị vạ lây, bản thân nên sớm đi tìm người kia để giúp giảm nhiệt, miễn cho có người dính vào.

Hắn vừa đến gần Ngự Thư Phòng mười thước đã bị thiếp thân thái giám bên cạnh Trữ Giác Phi ngăn lại, “Tứ điện hạ, ngài đến thỉnh an bệ hạ sao?”

“Đúng vậy, làm phiền Lý công công bấm báo một tiếng.” Trữ Hoài Tĩnh cười nhạt.

“Không phải lão nô không muốn bấm báo nhưng thật sự là chẳng biết bệ hạ đã gặp chuyện gì, chỉ cần là kẻ đến gần liền bị trạch phạt. Thần nghĩ điện hạ nếu không có việc quan trọng thì nên đợi hôm sau trở lại.” Tiểu thái giám bắt đầu nói.

Trữ Hoài Tĩnh cười trả lời: “Phiền Lý công công vào trong bấm báo.”

Tiểu thái giám thấy Trữ Hoài Tĩnh kiên quyết như vậy nên cũng không thể làm gì khác hơn, hắn dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Trữ Hoài Tĩnh rồi tâm không cam, lòng không nguyện mà vào bấm báo.

Chỉ chốc lát sau, thái giám đã chạy trở chạy ra, dùng ánh mắt như nhìn quái vật mà quan sát Trữ Hoài Tĩnh: “Tứ điện hạ, bệ hạ mời ngài vào trong.”

Trữ Hoài Tĩnh đã tạ tiểu thái giám rồi vào đại điện, cước bộ nhẹ nhàng đặt lên bậc thang, mái tóc đen dài theo gió bay lượn.

Cửa gỗ ‘chi nha’ một tiếng rồi mở ra, tấm thảm thêu hoa trải dài từ cửa đến trước long án, Trữ Giác Phi ngồi trên ngự tọa, bộ dáng chăm chú, tay phải lưu loát phê duyệt tấu chương. Khi y vừa nghe tiếng động thì tay cầm bút có chút cứng lại nhưng đôi mắt vẫn không chuyển dời.

Trữ Hoài Tĩnh đến trước ngự án, ánh mắt trầm lặng như nước, cúi người nói, “Nhi thần tham kiến phụ hoàng!”

Trữ Giác Phi bị kiềm hãm, giọt mực đỏ thấm rơi trên giấy trắng đặc biệt gai mắt.

“Có việc gì?” Trữ Giác Phi không để ý Trữ Hoài Tĩnh đang quỳ bên dưới, vẻ mặt không chút biểu cảm đọc hết tấu chương.

“Phụ hoàng còn tức giận?” Trữ Hoài Tĩnh mỉm cười đứng dậy, bước lên bậc thang cầm thạch đến cạnh Trữ Giác Phi, khẽ sát tai y nhẹ giọng nói.

Trữ Giác Phi bởi vì nhiệt khí truyền đến mà thân thể nháy mắt cứng lại, y lạnh lùng quay sang chỗ khác, “Không có.”

“Lập phủ bên ngoài chỉ để cho họ không thể dị nghị, ta không có nói nhất định phải ở lại đó!” Trữ Hoài Tĩnh buồn cười nhìn về trẻ con của Trữ Giác Phi giải thích.

Trữ Giác Phi quay đầu nhìn gương mặt thanh tú của đối phương, bao nhiêu tức giận trong lòng đều tan biến hết, thế nhưng gương mặt vẫn lãnh đạm như cũ: “Khi không có ai đừng nên gọi ta là phụ hoàng, ta không thích.”

Trữ Hoài Tĩnh cười nói: “Đều nghe lời người.”

“Mấy bữa nữa ta muốn đến Y Lan giáo, có thể sẽ không trở về trong vài ngày...”

Trữ Giác Phi ngẩng đầu, nhìn chằm chằm đôi mắt ôn nhuận kia: “Để Ngôn Chi đi là được rồi.”

“Vết thương của Ngôn Chi vẫn còn chưa khỏi, huống hồ thương hấn là do Đỗ Vi Lan gây ra. Ta chỉ đến để đưa Tĩnh Vũ trở về, người không cần lo lắng.” Thật ra muốn đưa Vũ Nhi về cũng không cần Trữ Hoài Tĩnh phải tự mình đi, chỉ là hấn có vài việc cần phải đích thân xử lý, hấn không thể để bất cứ mối họa nào nảy nở bên cạnh y.

Bởi vì Trữ Hoài Tĩnh tự mình giải thích nên tâm tình của Trữ Giác Phi mới dần tốt đẹp, nhưng khi vừa nghe nói hấn nhất định phải đi thì vẻ mặt lại tiếp tục trầm trọng.

Trữ Hoài Tĩnh vuốt ve bàn tay bởi vì cố sức mà trở nên trắng bệch của Trữ Giác Phi nói: “Được rồi, cùng ta ăn ngọc thiện đi.”

Hấn tận lực bảo mình đừng để tâm chuyện y không hài lòng, việc này hấn cũng không còn cách nào, chuyện Y Lan giáo không thể sơ xài.

Mà Trữ Giác Phi lại là một kẻ sĩ diện, cho dù luyến tiếc người kia đến đâu thì y cũng sẽ không thành thật nói lời nín giữ, đưa ra đề nghị để Triệu Ngôn Chi đi thay đã là cực hạn, nhưng Trữ Hoài Tĩnh vẫn một lời cự tuyệt khiến y có chút không hài lòng. Cuối cùng, yêu cầu của Trữ Hoài Tĩnh, y vẫn cùng hấn một trước một sau rời khỏi thư phòng để dùng ngọc thiện.

Trữ Hoài Tĩnh là người duy nhất tiến vào Ngự thư phòng hôm nay mà không bị trách phạt, tất cả cung nữ thị vệ đứng canh trước cửa đều thất thần nhìn theo hai người vừa mới rời đi, xem ra bọn họ phải mau chóng nịnh bợ Tứ điện hạ này.

Trẻ con =3= <ins class=“adsbygoogle”

69. Quyển 3 - Chương 22: Hoàng Tuyền Trấn

Một ngày trước khi Trữ Hoài Tĩnh khởi hành đến Y Lan giáo, Trữ Giác Phi hầu như đều dính lấy hắn một tắc không rời, buổi tối còn đem người ra hung hấn lẫn qua lẫn lại, dẫn đến hậu quả nghiêm trọng là ngày hôm sau Trữ Hoài Tĩnh chỉ có thể ngồi xe ngựa đến Y Lan giáo. Đương nhiên hậu quả này cũng làm cho Trữ Giác Phi tức giận không ngớt, bởi vì do việc lẫn qua lẫn lại quá độ mà thời gian Trữ Hoài Tĩnh rời đi lại kéo dài thêm. [đáng =)))]

Trữ Hoài Tĩnh cự tuyệt việc Trữ Giác Phi muốn phái cao thủ đại nội theo bảo vệ mình, hắn chỉ dẫn theo một người đánh xe lên đường.

Y lan giáo ngự ở một tòa tuyết sơn, cũng là ranh giới giữa Dư quốc và Hào quốc. Ngọn núi này vô cùng cao lớn, nơi đây vốn không có tên nhưng từ khi Y Lan giáo đến, người trong giang hồ bắt đầu gọi nó là ngọn Tà sơn.

Trữ Hoài Tĩnh một đường không dừng, rốt cuộc sau nửa tháng cũng đến chân núi. Ở chân núi có một trấn nhỏ tên là Hoàng Tuyền, tuy không phồn hoa bằng Biện Lương thành nhưng so với những nơi khác thì chẳng thua kém, là ranh giới giữa hai nước nên nơi đây cũng trở thành chốn nghỉ chân của những thương nhân chạy ngược chạy xuôi.

Mà vì lý do này nên Hoàng Tuyền trấn có chút hỗn tạp, dạng người nào cũng có. Để tránh tai mắt kẻ khác, lúc Trữ Hoài Tĩnh đến đây đã sai người đánh xe rời đi rồi tự mình vào.

Trên trấn nhỏ có một khách *** mang tên Hàn Nguyệt vô cùng nổi danh, chủ của nơi đây là một nữ nhân. Ất hẳn sẽ có nhiều người đoán rằng việc một nữ nhân tự mở khách *** sẽ rất phiền phức, nhưng thật ra lại không. Ở đây có một quy tắc, chỉ cần là người vào khách *** trọ thì bất kể là ma đầu máu lạnh hay là một kỹ nữ bị người phỉ nhổ thì cũng không được sát sinh.

Có thể định ra một loại quy củ như vậy, đồng thời còn có thể khiến bọn giang hồ đều phải tuân theo thật sự là không dễ dàng, đối với một nữ nhân mà nói lại càng khó hơn. Người ta đoán rằng, phía sau nàng chắc chắn có một thế lực, nhưng đến bây giờ cũng chẳng ai biết thế lực đó là người phương nào, chỉ là mỗi một kẻ bước vào khách *** đều phải tuân thủ quy tắc, tuyệt đối không có ngoại lệ.

Hàn Nguyệt khách *** sáng đêm đều có người ra vào nhưng số phòng thì lại hữu hạn, không phải ai cũng có thể trọ, rất nhiều người phải sang nơi khác.

Sau khi Trữ Hoài Tĩnh vào trấn liền tiến thẳng đến Hàn Nguyệt khách ***. Trên đường, người đến người lui mang theo đao kiếm khiến cho không khí có chút căng thẳng. Xa xa, phiên kỳ của Hàn Nguyệt khách *** lay động theo gió.

Trữ Hoài Tĩnh một thân bạch sắc trường sam, trên tay cầm theo một hòm thuốc, giữa trấn Hoàng Tuyền cát bụi thê lương, hắn trái lại toát ra một cỗ tiêu sái phong lưu. Hơn nữa, bởi vì trên mặt còn đội mũ che

nên khiến không ít người ngoái đầu nhìn.

Trữ Hoài Tĩnh đối với ánh mắt của những kẻ khác làm như không thấy, hần trực tiếp bước vào khách ***. Đại sảnh bên trong đã không còn chỗ ngồi nhưng không khí xung quanh lại yên tĩnh dị thường.

Quét nhìn toàn sảnh, ánh mắt hần rớt cuộc dừng lại trên người tiểu nhị phía sau quầy hàng. Người nọ một thân thanh sắc trường sam được may bằng vải tầm ti tốt nhất, trên đầu là chiếc bạch trâm làm bằng ngà voi, hai mắt hẹp dài hơi hơi híp lại, đôi mày thoát nhìn có chút dày dặn.

Lúc này, một nữ nhân từ trong vén màn bước ra, tay áo xanh lam lay động theo từng bước chân, đôi mắt hoa đào đẹp dễ, khóe mắt là một đóa hoa ngũ sắc, thoát nhìn vô cùng mỹ hoặc, đôi môi đầy đặn khiến người suy nghĩ sâu xa, mái tóc đen tuyền buông xõa dài đến thắt lưng. Một người tuyệt sắc như vậy nhưng chẳng có ai xao động, một cái liếc nhìn cũng không dám làm.

Nữ tử thấy Trữ Hoài Tĩnh liền cười đón, “Vị công tử này thật ngại quá, phòng trọ trong *** đều đã có người, thỉnh công tử lần sau đến sớm hơn.”

Trữ Hoài Tĩnh gương mặt bình lặng lấy một cây trâm màu ngà đưa cho nữ tử, “Lục Thủy cô nương.”

“Thì ra là cố nhân a, đến đến đến, chúng ta cùng nhau ôn chuyện. Người xem người đội theo cả một cái mũ như vậy, bộ chẳng sợ nóng hay sao, diện mạo lớn lên cũng không có xấu!” Lục Thủy vừa nói vừa lôi kéo Trữ Hoài Tĩnh vào trong, còn không quên phân phó tiểu nhị: “Sảo Vũ, phải chăm sóc khách nhân thật tốt, bằng không đừng trách lão nương trừ công của người.”

Người trong sảnh đối với một màn như vậy của chương quý đại nhân đã tập mãi thành quen.

Lục Thủy dẫn Trữ Hoài Tĩnh vào một hầm rượu. Tuy nói đây là hầm rượu nhưng trên kệ chỉ đặt vài vò, hương thơm nồng nặc, chính giữa là một cái bàn xiêu vẹo, bên dưới được kê thêm bằng một tảng đá miễn cưỡng chống đỡ.

Lục Thủy một bên giẫm bàn, một bên chống hông hỏi, “Muốn giết kẻ nào?”

“Tần Dục Nguyệt.” Ba chữ vô cùng khí phách khiến cho Lục Thủy trừng to hai mắt.

“Huynh đệ, ta không nghe nhầm chứ? Người muốn giết nam sủng của Y Lan giáo giáo chủ? Người không muốn sống nhưng ta vẫn còn yêu đời lắm nha!” Lục Thủy chớp lấy trâm ngọc ném trả Trữ Hoài Tĩnh rồi bật lui ba bước.

“Mười vạn hoàng kim mua một cái mạng, huống hồ quy củ lâu nay Lục Thủy cô nương cũng biết, nếu người không nhận nhiệm vụ thì chỉ có con đường chết!” Trữ Hoài Tĩnh cất trâm ngọc vào, Lục Thủy nhanh tay lẹ mắt đoạt lại.

“Ta chưa nói sẽ không nhận mà, công tử người kích động cái gì.” Nàng dùng tay vắn trâm vào tóc, nín nọt nói.

Trữ Hoài Tĩnh rút ra một tấm ngân phiếu rồi đặt lên bàn: “Đây là 5 vạn lượng tiền cộc, sau khi thành công ta sẽ đưa người 5 vạn còn lại.”

Lời vừa dứt, hắn liền quay đầu rời khỏi Hàn Nguyệt khách ***, để lại Lục Thủy hung hãn giậm chân.

Trữ Hoài Tĩnh không dừng chân ở Hoàng Tuyền trấn mà mua một con ngựa đến Y Lan giáo. Y Lan giáo tuy nói ở trên núi cao nhưng thật ra chỉ ở bên sườn, tới tối sẽ thấy một vòng hoa đăng quán quan sườn núi, vô cùng sáng chói.

Đường lên tương đối bằng phẳng, nhưng nơi mà Tà giáo chọn đương nhiên là không đơn giản. Sơn đạo đã bị cải biến thành một mê cung, người bình thường đi vào dù không lạnh chết cũng sẽ đói chết. Kể võ công cao đương nhiên có thể vận dụng khinh công nhưng cũng chỉ miễn cưỡng lên được nửa đường, bởi vì nơi đây có đủ hoa cỏ thâm độc, chỉ cần chạm vào thì chuyện mất mạng là không thể nghi ngờ.

Trữ Hoài Tĩnh cưỡi một con tuần mã đen tuyền nhân nhả lên núi, cũng không phát hiện có gì trở ngại. Khoảng nửa giờ sau đường đột nhiên bị đứt, phía trước trở thành một khu rừng trúc cây cỏ rậm rạp, cưỡi ngựa vào trong là điều không thể. Trữ Hoài Tĩnh xuống ngựa một mình thâm nhập, sau khi nửa giờ tiếp tục trôi qua, hắn đã đứng trước một tòa cung điện thật lớn.

Sau khi nghỉ ngơi một lát, hắn đặt một khối ngọc bích vào khe hở nhỏ trên cửa, một thanh âm dễ nghe truyền đến: “Minh nhật khách trình hoàn kỷ hứa.”

“Năng hoàn mấy phần là mấy phần.”

Cửa đá nặng nề mở ra, Trữ Hoài Tĩnh lách mình đi vào. Tiếp đãi hắn là một nữ nhân ăn vận hắc sắc cẩm phục với mái tóc bó cao, trên mặt mang theo vải che không rõ tướng mạo.

“Giáo chủ dặn dò ta đưa Mộc đại phu đến Thu Diệp Uyển nghỉ ngơi.” Lời nói ngắn gọn, chẳng hề có ý tò mò với kẻ đột nhiên xuất hiện như Trữ Hoài Tĩnh.

“Làm phiền rồi.” Trữ Hoài Tĩnh đi theo hắc y nữ nhân đến một tòa lầu tinh xảo.

Cửa lớn chạm khắc mẫu đơn sống động như thật, rực rỡ khoe sắc.

Bên trong bày biện tương đối đặc biệt, hương thơm thoang thoảng, trên bốn vách tường đều có những ô cửa sổ thật lớn, từ đó có thể quan sát được Y Lan giáo.

Mặt Đông là Điều Cước lầu cao đến năm tầng như ẩn như hiện giữa làn sương mây, giống hệt tiên cung.

Mặt Bắc là một khu rừng với đủ các loại kỳ hoa dị thảo, hơn nữa còn vô cùng độc. Mặt Nam là một hồ sen trắng ngần, nước chảy trong vắt, có thể thấy cả gốc hoa. Mặt Tây còn lại là một tòa cung tường trắng nói đen, bị giấu dưới những tầng lớp sương dày.

Toàn bộ Y Lan giáo hết như tiên cảnh, tuyệt đối không giống chỗ ở của một tà giáo, mà lại như nơi thế ngoại đào viên.

Trữ Hoài Tĩnh đi một đường dài cũng chẳng còn sức để mà thưởng thức quan cảnh, hần dứt khoát lên giường nghỉ ngơi, dù sao thân thể cũng là quan trọng nhất! <ins class="adsbygoogle">

70. Quyển 3 - Chương 23: Bí Ẩn

Sáng sớm, khi Trữ Hoài Tĩnh còn đang say giấc thì bị một hồi chuông khiến cho giật mình, thanh âm là từ điều cước lâu truyền đến. Đối với Y Lan giáo Trữ Hoài Tĩnh cũng không xa lạ, hai năm trước hần từng được hộ pháp Quyết Vi bên cạnh Đỗ Vi Lan mời đến đây ở để thuận tiện chuẩn bị cho Tần Dực Nguyệt.

Khi đó, toàn bộ nội lực của Tần Dực Nguyệt đều hóa thành tro bụi, tóc đen chỉ trong một đêm đã trở thành bạc trắng. Sau khi được Trữ Hoài Tĩnh chuẩn bị, hần ruột cuộc cũng kéo được một cái mạng trở về, nhưng tàn độc trong người thể nào cũng không giải dứt, chỉ có thể cắn răng chịu đựng thống khổ những khi nó phát tác.

Trữ Hoài Tĩnh ở Y Lan giáo đợi hơn nửa năm, cuối cùng dưới khẩn cầu của Tần Dực Nguyệt, thừa lúc Đỗ Vi Lan bế quan đã đưa y rời khỏi nơi này.

Hần vốn tưởng khi Đỗ Vi Lan biết mình đã giúp cho Tần Dực Nguyệt rời đi thì nhất định sẽ không bỏ qua, nhưng không ngờ Đỗ Vi Lan ngược lại còn thả người, đồng thời nói ra một câu.

Trữ Hoài Tĩnh biết rõ thân phận của Đỗ Vi Lan, ký ức đời trước cho hần biết rằng sự tồn tại của người này sẽ khiến Dư quốc, thậm chí toàn bộ là Trung Nguyên chìm trong kiếp nạn, vì vậy hần muốn cải biến mọi chuyện.

Đời trước hần vì việc này mà mất đi tính mạng, tạo nên một tình thế tang thương, nhưng bây giờ hần sẽ không để cho lịch sử tái diễn. Cho dù có chết, hần cũng muốn ngã xuống cùng Trữ Giác Phi.

Chỉ là tình tiết có chút đổi khác so với đời trước, kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì thì bản thân hần cũng không biết được. Sở dĩ hần ra tay trước là để cho Đỗ Vi Lan không thể giành thế chủ động.

-x-

Sau khi rửa mặt xong, Trữ Hoài Tĩnh được một nữ đệ tử của Y Lan giáo dẫn điếu cước lâu: “Mộc đại phu,

giáo chủ ở bên trong.”

Trữ Hoài Tĩnh gật đầu đến gần tiểu lâu uy nghiêm đồ sộ, hắt hít sâu một hơi rồi mở cửa bước vào. Bên trong, lụa mỏng lay động, hương khí nồng nặc, đập vào mắt là một mảnh đỏ ửng, vô cùng chói mắt.

Đỗ Vi Lan ngồi trước cửa sổ, đưa lưng về phía Trữ Hoài Tĩnh, mái tóc trắng bạc như Tần Dực Nguyệt. Chỉ một bóng lưng đã có thể khuynh đảo lòng người, sợ rằng trên đời chỉ có một mình hắn!

“Lần này ngươi đến là vì chuyện gì, của ngươi hay của Dư quốc? Nếu như là cái sau thì không cần nhiều lời, còn nếu như cái trước thì cũng không cần thiết, ta sẽ không giết ngươi, vì ngươi đã cứu hắn!” Đỗ Vi Lan không quay đầu, chỉ là nhàn nhạt mở miệng, ngữ khí vô cùng bình tĩnh.

“Ta không phải là vì kẻ nào mà đến, điều ta muốn biết là chỉ có huyết tẩy thiên hạ mới có thể làm nguôi lòng thù hận của ngươi hay sao, Ngũ hoàng thúc?” Trữ Hoài Tĩnh nhấn mạnh ba chữ.

“Ngũ hoàng thúc? Tiểu Tĩnh, ta không phải họ Trữ.” Đỗ Vi Lan hơi xoay người, áo choàng lông cừu từ trên vai rơi xuống, khoe miệng khe cong, gương mặt bình thản.

“Nhưng trên người ngươi đang chảy dòng máu của Dư quốc, đây là sự thật không thể thay đổi.” Trữ Hoài Tĩnh chậm rãi đến bên cạnh Đỗ Vi Lan, nhìn ra cửa sổ.

“Ngươi sai rồi, trong ngươi ta bây giờ chính là máu của Dực Nguyệt.” Lời của Đỗ Vi Lan khiến cho Trữ Hoài Tĩnh kinh sợ, người này đã trở nên điên cuồng đến như vậy sao.

“Ngươi và Tần Dực Nguyệt hoán huyết?! Ngươi điên rồi!”

“Ta không phải cùng Dực Nguyệt hoán huyết, chỉ là dùng một phương pháp khác, ta biết việc hoán huyết sẽ làm thương tổn thân thể của hắn cho nên sẽ không làm vậy.” Đỗ Vi Lan nhẹ nhàng xoa bụng, đôi mắt đỏ tươi nhìn Trữ Hoài Tĩnh không có một chút cảm xúc.

“Ngươi nghịch thiên như vậy chẳng lẽ không muốn sống nữa sao? Lúc hài tử ra đời cũng là lúc ngươi mất mạng, chẳng ngươi không muốn báo thù nữa?” Trữ Hoài Tĩnh có một loại xung động muốn lấy búa đập đầu người này xem ở bên trong có gì.

Trong sách ghi chép của Y Lan giáo, nam tử có thể phản lại âm dương, nghịch lại thiên lý để mang hài tử, thể nhưng sau đó nguyên khí trong người sẽ bị tổn thương, nội lực khô cạn mà chết. Đây là một mạng đổi một mạng, mà theo lịch sử ghi chép, có ba vị giáo chủ đã từng nghịch thiên sinh ra đứa con nổi dòng, sau đó chưa đầy một tháng đã phải ra đi. Ngược lại, trong thời kì mang thai, huyết mạch toàn thân người đó sẽ được đả thông, công lực theo đó cũng tăng lên rất nhiều.

“Ta chưa nói sẽ không báo thù, đến lúc hài tử ra đời vẫn còn năm tháng, vậy là đủ rồi.” Đỗ Vi Lan thần nhiên ngắm cảnh, tâm trạng vô cùng bình tĩnh.

“Vậy người đặt Tần Dực Nguyệt ở đâu?”

“Hài tử sau khi ra đời sẽ giao cho hần nuôi nấng, dù sao ta sống hay chết đối với hần cũng không có gì khác biệt.” Đôi mắt Đỗ Vi Lan lộ ra một ta cô đơn.

“Hần có biết không?” Trữ Hoài Tĩnh cảm thấy bản thân như rơi vào hầm băng. Tình yêu của Đỗ Vi Lan quá mức điên cuồng, mà Tần Dực Nguyệt lại bị tổn thương sâu nặng, không dám yêu thêm lần nữa, một người trốn, một người đuổi. Hai kẻ tài sắc như vậy mà luôn phải chịu đau khổ, ông trời thật sự vô cùng bất công!

“Hần không biết rằng ta sẽ chết.” Tâm Trữ Hoài Tĩnh trầm xuống, Tần Dực Nguyệt chỉ biết Đỗ Vi Lan đang mang hài tử, nhưng không biết lúc hài tử ra đời cũng là lúc bọn họ âm dương xa cách. Sống qua hai đời, Trữ Hoài Tĩnh đương nhiên hiểu rõ, chết không giải quyết được vấn đề, cũng không phải là cách giải thoát chân chính. Chết chỉ tạo thành nỗi thống khổ và tiếc hận vô biên cho người ở lại.

“Bỏ hài tử đi, bây giờ vẫn còn kịp.”

“Ha ha...” Đỗ Vi Lan cười thành tiếng, xoay người nhìn Trữ Hoài Tĩnh, “Người nghĩ còn kịp sao? Trên đời này làm gì có thứ gọi là quay đầu?” Trữ Hoài Tĩnh không biết nên nói thế nào, cơ hội trở về thay đổi lịch sử như hần đâu phải ai cũng có được, hướng hồ vết thương của Đỗ Vi Lan là bắt đầu từ khi bản thân hần sinh ra, chuyện này phải thay đổi thế nào?

“Vũ nhi đang ở Minh Hà hiên.” Đỗ Vi Lan không nhìn Trữ Hoài Tĩnh, lời này hiển nhiên trở thành lệnh đuổi khách.

Trữ Hoài Tĩnh cũng không nói gì thêm, xoay người đến Minh Hà hiên.

Minh Hà hiên tọa lạc ở phía Tây Y Lan giáo, là một tiểu viện nhỏ. Trữ Hoài Tĩnh mang theo một bầu tâm sự đến nơi liền nghe thấy một trận ồn ào.

“Ta muốn cha, Nguyệt ca ca nói cha sẽ đến đón ta nhưng đã qua lâu như vậy, cha có phải đã không cần ta hay không?” Một thanh âm mềm mại có chút tủi thân vang lên, lời nói mang theo nước mắt.

“Vũ Nhi ngoan, cha người còn có việc, làm xong sẽ đến ngay, hay là Vũ Nhi không thích Nguyệt ca ca?” Một giọng nam trầm lắng thoải mái vang lên, mang theo nồng đậm cưng chiều.

Trữ Hoài Tĩnh vừa đẩy cửa tiểu viện ra liền thấy Mộc Tĩnh Vũ ngồi trên xích đu, cái miệng nhỏ nhắn đỏ lại một chỗ, chau mày thật chặt. Tần Dực Nguyệt nửa quỳ bên cạnh, trên mặt mang theo nụ cười trong sáng, mái tóc bạc lấn vài sợi đen xòa trên vai, phong tình vô hạn.

“Vũ Nhi không phải là không thích Nguyệt ca ca, chỉ là Vũ Nhi rất nhớ cha.” Tiểu tử kia vươn cánh tay nhỏ bé mềm mại xoa xoa gò má của Tần Dực Nguyệt.

Tần Dực Nguyệt nhất thời mặt mày rạng rỡ: “Cha người rất nhanh sẽ đến, hơn nữa Vi Lan ca ca sẽ sinh hài tử cho Vũ Nhi chơi, đến lúc đó Vũ Nhi sẽ có rất nhiều người chơi cùng.” Trên mặt Tần Dực Nguyệt mang theo chút vui sướng và ngượng ngùng khi sắp được làm phụ thân.

Trong lòng Trữ Hoài Tĩnh mang theo từng trận chua xót, nếu như y biết ngày mà hài tử sinh ra cũng là ngày mình mất đi người kia cả đời thì liệu có còn trông chờ như vậy hay không?

Trữ Hoài Tĩnh gõ nhẹ cửa gỗ, hai người bên trong song song quay quay đầu. Vẻ mặt của Tần Dực Nguyệt có chút cứng ngắc cũng có chút kinh ngạc, còn Mộc Tĩnh Vũ khi vừa thấy cha thì đã khóc lên, bé từ trên cao nhảy xuống, vọt vào lòng của Trữ Hoài Tĩnh.

“Cha... Cha... Cha...” Mộc Tĩnh Vũ nức nở, trong miệng không ngừng kêu gọi.

Trữ Hoài Tĩnh chậm rãi ngồi xuống, vuốt tóc Mộc Tĩnh Vũ, nói: “Đã lớn như vậy mà còn khóc nhè, xấu quá đi mất.”

Mộc Tĩnh Vũ nghe vậy liền dùng tay áo của Trữ Hoài Tĩnh lau đi nước mắt, “Vũ Nhi không khóc, cha... Cha đừng rời bỏ ta.”

Trữ Hoài Tĩnh ôm chặt bé vào lòng, tâm trạng đau đớn, Mộc Tĩnh Vũ từ nhỏ đã hiểu chuyện hơn những hài tử khác, bé nói lời này khiến Trữ Hoài Tĩnh vô cùng đau xót, bản thân trong vô tình đã tổn thương bé.

“Sau này cha sẽ luôn ở bên Vũ Nhi, vĩnh viễn cũng không rời đi.” Trữ Hoài Tĩnh ôm Mộc Tĩnh Vũ, yên lặng hứa hẹn.

Tiểu tử kia sau khi khóc mệt liền ngủ luôn trong lòng của hắn, Trữ Hoài Tĩnh bế Mộc Tĩnh Vũ lên giường, thay bé đắp chăn thật kỹ. Tần Dực Nguyệt chấp tay đứng dưới tàng cây, vẻ mặt uể oải.

“Đa tạ người giúp ta chăm sóc Vũ Nhi.”

“Người khách khí với ta làm gì? Đã lâu không gặp Tiểu Tĩnh, người có nhớ ta hay không?” Tần Dực Nguyệt rất nhanh liền khôi phục bộ dáng cột nhà, giả vờ ôm chầm lấy Trữ Hoài Tĩnh nhưng lại bị hắn lắc mình né đi.

“Người vẫn lạnh lùng như vậy.” Tần Dực Nguyệt bất mãn nói.

“Việc người nhờ ta giúp ta đã chuẩn bị xong.” Trữ Hoài Tĩnh vẻ mặt bình thản, lời vừa nói xong lại có chút không đành lòng, “Người thật sự đã quyết định rồi? Đồ Vi Lan đã mang cốt nhục của người, người có thật sẽ bỏ được không?”

Trong viện nhất thời trở nên trầm mặc, hô hấp của cả hai người nhẹ nhàng như gió, lặng lẽ trôi đi.

Lan Lan nằm dưới?? Nguyệt Nguyệt nằm trên?? <ins class="adsbygoogle">

71. Quyển 3 - Chương 24: Đêm Tuyệt

Hiện tại tuy là thời tiết cuối xuân nhưng hoa quế trong viện vẫn còn nở rộ, khắp nơi đều ngập trong hương hoa.

Trữ Hoài Tĩnh đứng sóng vai cùng Tần Dục Nguyệt, cả hai không ai chủ động lên tiếng mà chỉ yên lặng lắng nghe tiếng lá sà sạt trong gió.

Cuối cùng, vẫn là Tần Dục Nguyệt đánh vỡ sự trầm mặc hít thở không thông này: “Người cũng biết, nếu ta tiếp tục dây dưa với hắn thì chỉ sẽ khiến cả hai đi đến cùng một kết cục bi thương. Ta mệt mỏi rồi, và sẽ không hối hận, chỉ là mong rằng lúc ta ra đi, Tiểu Tĩnh có thể thay ta chiếu cố hắn và cả hài tử.”

Trữ Hoài Tĩnh không đáp trả song trong lòng đã sớm hỗn loạn, có ý muốn nói ra chân tướng nhưng cuối cùng vẫn yên lặng gật đầu.

“Tiểu Tĩnh, ta và hắn từ khi bắt đầu đã cho nhau biết bao thương tổn, cả hai đều đã kiệt sức, không còn khí lực để tiếp tục nữa, thế nhưng ta lại rất chờ mong ngày mà hài tử ra đời, người có biết không?” Tần Dục Nguyệt chậm rãi nhìn hướng về điều cruc lâu, đôi mắt ánh kim chưa đầy mở mịt.

“Vậy sao người không ở bên hắn? Các người chỉ cần nhường nhau một bước thì đã có thể...” Trữ Hoài Tĩnh không nói tiếp bởi vì hắn thấy gương mặt đối diện đã ngập trong nước mắt.

Đây là lần đầu hắn thấy Tần Dục Nguyệt khóc to như một hài tử. Đúng vậy, nếu có thể nhường nhau một bước, nhưng sự thật vốn luôn tàn khốc, khi bọn họ muốn quay đầu thì đã không thể quay đầu nữa rồi.

“Ta không có hận hắn vì đã dẫn vật ta... Thật sự không có hận hắn, cho dù hắn có giam ta ở đây ba năm, để ta trải qua một thời gian sống không bằng chết, ta cũng không có hận... Bởi vì ta biết hắn cũng không vui... Vì vậy, chỉ cần hắn hài lòng thì ta có thể chịu đựng.” Đôi mắt của Tần Dục Nguyệt mang theo từng cơn tuyệt vọng.

“Nhưng mà... Nhưng mà...” Y khóc không thành tiếng, nước mắt tràn ra khóe mắt, “Tại sao hắn lại giết mẫu thân ngay trước mắt ta, cho dù nàng có là kẻ thù của hắn đi chăng nữa...”

Trữ Hoài Tĩnh không biết người này lại trải qua đau thương thương như vậy, hắn chỉ có thể yên lặng nhìn y, nhìn y bị đau thương đè nặng.

“Tiểu Tĩnh, người có biết khi mọi nơi đều ngập trong máu là thế nào không? Người có biết cảm giác khi tận mắt nhìn thấy người thân của mình bị á nhân từng chút từng chút một dẫn vật hay không? Tại một

khắc đó ta thật mong rằng mình chưa từng được sinh ra trên cõi đời này.”

Tần Dực Nguyệt chìm trong bi thương, ánh mắt như tan ra.

“Đầu ta bạc chỉ sau một đêm, nội lực suy kiệt, vì vậy ta không muốn buông tha hắc, chính hắc đã khiến ta sống trong một thể xác không có linh hồn, hắc tàn nhẫn với ta như vậy, ngươi nói ta làm sao có thể lui bước mà yêu thương hắc?”

Trữ Hoài Tĩnh im lặng ôm nam tử vào lòng, đương nhiên hắc cũng phát hiện ra một bạch ảnh chợt lóe, không biết Đỗ Vi Lan sau khi nghe những lời này sẽ có cảm giác thế nào? Nếu như hắc biết những việc mình làm ban đầu sẽ dẫn đến kết cục hôm nay thì liệu có còn cố chấp hay không?

Chạng vạng, nắng chiều bao phủ, Trữ Hoài Tĩnh ôm Mộc Tĩnh Vũ hóng mát trong sân, kiên trì trả lời từng câu của bé. Đối với hài tử này, Trữ Hoài Tĩnh có rất nhiều cảm xúc khác lạ, nếu như không phải là ngoài ý muốn thì hắc cũng sẽ không có nhi tử, cho dù bé không phải là thân sinh của hắc, cho dù bé là cốt nhục của Sở Dật thì hắc vẫn rất cảm tạ trời xanh vì đã hắc có thể một lần được làm phụ thân.

Mà ở Biện Lương xa xôi, không biết lúc này Trữ Giác Phi đang làm việc gì?

“Ngôn Chi, ngươi nói Tĩnh Nhi đã biết Đỗ Vi Lan là hài tử năm xưa bị tiên đế đưa đi hiến tế sao?” Trữ Giác Phi một thân hoàng sắc long bào ngồi trên Ngự tọa. Bên ngoài, bầu trời xám xịt khiến cả đại điện thoát nhìn có chút u tối.

Triệu Ngôn Chi đứng cạnh Trữ Giác Phi, nhãn thần đã không còn sự sùng kính của năm năm về trước mà chỉ đơn giản là mang theo một loại trầm lặng, có thể nói hắc bây giờ đã không còn tình cảm, “Vâng, chuyện này một năm rưỡi trước Tứ điện hạ đã tra ra, xác thật không thể nghi ngờ.”

Trữ Giác Phi trầm tư thật lâu rồi nói tiếp: “Vậy nguyên nhân lần này Tĩnh Nhi đích thân đến đó là vì ta?”

Triệu Ngôn Chi im lặng, tâm tư của Trữ Hoài Tĩnh hắc không thể nào đoán được, thế nhưng có thể khẳng định một điều chính là, nam tử trầm lặng đó cho đến bây giờ cũng chưa từng nghĩ cho mình.

Trữ Giác Phi nhíu chặt mày, xoay tròn chung trà trong tay, “Xem ra ta phải diện kiến vị đệ đệ đã lâu không gặp mặt này, vốn danh định sẽ chậm rãi giải quyết nhưng nếu Tĩnh Nhi đã không chờ được vậy thì sớm làm thôi.”

“Thế bệ hạ định giải quyết ra sao?” Triệu Ngôn Chi khó khăn hỏi chuyện chẳng liên quan đến mình.

Trữ Giác Phi không đáp trả, chỉ là bất giác nhớ về đêm tuyết năm xưa.

Y là nhi tử thứ hai của Tiên hoàng, người thứ nhất thì vừa sinh ra đã bị chết non, vì vậy nên chức thái tử

hiển nhiên rơi xuống đầu y. Từ nhỏ, y đã tiếp nhận nền giáo dục đặc biệt hơn nhiều so với kẻ khác, tiếp nhận những ánh mắt khác thường của thế gian. Khi đó, y cũng không phải là nhi tử mà Tiên hoàng yêu thích, mẫu thân cũng vì hạ sinh y nên mới được phong Quý Phi, tất cả đều là mẫu bằng tử quý [mẹ vinh hiển nhờ con cái].

Ngôi vị hoàng đế của Dư quốc trước giờ đều truyền cho trưởng tử, có thể nói y ngồi lên được ghế này hoàn toàn là do vận khí.

Mà lúc đó, Tiên hoàng có một phi tử vô cùng sủng ái, nàng là nữ nhi của một bộ lạc ở vùng biên quan. Tuy là phi tử được sủng nhưng vì vấn đề huyết thống nên chỉ được phong làm một phi tần bình thường, không thể làm Quý phi.

Khi y 15 tuổi, nữ nhân đó đột nhiên hoài thai, Tiên hoàng vui mừng phong làm Lan Quý phi. Trong đoạn thời gian đó, y mới có thể sâu sắc hiểu được cái gì gọi là quý còn hơn vàng.

Trong cung ai ai cũng đều vô cùng cẩn thận, rất sợ chỉ một sai sót cũng có thể khiến mình rơi đầu, thậm chí có người truyền tin, phụ hoàng dự định phế y, để nhi tử của nữ nhân đó thay thế.

Ngày hài tử ra đời rồi cuộc đã đến trong sự chờ mong của mọi người, hôm đó tuyết bắt đầu thổi làm hoàng cung trở nên trắng xóa, tựa như đang ở Tuyết quốc.

Chỉ là lúc hài tử sinh ra, không khí trong cung không có cái gì gọi là vui mừng, ngay cả phụ hoàng cũng chẳng hề sung sướng bởi vì hài tử vừa ra đời có một đôi mắt đỏ tươi, phi thường diễm lệ, mà đôi mắt này bị người đời xem là bất thường, là mầm mống của tai họa.

Y từng nhìn qua hài tử đó, phải thừa nhận rằng ngoài đôi mắt đỏ thì hài tử chẳng có bất cứ tỳ vết nào, làn da trắng như tuyết, hơn nữa khi vừa sinh ra đã cho cảm giác vô cùng thông minh, có người đến nhìn thì bé sẽ cười khanh khách, hươ tay hươ chân cực kỳ đáng yêu.

Chỉ là niềm vui thì luôn ngắn ngủi, những ngày sau đó Hoài Dương liên tục mưa to, hồng thủy khắp nơi, mà vùng tiếp giáp giữa Biện Lương Thành và Phụng Hoàng thành lại bắt đầu phát sinh ôn dịch, biên cảnh cũng đột nhiên báo nguy, tình cảnh Dư quốc hết như lửa cháy. Vì vậy, một ít lời đồn bắt đầu lan truyền, nói rằng vị hoàng tử vừa ra đời của Dư quốc là một mầm mống tai họa, mong muốn phụ hoàng xử tử đứa bé. Phụ hoàng do dự, mặc kệ thế nào thì hài tử vẫn là cốt nhục của mình, nếu phải tự tay xử tử thì so với việc giết mình còn đau đớn hơn.

Thế nhưng trước tình thế cấp bách, lòng người rơi vào lo sợ, phụ hoàng buộc phải hạ lệnh đưa đứa bé ra ngoài hiến tế. Vì vậy trong một đêm tuyết rơi, hài tử bị người đặt trên một chiếc bè gỗ rồi cho thả trôi, tự sinh tự diệt, còn Lan Quý phi vì quá thương con mà sinh bệnh nặng, sau đó về nơi Tây Thiên. Phụ hoàng chỉ trong vài tháng ngắn ngủi mà liên tiếp gặp phải đả kích, rốt cuộc nản lòng thoái chí, truyền ngôi cho Trữ Giác Phi y rồi xuất gia làm hòa thượng.

Có lẽ mệnh của hài tử vẫn chưa tận, sau mười ngày trôi trên bè gỗ, bé được một người đánh cá cứu vớt, bảo toàn tính mệnh, sau đó bị Y Lan giáo giáo chủ thu dưỡng. Y sau này cho người điều tra, phải thật lâu

mới lần ra manh mối.

Đối với kết quả như vậy Trữ Giác Phi cũng không đành lòng, mà Đỗ Vi Lan lại nuôi hận với thế gian này, chán ghét tất cả những kẻ đã xem bản thân hắn như một tai họa rồi vô tâm vứt bỏ.

Trữ Giác Phi chậm rãi thoát khỏi hồi ức, thở dài một hơi rồi phân phó Triệu Ngôn Chi đi làm vài việc.

Cũng trong đêm đó, Trữ Giác Phi tuyên bố mình nhiễm phong hàn, tất cả mọi chuyện đều giao cho thái tử giải quyết, rồi âm thầm dẫn theo Triệu Ngôn Chi rời khỏi hoàng cung, hướng đến Y Lan giáo. <ins class="adsbygoogle">

72. Quyển 3 - Chương 25: Bị Thương

Sau một đường cưỡi ngựa không dừng, Trữ Giác Phi và Triệu Ngôn Chi rốt cuộc đã đến Hoàng Tuyền trấn, lộ trình vốn cần nửa tháng nay chỉ còn khoảng 10 ngày.

Hoàng Tuyền trấn vẫn phồn hoa như thường lệ. Các tửu quán, khách *** hai bên trái phải đều nhộn nhịp người người ra người vào, trên đường đông đúc thỉnh thoảng còn có một hai thương đội đi ngang.

Triệu Ngôn Chi dẫn Trữ Giác Phi đến Hàn Nguyệt khách ***. Nơi đây vẫn hệt như trước, không còn chỗ ngồi và lại vô cùng an tĩnh, Sảo Vũ đứng ở quầy hàng, bộ dáng như vừa tỉnh ngủ, thấy bọn người Trữ Giác Phi cũng không thêm hỏi một lời.

Triệu Ngôn Chi quen thuộc đến trước quầy hàng, chấp tay nói: “Hiện giờ chương quỹ có ở đây không?”

Triệu Ngôn Chi vừa dứt lời liền thấy rèm cửa phía sau bị người vén lên, Lục Thủy tay chống thắt lưng bước ra, “Ai tìm ta? Không thấy ta đang vội lắm sao!”

“Ta tìm Lục Thủy cô nương giao đồ.” Triệu Ngôn Chi lấy ra một cây ngọc bích đưa cho Lục Thủy.

Lục Thủy nhìn hai người một hồi rồi nói: “Dừng chân hay ở trọ?”

“Ở trọ.”

“Vậy thì đi theo ta, xem như các người may mắn, hôm nay vừa vặn có người để lại một gian hảo hạng, mà quý củ của khách *** này chắc các người cũng biết rồi ha?” Lục Thủy dẫn họ lên lầu hai, tiện tay dùng cây trâm ngọc vấn lại mái tóc đen dài của mình thành một búi cao.

Triệu Ngôn Chi không đáp trả, chỉ là đưa cho Lục Thủy ngân phiếu một vạn lượng, Lục Thủy nhìn cũng không nhìn đem ngân phiếu cất vào áo, sau khi dẫn hai người đến trước cửa phòng thì nói: “Có gì cần thì cứ gọi một tiếng, còn không thì đừng gọi bậy.” Vừa dứt lời nàng liền xuống lầu.

Triệu Ngôn Chi mở cửa gỗ, Trữ Giác Phi bước vào. Gian phòng coi như sạch sẽ ngăn nắp, phạm vi tầm nhìn cũng tương đối tốt, đối diện cửa sổ là ngọn Tà sơn, nhưng chỉ có thể nhìn thấy một lớp sương trắng bao phủ dãy núi.

Triệu Ngôn Chi đóng cửa rồi đến cạnh Trữ Giác Phi: “Công tử, có cần thông tri Tứ thiếu gia không?”

“Người tạm thời không cần thông tri hần, chúng ta trước hãy quan sát mọi việc. Ta đã cho ám ảnh điều tra, trong khoảng thời gian Y Lan giáo này tương đối bình lặng, hơn nữa cũng ít tiếp xúc với chốn giang hồ. Tạm thời dịch bất động, ta bất động.” Trữ Giác Phi vừa dứt lời liền từ bên hông rút ra một khối lệnh bài đưa cho Triệu Ngôn Chi, “Người cầm nó đến gặp Nguyên Nhược Khê, bảo hắn đóng binh cách Hoàng Tuyền trấn 30 dặm. Nhớ kỹ, không được dả thảo kinh xà, tất cả đều chờ khẩu lệnh của ta.”

“Vậy công tử bảo trọng.” Triệu Ngôn Chi nói xong liền từ cửa sổ ra ngoài.

Trữ Giác Phi nằm lên giường, nhắm mắt dưỡng thần. Y đã mấy ngày không có nghỉ ngơi cho tốt, đầu vừa đặt lên gối liền ngủ say.

Khi Hoàng Tuyền trấn đã rơi vào giấc ngủ, một dáng người mềm mại bước ra từ Hàn Nguyệt khách ***, thi triển khinh công hơn người hướng đến Y Lan giáo, một thân y phục dạ hành hòa vào bóng đêm.

Khắp Y Lan giáo đèn đuốc rực rỡ, Trữ Hoài Tĩnh bị một tiếng chuông thật to đánh thức, Mộc Tĩnh Vũ trong lòng bất an giật mình nhưng vẫn tiếp tục chôn đầu trong ngực hắn.

Trữ Hoài Tĩnh cẩn thận xuống giường, sau khi giúp Mộc Tĩnh Vũ dịch tốt góc chăn liền y phục mặc vào. Lúc này, đại môn bị người mở ra, hắn chưa kịp nói gì đã bị hộ pháp Quyết Vi mang đi. Ngăn sắc diện cụ dưới ánh trăng lóe lên hàn quang.

Trữ Hoài Tĩnh vừa đến điều cước lầu liền thấy toàn bộ giáo chúng đều tập trung ở đây, Quyết Vi cũng không dừng lại mà trực tiếp phóng lên lầu hai.

Trữ Hoài Tĩnh vừa đáp xuống đã nghe được mùi máu tươi, đôi mày bắt giắc nhíu chặt, trong không khí có một loại áp bức làm cho người ta hít thở không thông.

Trữ Hoài Tĩnh không chút do dự hé mở đại môn, trên tấm thảm bạch sắc là một mớ hỗn độn, hắn vừa liếc nhìn đã thấy Đỗ Vi Lan ngã trong vũng máu, còn Tần Dực Nguyệt thì ngồi bên cạnh, đôi mắt dại ra.

Trên ngực trái của Đỗ Vi Lan bị cắm một thanh chủy thủ, máu tươi thi nhau chảy xuống, nhiễm đỏ một thân áo bào trắng muốt.

Trữ Hoài Tĩnh chạy đến gần Đỗ Vi Lan, sau khi kiểm tra vết thương cho hắn liền quay đầu nói với Tần Dục Nguyệt: “Người nếu không muốn hắn chết thì mau đi lấy hòm thuốc cho ta.” Rồi phân phó Quyết Vi: “Mau chuẩn bị nước nóng.”

Tần Dục Nguyệt nghe Trữ Hoài Tĩnh nói xong cũng khôi phục thần trí, vội vã lao đi. Y đến bây giờ cũng không thể tin Đỗ Vi Lan đã vì mình mà gánh lấy nhất đâm của tên hắc y. Lúc đó, lòng y đau đớn như bản thân đang bị ai xé rách.

Rõ ràng là đã quyết định nhưng tại sao lúc này lại khiến cho y có suy nghĩ rằng mình đã tha thứ.

Trữ Hoài Tĩnh nhờ sự giúp đỡ của người khác đem Đỗ Vi Lan lên giường. Áo bào trắng bị xé mở, chủ thủ chỉ kém một tấc là đâm đến tim, vết thương sâu vô cùng, nếu như bây giờ rút ra có khả năng sẽ tạo thành rong huyết, nhưng nếu không rút thì vết thương sẽ càng trầm trọng, dù sao thân thể của hắn bây giờ cũng không còn giống như xưa.

Trán Trữ Hoài Tĩnh bắt đầu lấm tấm mồ hôi, Tần Dục Nguyệt rất nhanh đã đem hòm thuốc trở về. Y đứng cạnh giường, đôi mắt tràn ngập lo lắng cùng kinh hoàng.

“Người giúp tay nâng đầu hắn lên, ta phải rút chủ thủ ra.” Trữ Hoài Tĩnh bình tĩnh phân phó rồi dứt một viên đan dược cho Đỗ Vi Lan. Tần Dục Nguyệt ngồi xuống giường, để Đỗ Vi Lan gối đầu lên đùi mình.

“Hắn sẽ không có việc gì chứ?”

“Tai họa nghìn năm, không chết được.” Trữ Hoài Tĩnh vẻ mặt như thường, hai tay nắm chặt chuôi đao, ánh mắt trầm tĩnh, trong nháy mắt đã rút thẳng ra, máu tươi tung tóe, khiến cho cả ba đều bị dính phải. Tần Dục Nguyệt nhìn thấy một mảnh máu tươi cũng phải giật mình.

Trữ Hoài Tĩnh tay làm không ngừng, từ trong hòm thuốc lấy ra một cái bình sứ màu xanh, đem bột thuốc rắc lên vết thương, máu tươi vốn đang tuôn ra nháy mắt đông lại, bề mặt vết thương bắt đầu hóa đen.

“Trên đao có độc, hắn hiện tại lại đang mang thai, độc tạm thời không có cách giải, chỉ có thể chờ lúc hài tử ra đời.” Trữ Hoài Tĩnh một bên băng bó cho Đỗ Vi Lan, một bên giải thích với Tần Dục Nguyệt.

Sau khi băng bó hoàn tất, Trữ Hoài Tĩnh lên tiếng đánh vỡ trầm mặc, “Người tới là của Vô Thường lâu sao?”

“Không biết, Quyết Trần đang đuổi theo thích khách.”

“Ta e rằng lần này không phải là người của Vô Thường lâu, nếu như là người của họ thì trước khi ra tay sẽ gửi tin báo, người có nhận được tin nào không?” Trữ Hoài Tĩnh có chút khó hiểu hỏi.

“Không có.”

Hắn thấy Tần Dực Nguyệt bây giờ đã không còn tâm trạng tìm hiểu nên cũng không hỏi nữa mà quay sang thu dọn. Lúc này Quyết Trần bước vào, hơi gật đầu với Trữ Hoài Tĩnh.

“Thích khách có bắt được không?” Trữ Hoài Tĩnh khó được một lần hỏi xen vào việc người khác.

“Tự sát rồi.” Quyết Trần lời ít ý nhiều, tay áo xanh lam theo gió lay động, roi bạc trong tay lóe lên hàn quang.

Trữ Hoài Tĩnh tuy rằng nghi hoặc nhưng cũng không nói nhiều, xoay người chuẩn bị rời đi. Quyết Trình thể nhưng lại cất giọng: “Mộc đại phu, ta kính trọng người là một kẻ vang danh, vì vậy ta khuyên người có một số việc không nên quản nhiều, nên sớm thoát ra đi.”

Trữ Hoài Tĩnh nhìn bóng lưng của hắn, nói: “Đa tạ hộ pháp chỉ giáo, ta sẽ khắc ghi.”

Nếu thật sự có thể thoát ra thì đã không nhiều phiền não như thế này rồi. Chỉ là với võ công của Đỗ Vi Lan thật sự có thể bị thương đến như vậy sao? Thế nhưng mạch tượng lại không giống như giả vờ, rốt cuộc là ông trời cho hắn cơ hội hay là khiêu chiến với hắn?

Ánh trăng nhu hòa soi rọi Y Lan giáo, sự âm ỉ ban này bởi vì thích khách đã tự sát mà khôi phục yên tĩnh, chỉ là thủ vệ bên trong gia tăng gấp đôi so với bình thường.

Trữ Hoài Tĩnh đi giữa màn đêm, gió mạnh gào thét bên tai, y bào phấp phới, tâm trạng nhuốm đầy phiền muộn, không biết lần này Đỗ Vi Lan thụ thương đối với bản thân mà nói là có lợi hay có hại?

Hắn mặc dù muốn giúp Trữ Giác Phi cản trở giao chiến nhưng nếu chưa đến đường cùng thì cũng không muốn thấy Đỗ Vi Lan phải chết, dù sao đó cũng là một người khiến cho kẻ khác thương xót. <ins class=

73. Quyển 3 - Chương 26: Gặp Lại

Tin tức thích khách đột nhiên xông vào Y Lan giáo, Đỗ Vi Lan trọng thương không rõ nguyên do trong một đêm đã truyền khắp giang hồ.

Mà Đỗ Vi Lan vẫn chưa tỉnh lại sau cơn hôn mê, một số kẻ muốn diệt trừ Y Lan giáo đã bắt đầu rục rịch. Cũng có người nói đây là cái bẫy do Đỗ Vi Lan bày ra để dụ bọn họ đến ngọn Tà sơn, một lưới bắt trọn, xưng bá Võ Lâm.

Nội bộ Y Lan giáo dưới tin đồn vẫn bình tĩnh như thường, toàn bộ sự vụ giao cho hai hộ pháp Quyết Vi, Quyền Trần toàn quyền xử lý. Tần Dực Nguyệt mỗi ngày đều canh giữ bên người Đỗ Vi Lan, dốc lòng chăm sóc. Trữ Hoài Tĩnh vẫn đúng hạn đến giúp hẩn xử lý vết thương, chỉ là thương thế dù chữa thế nào cũng không tốt hơn.

Tin tức Đỗ Vi Lan bị thương đương nhiên cũng truyền đến tai của Trữ Giác Phi nhưng y vẫn không có hành động gì, an phận chờ ở Hàn Nguyệt khách ***.

Đến nửa tháng sau khi Triệu Ngôn Chi mang theo tin tức quan trọng trở về, Trữ Giác Phi mới rời khỏi cuộc sống thanh nhàn, phân phó: “Thông tri Nguyên Nhược Khê, bảo hẩn ba ngày sau dẫn theo mười vạn đại quân bao vây Tà sơn.”

“Vâng.”

“Ta nghĩ đã đến lúc gặp lại Tĩnh Nhi.” Trữ Giác Phi nhàn nhạt nhìn ra cửa sổ mở miệng.

Triệu Ngôn Chi đứng ở bên cạnh không tiếp lời, nét mặt tuy rằng trầm tĩnh nhưng nhãn thần lại bất giác theo Trữ Giác Phi hướng về Tà sơn.

Khi màn đêm buông xuống, Trữ Hoài Tĩnh mang theo Mộc Tĩnh Vũ rời khỏi Y Lan giáo, một thân bạch sắc trường sam đặc biệt bắt mắt trong đêm, mái tóc thật dài buông thả bên hông.

Không khí đã không còn sự náo nhiệt như lúc ban ngày, chỉ có sự yên tĩnh hài hòa.

Cũng trên đường lớn, Trữ Giác Phi một thân thanh sam chấp tay mà đứng, tà áo tung bay, làm cho người ta có một cảm giác tự cao tự đại, ngạo thị quần hùng.

“Giác Phi.” Khẩu khí nhàn nhạt, chất chứa quyền uyển, không gian bao quanh Trữ Giác Phi nháy mắt động lại.

“Đây là...” Trữ Giác Phi nhìn hài tử trong lòng Trữ Hoài Tĩnh, đầu mày nhíu chặt, đây là nhi tử của Tĩnh nhi?

Việc hẩn có một nhi tử mình đã sớm biết, nhưng khi tận mắt nhìn thấy vẫn có một loại cảm giác rầu rĩ. Thì ra người trước mắt đã làm phụ thân, thì ra trong lúc mình không để ý thì thiếu niên này đã lớn, việc này có phải chứng tỏ bản thân đã già rồi không?

“Con ta, Mộc Tĩnh Vũ.” Trữ Hoài Tĩnh cười cười nói tiếp, “Tôn tử của ngươi.”

Trữ Giác Phi đột nhiên có loại cảm giác vô lực, bản thân trời sinh tính tình lãnh đạm, chưa từng đặt tình thân vào mắt, nếu như không phải sinh ra cảm giác với Trữ Hoài Tĩnh thì dù hẩn sống hay chết với y cũng

chẳng liên quan. Quả thật là tạo hóa trêu ngươi!

“Người có tính toán gì không, hay vẫn tiếp tục ở lại nơi này?” Trữ Giác Phi đến gần, nhân thần mờ ảo.

“Ta tạm thời không thể rời khỏi, thế nhưng Giác Phi phải hứa với ta, nếu như vẫn chưa đến bước đường cùng thì không cần giết Đỗ Vi Lan.” Trữ Hoài Tĩnh nhìn lão bà cũng là phụ thân của mình, trong ngực tràn đầy ấm áp. Nếu so với Tần Dực Nguyệt và Đỗ Vi Lan, hay những kẻ cả đời cũng không có được tình yêu chân chính thì chẳng phải hắn đã rất hạnh phúc hay sao?

“Ân, chỉ cần hắn không quá phận thì ta sẽ không.” Trữ Giác Phi ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Trữ Hoài Tĩnh, trong mũi tràn ngập hương khí mà mình quen thuộc. Chỉ mới qua một tháng nhưng có cảm giác đã lâu vô cùng, thì ra con người khi yêu thật sự sẽ trở nên mềm yếu.

Trữ Hoài Tĩnh im lặng ôm Trữ Giác Phi, hắn vì việc mình đã từng trốn tránh để rồi lãng phí hai mươi lăm năm mà hối hận không ngớt. Khi nhận ra mình yêu người này, hắn đột nhiên nhớ đến một câu, “Khi ràng buộc đã ăn sâu vào máu và linh hồn thì sẽ không dễ dàng mất đi, chỉ có thể sinh sôi đến chết không rời.”

Sau khi nói xong vài câu tương tự, Trữ Hoài Tĩnh có chút không muốn giao lại hài tử cho Trữ Giác Phi, để bảo chứng cho sự an toàn của Mộc Tĩnh Vũ, hắn không thể giữ bé bên người. Tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì thì không một ai đoán được.

Mà trong lúc này, Nguyên Nhược Khê đã mang theo mười vạn đại quân bao vây Tà Sơn, dù có là một con muỗi thì cũng không thể trốn thoát.

Đại quân theo lệnh của Trữ Giác Phi án binh bất động, lúc Y Lan giáo biết chuyện cũng hề không hoảng hốt mà lại bình tĩnh đến kì lạ. Đồi bên giăng co một tháng cho đến khi Triệu Ngôn Chi quay về cấp báo: “Hào quốc đột nhiên tiếp cận, biên quan báo nguy.” <ins class=

74. Quyển 3 - Chương 27: Thất Tung

Triệu Ngôn Chi mang cấp báo giao cho Trữ Giác Phi, tin tức của ám ảnh cũng truyền đến ngay sau đó. Lúc y vừa nhìn thấy tin tức ám ảnh giao cho thì gương mặt liền trở nên ngưng trọng, phong thư trong tay bị vò nát.

Đứng ở bên cạnh, Triệu Ngôn Chi cảm giác được Trữ Giác Phi là đang tức giận, mà nguyên nhân thì chỉ có một khả năng, hắn cũng bất giác nhíu mày, cẩn thận hỏi: “Bệ hạ, đó là tin tức về Tứ hoàng tử?”

Trữ Giác Phi không lên tiếng, đem phong thư nhún nhúm ném cho Triệu Ngôn Chi, hắn mở thư đảo qua dòng chữ, đôi mày lại càng nhăn lại.

“Bệ hạ, bây giờ ta phải làm sao?” Triệu Ngôn Chi vận nội lực khiến cho phong thư hóa thành tro tàn.

“Hiện giờ việc quan trọng nhất là tìm được tung tích của Tĩnh Nhi, Hào quốc đột nhiên tiếp cận khẳng định là có âm mưu. Người quay về kinh, thông tri Hoài Xa mang theo ba mươi vạn đại quân đi thám thính trước, còn phải chú ý hành động gần đây của Thái tử.” Trữ Giác Phi phân phó cận kề, đầu mày thủy chung vẫn không giãn ra.

“Vâng.” Triệu Ngôn Chi sau khi nhận lệnh liền phi ngựa không ngừng trở về Hoàng cung.

Trong một tháng này, Hoàng Tuyền trấn tĩnh lặng dị thường, không khí không còn sự náo nhiệt khi xưa, thương đội cũng ít lui tới, nhưng việc khiến cho kẻ khác khó hiểu nhất là, gần đây trên đường xuất hiện một lượng lớn khất cái.

Mười vạn đại quân bao vây Tà sơn không có khả năng không bị phát hiện, chuyện này đã sớm lan truyền trong giới giang hồ. Có kẻ tung tin Đỗ Vi Lan giam lỏng nhi tử của Thánh thượng, cũng có kẻ nói Đỗ Vi Lan coi trọng nhi tử của Thánh thượng nên muốn chiếm hữu, nhưng mặc kệ nguyên thật ra là gì, tóm lại là Y Lan giáo đắc tội triều đình. Chuyện này người trong giang hồ không ai không biết, mà những kẻ bên vực Y Lan giáo đều chỉ có một kết cục, chết không toàn thây.

Mà nội bộ Y Lan giáo vẫn bình tĩnh như thường, không hề vì đại quân bao vây mà trở nên hoảng loạn, giáo chúng nên ăn vẫn tiếp tục ăn, nên hát vẫn tiếp tục hát. Mọi công vụ đều như cũ giao cho Quyết Vi và Quyết Trần xử lý, Đỗ Vi Lan vẫn mê mang, không hề có dấu hiệu sẽ tỉnh.

Mỗi ngày Tần Dục Nguyệt đều không quản cực nhọc canh giữ bên Đỗ Vi Lan, tất cả mọi việc ăn uống của hắn đều lo hết, khiến cho thân thể của y ngày càng gầy gò, cảm cũng dài ra.

Quyết Trần bê chén men sứ bước vào, tia sáng xuyên qua cửa sổ chiếu lên mái tóc đã bạc của Đỗ Vi Lan, hình thành vài vết sáng nhạt, mờ ảo tựa như thần tiên.

“Tần công tử, dược của giáo chủ đã xong.” Tần Dục Nguyệt chậm rãi ngẩng lên, làn da vốn luôn trắng nõn nay đã vàng vọt, hai mắt vô thần, cả người tiêu tụy. Y không nói gì, chỉ là máy móc nhận lấy chén thuốc trên tay Quyết Trần.

“Tần công tử, Mộc đại phu đến nay vẫn không rõ tung tích, chỉ còn ba tháng nữa thì giáo chủ sẽ... sẽ lâm bồn, người xem hiện tại...” Quyết Trần lần đầu lộ ra vẻ mặt lo lắng.

“Ta đã biết, người lui xuống đi.” Tần Dục Nguyệt mặt vô biểu tình nâng Đỗ Vi Lan dậy, để hắn dựa vào lòng mình.

Quyết Trần liếc nhìn hai người, mũi như có chút chua xót. Ngẫm lại chính mình đã sống hơn 20 năm, chuyện tình gì cũng từng gặp qua, vui buồn sớm đã không còn để lộ, có thể nói ngay cả tình cảm cũng không còn nữa, thế nhưng mỗi lần nhìn hai người họ, hắn đều có cảm giác muốn khóc. Quyết Trần rời khỏi gian phòng, đứng ở ngoài cửa, nước mắt chậm rãi rơi xuống hai gò má.

“Người nói đây có phải số mệnh hay không?”

Vẫn đứng ở cửa, Quyết Vi cũng không trả lời, ngân sắc diện cụ dưới ánh mặt trời phát ra tia sáng chói mắt, đôi môi khẽ nhếch hệt như một pho tượng.

Trong phòng, chỉ còn lại âm thanh chén muồn chạm nhau, thanh thúy mà đơn điệu.

Nước thuốc màu nâu theo khóe miệng người kia chảy xuống, làm dơ bạch sam trước ngực. Tần Dực Nguyệt tựa như cái gì cũng không nhìn thấy, tiếp tục dứt thuốc đến khi cái chén rỗng tuếch. Y tự thủy chí chung vẫn bình tĩnh chăm sóc Đỗ Vi Lan, trong lòng chỉ vượn lại câu nói ‘tai họa nghìn năm’ của Trữ Hoài Tĩnh để chống đỡ bản thân. Người này là một kẻ bại hoại, hỗn đản, vì vậy hắn phải sống thật lâu, thật lâu, thật lâu...

Bàn tay chạm lên phần bụng đã to ra của người nọ, y chưa bao giờ nghĩ rằng nơi này sẽ có một hài tử, mà lại là cốt nhục mang theo dòng máu của mình, nhưng hài tử này rất cuộc đối với bọn họ mà nói là hạnh phúc hay bất hạnh?

Y khi xưa không được phụ thân yêu thương, mà vị mẫu thân luôn cưng chiều mình lại bị ái nhân chính tay giết chết, vì vậy những việc mà y có thể làm được chỉ là cam chịu, dù sao cũng không còn gì có thể tệ hơn. Tần Dực Nguyệt không nhin được mà tự nói trong lòng, “Bảo tố mau đến đi a.” <ins class=“adsbygoogle”

75. Quyển 3 - Chương 28: Quá Độ

Hào quốc và Dư quốc được ngăn cách bởi một dãy Tà sơn, ngọn núi này vừa vắn tạo thành lá chắn tốt nhất của hai quốc gia. Bây giờ Hào quốc đột nhiên quy mộ tiếp cận quả thật khiến cho người ta kinh sợ, mà họ nếu muốn đánh Dư quốc thì nhất định phải vượt qua ải của Y Lan giáo.

“Đã giữ được hắn rồi sao?” Ánh nắng rực rỡ xuyên qua cửa sổ, soi sáng hơn nửa gian phòng. Bên trong, một nam nhân ăn vận hắc sắc trường bào đưa lưng ra cửa, chậm rãi hỏi.

“Vâng.” Âm thanh linh hoạt dễ nghe từ ngoài truyền vào.

“Vậy cứ tiến hành theo kế hoạch đi, chỉ cần chúng ta có hắn trong tay thì bọn chúng sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ.” Nam nhân xoay người, trên mặt là một chiếc khăn lụa mỏng, mái tóc buộc cao, khiến cho cả người thoát nhìn có chút mờ ảo.

“Vâng, vậy có cần thông tri cho bên Đỗ Vi Lan không ạ?”

“Việc này để ám ảnh làm là được rồi, ngươi cứ đi Biện Lương thành giúp đỡ cho bọn người Trữ Hoài Du, hài tử đó tuy có tài nhưng tính cách lại nóng nảy, không biết kiềm chế, nếu hắn dám làm hỏng đại sự thì cứ

mặc kệ.” Đôi mắt hắc sắc của nam nhân sâu không thấy đáy.

“Vâng.” Một cơn gió thổi qua khiến cho chiếc khăn lụa mỏng bay lên, để lộ gương mặt trắng nõn hết như gôm sứ.

Trữ Giác Phi sau khi nghe tin Trữ Hoài Tĩnh mất tích thì tâm tình liền trở nên nóng nảy, tùy thời bộc phát, nhưng rồi sau đó cũng dần tỉnh táo trở lại.

Y rời khỏi Hàn Nguyệt khách ***, sai thuộc hạ tìm mua một tiểu viện yên tĩnh cho mình, Mộc Tĩnh Vũ dưới yêu cầu của Trữ Giác Phi cũng dọn đến ở chung.

Sau khi Trữ Hoài Tĩnh giao Mộc Tĩnh Vũ cho Trữ Giác Phi, khi bé tỉnh dậy không nhìn thấy cha cũng chẳng khóc chẳng nháo như những hài tử khác mà lại yên tĩnh khiến cho người ta yêu thương. Trữ Giác Phi chỉ đơn giản bảo rằng Trữ Hoài Tĩnh có việc quan trọng cần phải giải quyết, còn bản thân là gia gia bé, sau đó không nói thêm gì nữa.

Trên núi, đại quân và Y Lan giáo vẫn giăng co không dứt, Trữ Giác Phi cũng không hạ lệnh tiến công. Y đang chờ thời cơ, hiện tại ai mất kiên nhẫn trước thì là kẻ thua cuộc, mà đối với Hào quốc Trữ Giác Phi cũng không lo ngại, bọn họ nếu muốn tiến công thì phải vượt qua Tà sơn, lúc đó y cũng có thể thuận thế xông vào Hoàng Tuyền trấn, đem Y Lan giáo bắt gọn

Bây giờ ba bên đang rơi vào tình thế giăng co, tất cả đều đang chờ thời cơ để giành lợi thế về mình.

Triệu Ngôn Chi cũng đã báo tin cho Trữ Hoài Xa mang theo ba mươi vạn đại quân tiến vào Hoàng Tuyền trấn trong ít ngày nữa, mà Biện Lương thành trong mấy ngày này vẫn an lạc, không có bất kỳ dị động nào, mọi việc vẫn được nắm trong lòng bàn tay.

Một tháng sau, ba mươi vạn đại quân tiến vào Thanh Loan trấn, nơi cách Hoàng Tuyền trấn hơn hai mươi dặm, còn thời gian Đỗ Vi Lan lâm bồn là hai tháng nữa. Khí trời bắt đầu trở nên nóng bức, đã liên tục hơn một tháng nay không có cơn mưa nào, tại Hoàng Tuyền trấn, bão cát mù mịt. <ins class=

76. Quyển 3 - Chương 29: Xoay Chuyển

Trữ Hoài Xa thống lĩnh ba mươi vạn đại quân đến Thanh Loan trấn, im lặng chờ đợi Trữ Giác Phi hạ lệnh, tuy vậy nhưng trong lòng hắn từ lâu đã rất nôn nóng. Hắn không rõ vì sao phụ hoàng lại muốn diệt trừ Tà giáo trong khi Tứ ca vẫn còn trong tay bọn chúng, lẽ nào y không quan tâm sống chết của Tứ ca hay sao?

Y Lan giáo tuy là tà giáo nổi danh giang hồ, người gặp người ghét, nhưng thật ra lại không hề làm gì nguy hại cho triều đình, vì vậy đối với hành động lần này của Trữ Giác Phi, Trữ Hoài Xa không những không hiểu mà còn phẫn nộ.

Hắn đã ở Thanh Loan trấn đợi tròn 10 ngày nhưng Trữ Giác Phi vẫn không hề phát lệnh, việc này đối với tính cách nóng nảy của Trữ Hoài Xa đương nhiên là không thể chịu được nên hắn tự mình chạy đến Hoàng Tuyền trấn.

Hoàng Tuyền trấn và Thanh Loan trấn chỉ cách nhau hơn hai mươi dặm, Trữ Hoài Xa giữa đường không dừng nên chỉ khoảng một canh giờ là đến. Liên tục giăng co sau vài tháng, Hoàng Tuyền trấn đã không còn sự náo nhiệt khi xưa, khung cảnh dường như có chút hoang tàn, dòng người qua lại đường cũng rất ít ỏi.

Móng ngựa chạm đất vang lên từng hồi ma sát, Trữ Hoài Xa một thân hồng sắc trường bào dẫn đến không ít ánh mắt.

Lúc này, một đám khất cái từ trong góc đường vọt ra, đem Trữ Hoài Xa vây lại xin chút bố thí, Trữ Hoài Xa lớn như vậy mà chưa bao giờ nhìn thấy cảnh này nên lập tức có chút cứng ngắc. Hắn máy móc rút túi tiền ra, nhưng ai biết vừa thấy có tiền thì bọn họ liền nhào vào giành giật, sau đó biến mất hút ở cuối góc đường.

Trữ Hoài Xa nhìn bàn tay trống không của mình mà bất đắc dĩ run run khóe miệng, tiếp tục đi đến viện tử của Trữ Giác Phi.

Nơi đây yên tĩnh không một tiếng động, Trữ Giác Phi ngồi dưới tàng cây, trong lòng ôm Mộc Tĩnh Vũ đang ngủ say, hình ảnh này trong mắt của Trữ Hoài Xa có chút quái dị không nói nên lời, thì ra yên tĩnh cũng có lúc lại ảm áp như vậy.

Tuy rằng không đành lòng phá hư bầu không khí này nhưng lý trí lại chiến thắng tình cảm, hắn tiến đến gần hai người.

“Phụ hoàng.”

Trữ Giác Phi nhìn lướt qua Trữ Hoài Xa sau đó chậm rãi đứng lên ôm Mộc Tĩnh Vũ vào phòng, lưu lại Trữ Hoài Xa đang đứng ngơ ra, bản thân hắn đã làm sai gì sao?

Đứng một hồi, Trữ Giác Phi cũng từ trong phòng bước ra, một thân bạch y tiêu sái tuấn dật nhưng gương mặt lại làm cho kẻ khác kinh sợ, “Hoài Xa, binh phù của ngươi đâu?”

Trữ Hoài Xa nghe Trữ Giác Phi hỏi vậy tâm liền lạnh xuống, gấp gáp tìm kiếm trên người, thế nhưng nơi vốn cất binh phù nay đã trống không, hắn quỳ phịch xuống: “Thỉnh phụ hoàng trách phạt.”

“Đây không phải là lần đầu ngươi xuất binh nhưng sao có thể hồ đồ như vậy. Thân là một thống suất mà lại một mình rời khỏi quân doanh, hiện giờ còn làm mất binh phù, ngươi kêu trẫm làm sao có thể tin nhiệm ngươi.” Trữ Giác Phi đến trước mặt Trữ Hoài Xa, buông lời trách phạt.

“Nhi thần biết tội, chỉ là nhi thần không rõ, phụ hoàng vì sao không để ý an nguy của Tứ ca ở Y Lan giáo.”

Trữ Hoài Xa biết mình phạm sai nhưng vẫn không kiêu ngạo, không điểm nịnh thẳng thắng hỏi Trữ Giác Phi.

Nhắc đến Trữ Hoài Tĩnh, tâm trạng Trữ Giác Phi lại có chút phiền não, y không nhịn được mà nói: “Chuyện này ngươi không cần lo, ngươi nếu muốn tiếp tục ở đây thì hãy an phận một chút, bằng không cho dù ngươi là nhi tử của ta ta cũng sẽ không niệm tình.”

Trữ Giác Phi nói xong liền đem một hộp nhỏ ném tới, Trữ Hoài Xa mở ra, bình phù bình yên vô sự nằm ở bên trong, ngực hần rớt cuộc có thể thở phào nhẹ nhõm nhưng vẫn như cũ mạnh miệng nói, “Phụ hoàng, ta thật sự hoài nghi Tứ ca có phải thân sinh của ngươi hay không.”

Trữ Hoài Xa nói xong cũng không quay đầu mà dứt khoát rời khỏi viện tử, lên ngựa nghênh ngang rời đi, Trữ Giác Phi có chút thất lạc thở dài một hơi: “Nếu như không phải thân sinh thì ta còn mừng nữa là!”

Sau khi Trữ Hoài Xa rời đi, Hoàng Tuyền trấn liền nổi mưa to suốt ba ngày ba đêm, nước sông phía Tây dâng trào, mắt thấy sắp có hồng thủy đánh vào Hoàng Tuyền, mọi người đều cảm thấy hoảng sợ, một số lời đồn bắt đầu kéo đến.

Nói cái gì mà Y Lan giáo là Thánh giáo, trời đổ mưa to là muốn cảnh báo việc triều đình trấn áp, mà trận mưa này cũng giúp cho tình thế ba bên có sự xoay chuyển. <ins class=“adsbygoogle”

77. Quyển 3 - Chương 30: Lãm Nguyệt

Mưa to liên tục ba ngày khiến cho Tà sơn xảy ra lở đất, rất nhiều con đường đã bị đá lớn chắn ngang, việc này khiến Y Lan giáo thật sự rơi vào tình cảnh tứ cố vô thân, trước không thể tiến, sau không thể lùi.

Cấm quân của Trữ Giác Phi cũng phải lui về mười dặm, thế nhưng Hào quốc không những không lùi mà còn tiến thêm hai mươi dặm. Mắt thấy ngày Đỗ Vi Lan lâm bồn càng lúc càng gần Tần Dực Nguyệt vô cùng nôn nóng, đến nay Trữ Hoài Tĩnh vẫn không rõ tung tích, nếu ngày Đỗ Vi Lan lâm bồn không có hần thì phải làm sao bây giờ?

So với sự nôn nóng của Tần Dực Nguyệt, Quyết Vi và Quyết Trần lại vô cùng bình tĩnh, mỗi ngày đều chăm lo giáo sự, đối với hai thế tiến công cũng chẳng quan tâm.

Rốt cuộc sau hai tháng giằng co, Hào quốc là bên đầu tiên không thể kiên nhẫn mà phái quân sư đến Y Lan giáo, ý đồ muốn Y Lan tương trợ mở rộng đường đi, đánh úp Hoàng Tuyền, khiến Trữ Giác Phi trở tay không kịp.

Y Lan giáo đối với việc này phản ứng vô cùng bình tĩnh. Theo đạo lý, Trữ Giác Phi bao vây bọn họ thì hai bên đã rơi vào tình thế đối địch, cho dù bọn họ và Hào quốc trở thành liên minh cũng không có gì đáng trách nhưng Y Lan giáo lại không có nhiều nhiệt tình cho lắm.

Quân sư của Hào quốc vô cùng nổi danh, thậm chí với cả toàn bộ Dư quốc. Ba năm trước khi quân chủ Hào Tín Linh bị phỉ khấu bao vây ở Lạc Trạch thành của Hào quốc, trong quá trình tiếp xúc, Hào Tín Linh phát hiện nam nhân này kiến thức rộng rãi, văn võ song toàn, nên không những không trừng phạt mà còn lưu lại bên người.

Mà vị quân sư này xác thật đã không làm cho Hào Tín Linh thất vọng, hần phụ tá chủ tử vô cùng tận tâm, chỉ trong ba năm đã giúp Hào quốc thôn tóm rất nhiều nước nhỏ và trở thành đất nước sánh ngang với Dư quốc.

Hào quốc phái một người như vậy đến Y Lan giáo bàn việc liên minh đã là cho họ mặt mũi rất lớn, Quyết Vi và Quyết Trần cũng đích thân nghênh tiếp tại tổng điện của Y Lan giáo.

Một thân hắc sắc trường bào nhìn không ra dáng người, trên mặt che một chiếc khăn lụa mỏng chỉ để lộ đôi mắt hắc sắc thâm sâu. Một phần mái tóc đen dài được vấn thành búi cao, phần còn lại thì buông xõa trên lưng, đem đến loại cảm giác bay bổng nhưng không hề nhu nhược.

Quyết Trần ôm tay tựa vào cửa, mặt nạ ngân sắc tản ra hàn quang, Quyết Vi dẫn đầu bước vào, ôm quyền nói với nam tử đã yên vị trên ghế: “Nói vậy các hạ chính là quân sư Lâm Nguyệt văn võ song toàn.” Quyết Vi không kiêu ngạo, không siểm nịnh, chẳng để lộ chút mềm mại nào của một nữ nhân mà trái lại còn có chút chí khí dương cương của một nam nhân.

Lâm Nguyệt đứng lên, nhìn Quyết Vi ôm quyền nói: “Vị này hẳn là đại hộ pháp Quyết Vi của Y Lan giáo, hôm nay gặp mặt quả nhiên kiêu diễm như trong lời đồn đại, còn có tài cao khiến cho nam nhân đổ kị!”

“Quân sư quá khen, hôm nay quân sư đến đây chắc hẳn không chỉ để trò chuyện với Quyết Vi đó chứ?” Quyết Vi mỉm cười ngồi bên cạnh Lâm Nguyệt, trực tiếp nói vào chủ đề.

“Hộ pháp Quyết Vi quả nhiên thẳng thắn, nếu đã như vậy thì ta không nhiều lời. Dư quốc muốn tiêu diệt quý giáo, ta nghĩ quý giáo hẳn đã biết từ lâu, trùng hợp bây giờ nước ta và Dư quốc có chút va chạm nên muốn mượn dùng nơi này một chút. Đương nhiên nếu quý giáo muốn chúng ta cũng có thể cùng nhau hợp tác, nhưng nếu quý giáo không đồng ý thì ta sẽ không miễn cưỡng.” Lâm Nguyệt nói ra câu này đương nhiên là có ngụ ý, Quyết Vi cũng không phải là một kẻ ngốc nên cũng hiểu được.

“Đây là việc trọng đại, tiểu nữ tự nhận không tài không đức, cần phải thảo luận với giáo chúng một chút rồi mới có thể đưa ra câu trả lời thuyết phục cho quân sư. Quân sư nếu không chê thì ngài có thể ở đây hai ngày sau đó ta sẽ đưa ra một câu trả lời thỏa đáng.”

“Tốt, vậy tại hạ cung kính không bằng phụng mệnh!” Lâm Nguyệt chấp tay nói. <ins class=“adsbygoogle”

78. Quyển 3 - Chương 31: Tương Tự

Lâm Nguyệt được an bài ở phía tây Y Lan giáo, đối diện là một hồ sen lớn.

Tiểu viện rộng tuếch, chỉ có một gốc đào đã héo, dưới tàng cây có bộ bàn đá, nơi ở đơn giản đến hoang sơ, xem ra Y Lan giáo không thật sự đặt hẳn mắt.

Buổi tối là thời điểm đẹp nhất của Y Lan giáo, toàn bộ đèn đuốc đều được thắp sáng, các tiểu viện đều chìm trong một mảnh mông lung tựa như tiên cảnh, còn thêm hương hoa phiêu đảng như thấm vào ruột gan.

Sau khi ăn xong cơm tối, Lâm Nguyệt nhàn hạ đến trước hồ sen. Thành hồ được dựng bằng đá cẩm thạch, mỗi góc đều có ngọn đèn soi sáng khiến cho những đóa hoa sen chập chờn như ẩn như hiện.

Mái tóc đen dài tùy ý buông xõa trên lưng như những mảnh lục mỏng lay động trong gió, ngón tay xinh đẹp khẽ gõ trên nền đá cẩm thạch, tạo ra những âm thanh tinh tế tựa như một bi khúc vô cùng cảm động.

‘Xoảng...’ Một tiếng vỡ vụn khiến cho Lâm Nguyệt bừng tỉnh, hần hơi quay đầu, chân mày khẽ nhướng, “Vị công tử này, có cần tại hạ hỗ trợ hay không?”

Tần Dực Nguyệt kinh ngạc nhìn Lâm Nguyệt, quá giống, chỉ một bóng lưng mà đã giống như vậy, nếu như người này không phải có mái tóc đen thì y hầu như đã hô lên hai chữ ‘Vi Lan’. Sau khi thất thố, Tần Dực Nguyệt lúng túng nói: “Không cần, là ta trượt ta.” Vừa dứt lời, y liền cuống quýt ngồi xuống nhặt những mảnh sứ vỡ.

Ai ngờ chưa kịp chạm đã bị đôi tay trắng nõn khác giữ lại, “Không nên chạm vào, sẽ bị cắt trúng.”

Tần Dực Nguyệt lảng lảng nhìn đôi tay đang nắm chặt mình, thon dài trắng nõn, khớp xương rõ ràng, chỉ là lòng bàn tay có chút thô ráp, có lẽ là do dùng kiếm, nhiệt độ lạnh buốt thấu xương. Tần Dực Nguyệt chậm rãi ngẩng đầu, vừa lúc đối diện với đôi mắt hắc sắc thâm sâu, ôn nhuận như ngọc của người kia, y bất giác chìm đắm, khó thể thoát ra.

Tần Dực Nguyệt vội vã rút tay về, mắt tự nhiên nói: “Ta sai người quét dọn.” Vừa dứt lời, y đã chạy trốn chết.

Trở lại điều cước lâu, y như vừa bị rút hết hồn phách mà ngồi phịch xuống đất, ngơ ngác hé ra gương mặt trắng bệch gần như trong suốt.

Đôi mắt hướng về phía trước, thân ảnh trên giường vẫn lù lù bất động, bạch sắc sa mạn không ngừng lay động giúp cho Tần Dực Nguyệt thấy rõ gương mặt của người nọ. Y lão đảo đứng dậy, ngón tay run rẩy xóc sa mạn lên, gương mặt của Đỗ Vi Lan gần ngay trước mắt.

Tần Dực Nguyệt ngồi cạnh giường, nhẹ nhàng chạm vào gương mặt của đối phương, giọt lệ trên khóe mắt khẽ rơi xuống.

“Người vì sao vẫn chưa tỉnh lại? Người muốn ta phải áy náy sao?” Thanh âm trầm thấp, tựa như nỉ non.

“Nếu là vậy thì người đã thắng, ta vô cùng áy náy, thà rằng người đang nằm đây chính là ta, thế nhưng ông trời đã không cho ta cơ hội này!” Giọng nói nghẹn ngào, trong sự mạnh mẽ lộ ra một cổ bi thương.

“Bây giờ người buông tay mặc kệ mọi chuyện, cục diện rối rắm này người muốn lưu lại cho ai?” Tần Dực Nguyệt bắt đầu không khống chế được, bạch sắc sa mạn bị y xé nát rơi lả tả trong không trung.

Ánh trăng xuyên qua cửa sổ, soi bóng hai người bên trong.

Đêm dài đằng đẵng... <ins class="adsbygoogle">

79. Quyển 3 - Chương 32: Linh Lung Trấn

Đêm lạnh.

Viện tử nhỏ nhỏ được đuốc soi sáng.

“Bệ hạ, quân chủ Hào quốc đã phái người đến Y Lan giáo, e rằng muốn cùng bọn họ liên thủ, chúng ta nên ra tay trước để không chế tình hình.” Nguyên Nhược Khê một thân thanh sắc trường sam, khuôn mặt tuấn tú lộ vẻ ngưng trọng.

Trữ Giác Phi cúi đầu trầm tư thật lâu: “Tứ hoàng tử vẫn đang bắt minh, chúng ta không thể tùy tiện ra tay.”

Lúc này, Triệu Ngôn Chi vốn đang im lặng lại lên tiếng: “Bệ hạ, đã tra ra được tung tích của Tứ điện hạ. Khi đang trên đường đến Y Lan giáo điện hạ đã bị thám tử Hào quốc bắt được, hiện đang giam giữ ở trong doanh trại.”

“Người nếu đã biết sao lại không nói!” Trữ Giác Phi đập bàn phẫn nộ.

Triệu Ngôn Chi tự biết có tội nên cũng im lặng quỳ xuống. Trữ Giác Phi nôn nóng qua lại trong phòng, tình cảnh này khiến cho các vị tướng lĩnh hai mặt nhìn nhau, bọn họ chưa từng nhìn thấy bệ hạ hỗn loạn như vậy, ngôi cửu ngũ trong mắt bọn họ là một người luôn trầm tĩnh cơ trí.

Trữ Giác Phi vung tay nói: “Ba ngày sau, Nhược Khê dẫn theo bà nghìn binh lính lên vào Y Lan giáo, Tần Lan dẫn theo một vạn binh lính đến phía sau núi, phòng ngừa Hào quốc bất ngờ xuất quân. Tần Lĩnh, người đi thông tri Hoài Xa, kêu hắn tiếp tục đợi lệnh. Ngôn Chi, người đi theo ta.”

Trữ Giác Phi vừa dứt lời liền mang theo Triệu Ngôn Chi rời khỏi viện tử, “Ngôn Chi, bây giờ ta vào doanh trại Hào quốc để cứu Tĩnh Nhi, người ở lại Hoàng Tuyền chăm sóc Tĩnh Vũ cho tốt, đại quân tạm thời do người cai quản.”

Triệu Ngôn Chi nghe Trữ Giác Phi định tự mình mạo hiểm lên quỳ rạp xuống: “Bệ hạ, triệu lần không thể, ngài cứ để vi thần đi cùng.”

Trữ Giác Phi dứt khoát cự tuyệt lời thỉnh cầu của hắn, Triệu Ngôn Chi biết mình không thể khuyên can nên chẳng thể làm gì khác hơn ngoài việc đề nghị: “Vậy cứ để ám ảnh đi theo bệ hạ, khi cần có thể hỗ trợ lẫn nhau.”

Trữ Giác Phi không đáp lại mà xoay người nhảy lên tuần mã, phóng đi trong đêm.

Triệu Ngôn Chi nhìn bóng lưng của y, tâm trạng vẫn treo lơ lửng rồi cuộc buông xuống, bệ hạ của hắn là thật tâm.

Trữ Giác Phi phóng ngựa không dừng, chưa qua một đêm đã đến biên cảnh Linh Lung trấn của Hào quốc. Nơi đây đông người náo nhiệt, vì là chỗ tiếp giáp hai nước nên vô cùng phồn hoa. Y chạy khắp phố lớn ngõ nhỏ của Linh Lung trấn cũng không thấy một binh lính nào, sau khi cẩn thận hỏi thăm mới biết thì ra Lâm Nguyệt đã đem đại quân đóng ở sơn cốc ngoài trấn, nói là để tránh náo loạn.

Trữ Giác Phi lặng lẽ cưỡi ngựa đến doanh trại. Tới nơi, y mới biết đây không chỉ là một sơn cốc mà là cả một đồng bằng rộng lớn với rất nhiều trường bông, mỗi một trường bông đều có binh lính canh gác.

Trữ Giác Phi quan sát địa hình một lúc rồi quay về Linh Lung trấn tìm một gian khách ***, cho gọi ám ảnh.

“Người đi điều tra xem lúc trước Lâm Nguyệt có từng ở lại Linh Lung trấn hay không, với lại gần đây trên trấn thường hay có ai lui tới.”

Ám ảnh sau khi nhận lệnh liền biến mất. Trữ Giác Phi sau khi quan sát địa hình đã phát hiện, nơi này tuy được được binh lính canh gác nhưng lại không phải là chỗ đóng binh thật sự của Hào quốc, với lại ở đây không có vật dụng che đậy rất dễ để lộ quân tình. Lấy sự hiểu biết của y đối với Lâm Nguyệt mà nói thì người này sẽ không thể giam Tĩnh Nhi ở một chỗ sơ hở như vậy.

Sau khi cân nhắc lợi hại, Trữ Giác Phi chỉ có thể chờ ám ảnh mang tin tức về rồi mới tính toán kỹ lưỡng. Y cần phải để cho Nguyên Nhược Khê tấn công Y Lan giáo trước rồi mới cứu Tĩnh Nhi, y không thể để Tĩnh Nhi trở thành cái đích cho sự chỉ trích của kẻ khác. <ins class=

80. Quyển 3 - Chương 33: Bạch Hoan

Đêm khuya cùng ngày Âm ảnh mang tin tức về, cũng trong lúc đó, Linh Lung trấn xuất hiện một lượng lớn khát cái, hơn nữa còn thường tụ tập trên đường.

Ở đây có rất nhiều thanh lâu tửu quán, Trữ Giác Phi thừa dịp đêm khuya đổi sang hắc y rồi bước vào một thanh lâu nổi danh – Bạch Mặc lâu.

Bạch Mặc lâu có thể tồn tại đến nay đương nhiên phải tốn rất nhiều công phu, khách nhân ở đây đều là người trong giang hồ hoặc có tiếng trên triều đình. Hơn nữa, người tiếp khách ở Bạch Mặc lâu không phải nữ nhân mà là những nam tử tướng mạo phi phàm.

Trữ Giác Phi một thân hắc sắc gấm vóc trường bào, y phục vừa vặn bao lấy thân thể, mái tóc đen dài được một cây trâm bạch ngọc vấn gọn, đơn giản nhưng đẹp dễ.

Trước cửa Bạch Mặc lâu là một dãy hồng đăng rực rỡ, ở đây không âm ỉ như những thanh lâu khác mà lại yên tĩnh vô cùng, thậm chí một câu mời khách cũng không có. Trữ Giác Phi không chút do dự bước vào.

Hương quế hoa nhàn nhạt quanh quẩn, trong đại sảnh, tốp năm tốp ba khách nhân tự châm tự ẩm, ngâm thơ đối ca, không có bất cứ cảnh tượng *** mỹ nào.

Một thiếu niên ăn vận bạch sam sau khi thấy Trữ Giác Phi liền trao đổi ánh mắt với lam ảnh bên cạnh rồi mỉm cười tiến về phía y: “Vị công tử này lần đầu tới đây phải không?”

Trữ Giác Phi trên dưới quan sát thiếu niên, quả nhiên mi thanh mục tú, cốt cách quý phái. Y không đáp trả mà chỉ nhẹ gật đầu, tư thái mang theo vài phần ngạo mạn.

“Nếu đã vậy thì để ta thay công tử tìm một người hợp ý, chẳng hay công tử thích dạng thể nào?” Bạch y thiếu niên mỉm cười, đối với sự vô lễ của Trữ Giác Phi cũng không tức giận.

“Không cần, người đến đi.” Trữ Giác Phi cúi đầu, trong mắt lộ ra hàn quang.

“Có thể được công tử ưu ái là vinh hạnh của ta, thỉnh công tử đi theo hướng này.” Thiếu niên vờ như không thấy sự tránh né của Trữ Giác Phi, xoay người dẫn đầu đi đến hậu viện.

Trữ Giác Phi hơi nheo mắt lại đi theo thiếu niên, khoảng một chung trà sau, y được đưa lên một căn gác nhỏ nơi có treo bảng hiệu ‘Tật phong kính thảo’ [gió mạnh mới hay cổ cứng]. Nét chữ sắc bén mà uy vũ.

“Công tử, thỉnh.” Thiếu niên đứng cạnh cửa hơi cúi thấp người, khoe miệng tạo thành một độ cong mê

hoặc.

Trữ Giác Phi không để ý thiếu niên mà trực tiếp bước vào. Bên trong hương khí nồng nặc, từng lớp lụa trắng theo gió lay động, dưới nền đất là tấm thảm gấm mềm mại, bên trên đặt cái bàn nhỏ. Trữ Giác Phi bước đến rồi ngồi xuống.

Bạch y thiếu niên nhận lấy vài món điểm tâm và rượu ngon từ gã sai vặt rồi ưu nhã bước vào, ngồi xuống đối diện Trữ Giác Phi, sau đó vén tay áo rót cho y một chung rượu đầy.

Trữ Giác Phi tinh tế đánh giá thiếu niên, trong phòng không có chút cảm giác tẻ ngắt nào mà trái lại còn yên tĩnh khoan thai.

“Vẫn chưa hỏi tên công tử, chẳng biết công tử có thể tiết lộ hay không?” Thiếu niên vẻ mặt như thường, khóe miệng chất chứa ý cười.

“Mộc Phụng Viêm.” Đôi mắt của Trữ Giác Phi vẫn thủy chung quan sát đối phương, ánh mắt thâm trầm như biển.

“Thì ra công tử họ Mộc.” Thiếu niên bất động thanh sắc nâng rượu nói: “Ta là Bạch Hoan, hôm nay có thể được công tử ưu ái quả là phúc khí. Bạch Hoan tại đây cảm tạ công tử, xin kính công tử chung này.”

Trữ Giác Phi không nói gì thêm, lúc Bạch Hoan buông chung thì y cũng một hơi cạn sạch.

“Công tử không giống như người ở đây, có phải là lần đầu tiên đến Linh Lung trấn hay không?” Bạch Hoan cẩn thận dò hỏi.

Trữ Giác Phi không đáp trả mà chỉ yên lặng uống rượu, vẻ mặt bình thản không còn sắc bén.

“Ta xem công tử đáng vẻ bất phàm, không giống loại người ăn chơi trác táng, chẳng hay công tử đến đây là vì việc quan trọng gì?” Bạch Hoan vẫn mang ý cười kiên trì hỏi.

“Ta nên gọi người là Bạch Hoan hay... vẫn là Bạch?” Trữ Giác Phi nhướn mày, hiển nhiên đã không còn kiên nhẫn.

“Công tử đang nói gì thế? Tiểu nhân nghe không hiểu!” Bạch Hoan bình tĩnh đáp trả, đôi tay nhàn nhã châm rượu cho Trữ Giác Phi.

Trữ Giác Phi đột nhiên nắm chặt tay hắn: “Người đừng tiếp tục dong dài, ta là ai, đến đây làm gì ắt hẳn người cũng đã rõ. Ta đã quang minh chính đại đến gặp người thì đương nhiên có chuẩn bị.” Trữ Giác Phi trầm giọng nói tiếp, “Ta không thích quanh co lòng vòng.”

Bạch Hoan rút tay về, chậm rãi đứng lên rồi cười nói: “Đường đường là quân chủ của Dư quốc mà lại đến nơi này, người sợ sẽ chẳng ai tin sao?” Hần nhẹ nhàng vuốt gọn lọn tóc, khẽ cười: “Nhưng mà bộ hạ đã đích thân đến đây thì ta cũng sẽ không để cho ngài uống công. Người không có ở đây, quân sư sao có thể để cho một kẻ quan trọng như vậy ở một nơi thế này!”

“Hắn ở đâu?” Gương mặt của Trữ Giác Phi đã lộ ra vài phần tức giận.

“Bộ hạ ngài gấp cái gì, một sợi tóc của hắn cũng không bị ai đụng đến, ngài nếu có bản lĩnh thì cứ đến Tổ Tâm hà cách Linh Lung trấn hơn ba mươi dặm để cứu người đi. Tiểu nhân có việc, thứ lỗi không thể phụng bồi!” <ins class=“adsbygoogle”

81. Quyển 3 - Chương 34: Chú Tâm

Tổ Tâm hà cách Linh Lung trấn hơn ba mươi dặm, tương đối xa ngọn Tà sơn. Trữ Giác Phi không tiếp tục ở lại Bạch Mặc lâu mà lên ngựa hướng thẳng đến Tổ Tâm hà. Sau một đêm không nghỉ, Trữ Giác Phi rốt cuộc đã đến nơi.

Y xuống ngựa nhìn về phía xa. Ánh nắng chiếu lên mặt sông tạo thành từng sợi phản xạ, gió nhẹ khiến cho dòng nước nhẹ nhàng run động, hương thơm thoang thoảng trong gió làm cho người ta cảm thấy vô cùng tươi mát.

Bên cạnh bờ sông có một căn nhà gỗ, khói bếp chậm rãi thoát ra rồi tiêu thất. Trữ Giác Phi dắt ngựa đến gần, dưới chân là một lớp bùn xốp thật dày.

Theo khoảng cách ngày càng gần, tâm trạng của Trữ Giác Phi càng thêm hỗn loạn. Đôi khi thứ càng muốn có thì càng khó có được. Lộ trình tuy chỉ vốn vẹn vài trăm bước nhưng lại cảm thấy thật dài.

Cửa gỗ đóng chặt, phía trên có một tầng rỉ sét, Trữ Giác Phi muốn mở ra nhưng khi bàn tay sắp chạm đến lại đột nhiên rút về, có một loại vui sướng xen lẫn lo lắng đang phá nát y.

Giống như không thể chịu đựng thêm nữa, Trữ Giác Phi rút cuộc đẩy mạnh cửa gỗ, khiến nó phát ra âm thanh ‘chi nha’ chói tai.

Một thân ảnh quen thuộc xuất hiện trong tầm mắt của y, tuy chỉ vài giây ngắn ngủi nhưng lại khiến cho Trữ Giác Phi có chút hoảng hốt. Thanh sắc trường sam, mái tóc đen dài, thân thể đơn bạc, thật sự là người nọ.

Trữ Giác Phi đột nhiên cảm thấy thanh quản của mình như bị một thứ gì đó cản lại, cái gì cũng không thể nói nên lời, chỉ là khóe mắt có chút cay cay, khiến cho tầm nhìn trở nên mờ ảo. Từ lúc nào, từ lúc nào mà người này lại chiếm một vị trí quan trọng như vậy? Trữ Giác Phi không kịp nghĩ nữa, hiện tại, y chỉ muốn đem người này tiến nhập vào thân thể, giữ trong cốt tủy của mình!

Trong lúc Trữ Giác Phi kích động, Trữ Hoài Tĩnh lại trấn định hơn nhiều, hắn quan sát Trữ Giác Phi, khóe miệng bất giác cong lên, tạo ra một độ cung thật đẹp. Cả hai không ai lên tiếng, chỉ cần nhìn vào ánh mắt đối phương thì đã hiểu rõ.

Sau khi nói lời tương tư, Trữ Giác Phi và Trữ Hoài Tĩnh cùng đi vào vấn đề.

“Người đến Bạch Mặc lâu?” Trữ Hoài Tĩnh ngồi trên giường, dựa đầu vào vai của Trữ Giác Phi, nhẹ giọng hỏi.

“Ân, Bạch Hoan ở đó!” Trữ Giác Phi lẳng lặng nhìn Trữ Hoài Tĩnh, rất sợ chỉ trong một khắc lơ là thì người này lại biến mất lần nữa.

“Lâm Nguyệt đã phái rất nhiều binh lính ẩn thân ở đây, hắn biết chắc chắn người sẽ đến cứu ta, hiện tại chỉ sợ bốn phía đều đã bị bao vây.” Trữ Hoài Tĩnh trấn định nói, thanh âm không có chút lo lắng nào, trái lại còn mang theo một tia bình thản.

“Ta biết.”

“Vậy người còn đến.” Nói xong câu đó, cả hai đột nhiên bật cười. Biết rõ là nguy hiểm nhưng vẫn lao vào, hàm ý trong đó không cần nói ra thì cũng đã hiểu, mọi lời lẽ lúc này đều là vô nghĩa.

“Không cần lo lắng, ta đã sai Âm ảnh dẫn viện binh đến, cũng sắp xếp không ít người ở Linh Lung trấn, đêm nay sẽ hành động.” Trữ Giác Phi mơn trớn hai gò má của Trữ Hoài Tĩnh, nói tiếp: “Bọn người Lâm Nguyệt có gây khó dễ cho người hay không?”

“Không có, trong mắt hắn ta là một nhân vật quan trọng nên cung phụng còn không kịp nữa là, nhưng ta vẫn rất kỳ quái khi hắn biết chuyện của chúng ta? Với lại ta thấy Lâm Nguyệt rất quen thuộc, có một loại cảm giác không thể nói rõ.” Trữ Hoài Tĩnh có chút phiền não nhíu mày.

“Tĩnh Nhi không cần phiền lòng, ta đã sai Âm ảnh điều tra Lâm Nguyệt, rất nhanh sẽ có tin tức.”

“Ân.” Trữ Hoài Tĩnh an tâm dựa vào lòng Trữ Giác Phi, nhắm mắt lại, hắn dường như có chút mệt mỏi.

<ins class=“adsbygoogle”

82. Quyển 3 - Chương 35: Đột Phá Vòng Vây

Đêm trăng, toàn bộ Tổ Tâm hà được bao phủ bởi một vầng sáng trong vắt. Trước căn nhà gỗ, gió thổi hoa lay, thỉnh thoảng còn nghe được tiếng chim hót.

Lúc này, cửa gỗ được người mở rộng, Trữ Giác Phi nắm tay Trữ Hoài Tĩnh từ trong bước ra. Nháy mắt, xung quanh liền bị đám người bao vây, trên tay kẻ nào cũng cầm đuốc sáng khiến cho khung cảnh nháy mắt hiện rõ.

Trữ Giác Phi và Trữ Hoài Tĩnh đều vận một thân hắc y, mái tóc đen dài được buộc gọn gàng. Trữ Giác Phi lạnh lùng nhìn quét một vòng: “Muốn chào đón ta cũng không cần phô trương như vậy!”

Lúc này, Bạch Hoan một thân bạch y bước ra, khoe miệng mang theo ý cười, vẻ mặt bình tĩnh như thường, “Bệ hạ từ nơi xa xôi đến đây, chúng ta đương nhiên không thể tiếp đón chậm trễ.”

Trữ Giác Phi ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Trữ Hoài Tĩnh rồi phóng lên không trung. Bạch Hoan thối lui về sau, để đội quân mã bao vây hai người, cung thủ bên cạnh liên tục tấn công, tên nhọn thay nhau bắn ra.

Trữ Giác Phi nghiêng người ôm Trữ Hoài Tĩnh vào lòng rồi rút trường kiếm thoăn thoắt chém bay tên nhọn, cũng có một số bị đánh ngược lại khiến những tên lính trúng tên đồng loạt ngã xuống. Dao kiếm chạm nhau tạo nên âm thanh ma sát, không gian ngập mùi máu tươi khiến cho tràng diện thoát nhìn có chút hỗn loạn.

Lúc này, một đoàn bạch y trong rừng chạy ra, Trữ Giác Phi bay lên không trung, phóng kiếm xoay tròn một vòng, chỉ trong vài giây ngắn ngủi toàn bộ đèn đuốc đều bị tắt ngúm, không gian thành một mảnh tăm tối.

Tràng diện này thật sự khiến cho người ta không dễ nắm bắt, tất cả đều chỉ có thể phân biệt địch ta qua trực giác. Tiếng chém giết, va chạm liên tục vang lên.

Trữ Hoài Tĩnh một tay ôm cổ Trữ Giác Phi một tay rút ra bình sứ trong người. Vừa mở nắp, hương thơm đã vội lan tỏa, theo sau đó là những tiếng thét hỗn loạn.

Trữ Giác Phi dẫn theo Trữ Hoài Tĩnh từng bước đột phá vòng vây. Mắt thấy người sắp thoát, Bạch Hoan vốn đang rối loạn cũng dần thích ứng với bóng tối, hần đột nhiên rút thanh chủy thủ bên hông thẳng tắp hướng vào ngực Trữ Hoài Tĩnh đâm tới.

Trữ Giác Phi muốn xoay người để bảo vệ cho Trữ Hoài Tĩnh nhưng đã không còn kịp nữa. Ngay lúc chỉ mảnh treo chuông, một thân hắc y kịp thời xuất hiện ngăn chặn chủy thủ, hần lạnh lùng nói: “Bạch Hoan, ngươi không muốn sống nữa sao?”

Bạch Hoan đứng yên không lên tiếng. Hắc ảnh nháy mắt đã điểm hết huyết đạo của cả đám người, sau đó đến trước mặt Trữ Hoài Tĩnh nói: “Mộc đại phu, thỉnh theo ta quay về Y Lan, giáo chủ đã vỡ nước ối!”

83. Quyển 3 - Chương 36: Lan Nguyệt

Đêm trăng soi sáng.

Toàn bộ Y Lan giáo rơi vào tĩnh lặng, Tần Dực Nguyệt chấp tay đứng trên điều cước lâu, thân ảnh thoát nhìn có chút cô đơn. Gió thổi làm tóc lay động, đôi mắt hắc sắc trầm tĩnh như nước, thâm sâu như biển.

Bạch sắc trường sam bao lấy thân thể khiến cho y thoát nhìn như gầy yếu hơn, bạch y nổi bật trong đêm khiến cho thân ảnh càng thêm trống trải. Trong khoảng thời gian này, y ốm đi trông thấy, nhìn qua còn muốn tiều tụy hơn cả Đỗ Vi Lan.

Dưới lầu là một hồ sen, lá xanh theo gió chập chờn tỏa ra hương thơm thanh nhã.

Một đạo bạch ảnh nhoáng qua trong mắt, Tần Dực Nguyệt cả kinh vội vã đuổi theo. Khi y đuổi đến Hoa Nguyệt trì thì bạch ảnh đã không còn tung tích.

Nơi đây là thánh địa của Y Lan giáo, hông có sự đồng ý của giáo chủ thì không kẻ nào được vào, có thể ra vào nơi đây ngoại trừ Đỗ Vi Lan thì chỉ có ba người là y, Quyết Vi và Quyết Trần. Nhưng giờ đêm đã khuya, hai người kia sẽ đến đây sao?

Tần Dực Nguyệt lặng người, cho đến khi cơn gió thổi qua thì y mới thoát khỏi những suy nghĩ của mình. Ánh mắt vừa chuyển lại thấy một vật rơi trong bụi hoa, y cau mày khom lưng nhặt lấy, là một cây khổng tước linh trâm.

Ngón tay trắng nõn vuốt ve mặt trâm sau đó khẽ cong khóe miệng, đôi mắt hiện lên một mặt đau xót. Y bật cười rồi chậm rãi đứng lên, giọt lệ nơi khóe mắt rơi xuống thân trâm. Tần Dực Nguyệt khôi phục lại vẻ mặt như thường, chỉ là ánh mắt hiện lên hàn quang dữ tợn làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Y cất trâm vào tay áo rồi lách mình đi vào bụi rậm bên cạnh Hoa Nguyệt trì, sở dĩ nói nơi này là cấm địa bởi vì ở đây có một mật đạo dẫn đến nội sảnh của điều cước lâu, cũng tức là phòng của Đỗ Y Lan.

Tần Dực Nguyệt lấy hỏa chiết soi sáng mật đạo, một cỗ mùi hương quen thuộc truyền đến khiến y nheo mắt. Sau khoảng một chung trà nhỏ, y đến được đầu kia của mật đạo, sau đó phất tay áo khiến toàn bộ con đường trở về một mảnh hắc ám.

Đến trước gian phòng của Đỗ Vi Lan, y không nóng lòng mở cửa mà chỉ đứng yên tại chỗ, thời gian qua lâu đến mức y cho đã rằng những chuyện phát sinh trong những ngày qua chỉ là một hồi mộng ảo, nhưng mặc kệ thế nào, trước mắt đã là một sự thật không thể trốn tránh.

Tần Dực Nguyệt hít sâu một hơi, đẩy ra cánh cửa mà mình đã chạm qua vô số lần.

Đứng trước cửa sổ là một thân bạch y, mái tóc bạc dài tự do phân tán, buông xõa tựa như thác nước,

trường bào bị gió thổi bay, lay động từng hồi.

Tần Dực Nguyệt không đến gần mà chỉ đi tới cạnh bàn, rót đầy chung trà rồi tinh tế nhấp vào một ngụm, “Thú vị lắm sao?”

Đỗ Vi Lan chậm rãi xoay người, đôi mắt đỏ tươi lóe ra quang mang chói mắt, làm da trắng nõn có chút tiêu tụy, khóe miệng như trước mang theo nụ cười tùy ý dễ dàng mê hoặc lòng người, chỉ là tại giờ khắc này, nụ cười đó khiến cho Tần Dực Nguyệt đặc biệt gai mắt. Những trò khôi hài trong mấy ngày qua đã nhắc nhở cho y thấy bản thân đã từng ngu xuẩn đến dường nào.

Chung nước trong tay Tần Dực Nguyệt phóng thẳng vào vầng trán trắng nõn của Đỗ Vi Lan khiến những mảnh vỡ rơi đầy trên người. Tuy máu tươi không ngừng chảy xuống nhưng hắn vẫn thủy chung tươi cười, vẻ mặt không chút thay đổi, việc này khiến Tần Dực Nguyệt bộc phát: “Vì sao không tránh?!”

“Vì sao phải tránh?” Đỗ Vi Lan không trả lời mà hỏi ngược lại y.

“Đúng vậy, vì sao phải tránh? Bởi vì ngươi vốn không cần phải làm như vậy..., bởi vì ngươi rất hài lòng khi thấy ta tức giận! Bởi vì ngươi rất vui khi đem ta ra đùa giỡn! Bây giờ ngươi rất thỏa mãn vì đã thành công đùa giỡn ta thêm lần nữa phải không!” Tần Dực Nguyệt quát lớn, nước mắt đua nhau rơi xuống.

Gương mặt Đỗ Vi Lan trong nháy mắt có chút vặn vẹo, nhưng cũng chỉ là trong nháy mắt mà thôi, “Ta thừa nhận, ta gạt ngươi là sai, nhưng ta làm như vậy là có nguyên nhân.”

“Ngươi luôn có lý do, mỗi một việc ngươi làm đều có lý do, thế nhưng ngươi cho ta là cái gì! Ngươi có biết, trong một khắc ta biết hết thấy đều là âm mưu của ngươi ta hoàn toàn không có tức giận, ta thậm chí lại còn cảm thấy may mắn, may mắn sao tất cả mọi việc đều chỉ là một màn kịch, may mắn ngươi không có chuyện gì, may mắn ngươi vẫn còn rất tốt, thế nhưng bây giờ ta lại nghĩ, bị ngươi đùa giỡn trong tay như vậy ta đúng là kẻ ngu si!” Tần Dực Nguyệt đau đớn phát tiết, đôi mắt vốn luôn trầm tĩnh nay đã trở nên vô cùng sắc bén.

Đỗ Vi Lan đột nhiên ôm y vào lòng, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve, cũng không tiếp tục biện minh cho mình. Tần Dực Nguyệt liều mạng giãy dụa, mong muốn thoát khỏi cái ôm mình đã khát vọng từ lâu.

“Đừng nhúc nhích.” Đỗ Vi Lan thống khổ lên tiếng, một sợi tơ máu theo khóe miệng chảy xuống, rơi trên bạch sam của Tần Dực Nguyệt, hình thành những đốm đỏ tươi.

Tần Dực Nguyệt nhận ra Đỗ Vi Lan suy yếu nên cuống quýt ôm lấy hắn muốn nhìn rõ mặt nhưng Đỗ Vi Lan lại ôm chặt y, chậm rãi mở miệng: “Để ta nghỉ một lát là được rồi.”

Tần Dực Nguyệt đành chỉ giãy dụa, Đỗ Vi Lan dựa đầu trên vai y, đôi mắt đỏ tươi mất đi sức sống rồi chậm rãi khép lại.

Đến khi Tần Dực Nguyệt phát hiện thì hạ thân của hắn đã có thật nhiều máu, khiến cho y phục của cả hai đều nhiễm đỏ. Tần Dực Nguyệt hốt hoảng nắm tay của Đỗ Vi Lan, phát hiện hắn đã khép mắt từ bao giờ, y không dám tin mà hô to: “Người đang làm gì vậy? Người lại muốn gạt ta phải không? Người mau tỉnh lại...”

Tiếng hô của Tần Dực Nguyệt kinh động Quyết Vi và Quyết Trần, lúc cả hai bước vào thì trong phòng đã nồng nặc mùi máu. Bọn họ cuống quýt chạy đến bên cạnh Đỗ Vi Lan, kiểm tra thân thể của hắn rồi quay sang nói với Tần Dực Nguyệt: “Giáo chủ sinh non.” <ins class=“adsbygoogle”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/rang-buoc-chi-gong-xieng-gong-xieng-rang-buoc>